NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 1 — Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI — 13. 1. 1965

"Rukoile ja tee työtä!" Tämä oli menneiden sukupolvien tunnuksena. Samoin olkoon meillä jatkuvasti. — Kuvassa Turun paikallisosaston pirteä ompeluseura. Toivotamme turkulaisille samoin kuin kaikille muillekin työseuroille jatkuvaa menestystä

Herran sanan ääressä

Jouluumme kuuluu myös 2. joulupäivä

Mielet lämpenevät ja herkistyvät jo joulun edellä. Hankitaan lahjoja. Sydämessä, siinä pahaksi tunnetussakin, on hyvyys ja rakkaus liikkeellä, ikäänkuin käymistilassa. Joulun edellä jo alkaa lasten silmissä säihkyä jotain joulukuusen kimalluksesta. Emme unohda kysyä itseltämme, miksi kaikki tämä. Se on siksi, kun Jeesus on tullut, Jumalan suuri lahja ihmislapsille. On syntynyt syntisille Vapahtaja synnistä, pahan vallasta ja kuolemastakin. "Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä". Joulusanoma, evankeliumista kuultu, yhteiset ylistykset ja rukoukset joulukirkossa, tuttujen ja tuntemattomien yhdessä olo Jeesuksen nimessä tulkoon siunaukseksi jokaiselle lukijalle. Pyydetään jouluna sitä, ettei kukaan jäisi ilman Jeesusta.

Mutta jouluun kuuluu myös toinen joulupäivä, Stefanuksen ja muiden marttyyrien päivä. — "*Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja kivittivät hänet.*" Niin kerrotaan toisena joulupäivänä Stefanuksesta, joka oli ottanut Jeesuksen uskossa vastaan ja todistanut hänestä muille.

Lukija, näet nyt joulukuusta "rakennettavan", näet sen ympärillä iloitsevan ja otat itse osaa jouluriemuun. Mutta jossakin muualla voit tietämisesi mukaan kuvitella näin: isoäiti, äiti, pieni poika ja tytär laittavat omaan vaatimattomaan kotiinsa pienen joulukuusen. On ripustettu jotain kimaltelevaa oksiin, on jokunen kynttilä saatu palamaan, on ripustettu kuuseen oljista tehty pieni risti. Mutta jumalaton joukko rientää puhaltamaan kynttilät sammuksiin, repimään kuusen ja tukahduttamaan remuun rukoushuokaukset, sotkemaan Kristuskertomuksen ja vaientamaan jouluvirren vienon hyräilyn. (Jollei aina sanan tarkasti, niin yleisellä toiminnallaan.) Jumalattomilla on paljon touhua joulun tähden, Jeesuksen ja hänen tunnustajiensa vuoksi. Opettajat koulussa ja jumalattomien solujen jäsenet kyselevät tiukasti kuin rikollisilta, kenen koululapsen kodissa vielä rukoillaan tai aiotaan viettää joulua. Osa muuta koulutyötä keskeytetään joulun alla, pidetään häpäiseviä esitelmiä Jeesuksesta, esitetään pilkkakuvaelmia ja lauluja, huudetaan: "Ei ole Jeesusta, ei Jumalaa". Lapset vedetään esiin tähän julistustouhuun. Mennään joulun alla opettajan johdolla jumalattomuusmuseoon. Jouluaattona on uskonnonvastainen juhla. Tanssia nuorisolle ja vanhoille aamuun asti. Pääsy vapaa. Eri puolilla vaaditaan joulun alla vakuutuksia ja sitoumuksia: "Me emme vietä joulua. Joulupäivän olemme työssä". On jossakin insinööriksi lukenut ylioppilas, joka

on erotettu opistostaan, koska oli edellisenä kesänä käynyt rippikoulun. On jossakin joulusanomaa miettivä vieraan kielen opettaja, joka on erotettu toimestaan "uskonnollisten taipumustensa" vuoksi, on tyttö, jota koko opettajakunta ja kokoonkutsuttu oppilaskunta oli rienannut teknikumissa, koska hänen rippikoulunkäyntinsä oli tullut koulun tietoon. Lienee elossa hänen äitinsä, joka pahaa aavistamatta oli tullut mukaan teknikumiin vanhempain kokoukseen ja joutunut siellä julkisen soimauksen kohteeksi, kun tytär oli puolustuksekseen sanonut äidin pakottaneen hänet rippikouluun. — On lehdissä "joulukirjoituksia" siitä, että uskovaiset joulullaan ohjaavat ihmisiä juopotteluun ja laiskotteluun. Uskovaisille eivät kuulu korkeammat opinnot, mutta sen he saavat kuulla opikseen, että tiede on kumonnut joulun ja uskonnon. (Niiden tiedemiesten tiede, jotka uskovat Kristukseen, on väärää tiedettä.) Ei voi tänä jouluna mennä mihinkään joulukirkkoon, ei ole virsikirjoja, ei luettavaa jumalansanaa, varttunut nuori ei voi ajatella keväällä rippikoulua. — Uskovaiset ovat niin yksin kuin Stefanus. Ei ole mahdollista puolustautua kivittäjien edessä.

Miksi esitän tämän kuvauksen, joka on monelle tuttu? Eikö se häiritse joulun kaunista viettoa? — Siksi johdatan nämä mieleen, että kuulisit monien hartaat pyynnöt: "Älkää unohtako meitä, rukoilkaa meidän puolestamme, että yönpimeydessä vielä näkyisi joulutähden valo, ettei usko kokonaan sammuisi, ettei lapsista tulisi pakanoita". He jatkavat: "Kaipaamme koteihimme ja sydämiimme rauhaa, tarvitsemme keskinäistä hyvää tahtoa niin naapurukset kuin eri kansallisuudet. Kun synti esiintyy väkevänä, niin tarvitsemme sen väkevämpää voittajaa ja poistajaa. Kuolema käy vuorollaan meidänkin luonamme, kaipaamme iankaikkista elämää, toivoa, uskoa siihen. Auttakaa rukouksillanne meitä, auttakaa, miten voitte".

Lukijat, meidän jouluumme, jos keiden, kuuluu toinen joulupäivä, marttyyrien ja uskonsa tähden kärsivien päivä. Kiitos Jumalan, toiseen joulupäiväänkin loistaa joulun valo. Lue 2:sen joulupäivän Sanaa: "*Joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen*", sanoo Jeesus. (Matt. 10: 39). "*Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne. Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä ... mutta jos hän kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa.*" (1 Piet. 4: 14—16). "*Älkää oudoksuko sitä hellettä ...*" (1 Piet. 4: 12). Jeesuksen tähden kärsiminen ja Jeesuksen vainoaminen eivät ole ennestään tuntemattomia. Jeesus-lapsen oli pitänyt menemän vainoa pakoon Egyptiin. Beetlehemin lapset oli surmattu Jeesuksen tähden. Käsittämätön on maailman pahuus, mutta ei tuntematon. Kuitenkin Kristus kerran voittaa ja ne, jotka ovat päässeet hänen omikseen. Mutta kristityt eivät saa jäädä veltoiksi ja toimettomiksi. Kristuksen antamia tehtäviä on meidän pyrittävä suorittamaan rohkeasti ja nöyrästi kaikissa olosuhteissa. Ihmeellinen on Jumalan rakkaus. Se etsii vielä Kristuksen vainoojiakin. (Lue Tiit. 2: 11—14) Kääntyvä voi pelastua, mutta kääntymätöntä kohtaa hirveä tuomio. Mutta vielä: meidän jouluumme kuuluu 2. joulupäivä. Älkäämme unohtako heitä, jotka kärsivät uskonsa tähden!

J. Jääskeläinen.

Uutena vuotena

Armon vuosi

Ompa Herra luotujansa
armostansa auttanut,
armon turvin lapsiansa
vuoteen uuteen saattanut.

Kyllä Herran armo riittää
vuodelle myös tällekin.
Salli, Herra, sua kiittää
armostasi tästäkin.

Vuodet monet tarhassasi,
Herra, olen kasvanut,
elänyt sun armostasi.
Hedelmää en kantanut.

Saanhan vielä tämän vuoden
kasvaa Sinun tarhassas
että hedelmätä tuoden
vartun Sinun armostas.

Estä myrskyt myllertävät,
haihduta myös hallayöt.
Laita sateet virkistävät,
Siunaa sato, siunaa työt.

Vuodet vaihtuu

Vuodet vaihtuu, päivät haihtuu
elon iltaan ennättäin.
Talvi kylmä, kesään vaihtuu,
aika rientää eteenpäin.

Liitäin kiitäin elonrataa,
iäisyyttä kohti vain.
Kohti aikaa tulevata,
aika rientää kiiruhtain.

Vuosi viimeinen kun kerran
saapuu, viimehetki lyö.
Silloin kuulet kutsun Herran,
edessäs on kuolon yö.

Ajatellaan vuotta tätä:
Viimeinen jos lienekin.
Luota Luojaan, Hän ei jätä,
korjaa kotiin sinutkin.

A. VAINIKKA

Kolmenlaista rauhaa.

Suruttomalla ihmisellä, jonka maalliset asiat ovat inhimilliseltä näkökannalta katsoen hyvin ja joka siitä syystä jatkaa huoletonna elämäänsä, saattaa olla sydämessään rauha sekä melko hyvä tahto kanssaihmisiään kohtaan. Tälle rauhalle on ominaista, että se kestää vain niin kauan kuin hyviä päiviä kestää. Vastoinkäymisten tullen se helposti järkkyy. Tätä rauhaa kutsutaan Raamatussa rauhaksi, jonka maailma antaa.

Sen sijaan ihminen, jonka sydäntä kalvaa synnin syyllisyys, on rauhaton niin kauan, kunnes hän nöyrtyy kelvottomana Kristuksen ristin juurelle katselemaan puolestaan kärsivää Jmualan Karitsaa. Kun hän saa sitten siitä nousta armahdettuna syntisenä, virtaa hänen sydämensä ihmeellinen ilo ja rauha, jota on verrattu pyydystäjän paulasta vapautuneen linnun iloon ja rauhaan. Kahleet ovat kirvonneet. Riemullinen liverrys helähtää korkeuteen kohoavan pikku laulajan vaiheilta. Tämä ilo ja rauha on kokonaan toista kuin edellä mainittu maailman antama rauha, sillä se merkitsee orjuutetun ihmisen vapautumista ja uudistumista Jumalan lapseksi. Tätä rauhaa kutsutaan vanhurskauttamisen rauhaksi.

Mutta sekään ei kestä vaikeuksissa, jollemme saa kokea kolmatta, pyhityksen rauhaa, jonka tulisi luonnostaan seurata edeltäjäänsä.

On sanottu, että ihminen on voinut kokea vanhurskauttamisen rauhan, mutta pyhityksen rauha on hänelle vieras syystä, että vaikka hän on iloila ottanut Vapahtajalta vastaan syntiensä anteeksiantamuksen, hän haluaa siitä huolimatta edelleen itse hallita omaa elämäänsä. On selvää, että tällöin hän joutuu usein pelkästään oman järkensä varassa kamppailemaan vaikeuksia vastaan eikä tämä kamppailu voi silloin koitua Kristuksen nimen kunniaksi vaan päinvastoin häpeäksi, sillä tuleehan siinä näkyviin ihmisen luontoon kuuluva itsekkyys ja kaikesta omastaan kiinni pitäminen. ”Jos uskovat menettelevät tuolla tavoin, eipä kannata pyrkiä siihen joukkoon”, kuuluu silloin arvostelu monen maailman ihmisen huulilta. Todellisuudessa pyhityksen rauhaa omistamaton ihminen onkin vain puolittain uskovainen.

Ehkä meistä uskovaisista onkin suurin osa sellaisia. Varmaan meillä kaikilla on vahva taipumus toimia oman mielemme ja omien päätelmiemme mukaan. Samoin epäilemme Jumalan hallintavallan ulottumista omiin käytännön asioihimme, josta syystä meidän täytyy itsemme ratkaista ne omaksi eduksemme. Tällöin me unohdamme, että Kristus ei koskaan ratkaissut asioita omaksi edukseen ja juuri siitä syystä hänen elämässään pääsi Jumalan tahto esteettä toteutumaan.

Miten on meidän laitamme tänään? Miten syvälle sydämeemme Kristuksen rauha on päässyt tunkeutumaan? Olemmeko luovuttaneet elämämme hallinnan niin täydellisesti Jeesuksen Kristuksen käsiin, että otamme jokaikisen vaikeuden, sekä pienen että suuren, hänen kädestään, että otamme jokaisen kohtaamamme ihmisen, olkoon hänen luonteensa miten vaikea tai monimutkainen hyvänsä, juuri sellaisena kuin hän on, millään tavoin ärsyyntynyttä, Herran kädestä? Haluammeko myös ottaa kaikki edessä olevat vaikeudet, koskivat ne sitten yksityisiä asioitamme tai suhteitamme kanssaihmisiimme tai koko kansamme kohtaloa, vanhurskaan, kaikki näkevän ja kaikkitietävän Jumalan kädestä? Olemmeko valmiit rauhallisina muuntamaan rukoukseksi kaikki vastoinkäymisemme ja kaikki kohtaamisemme toisten ihmisten

kanssa? Haluammeko kiittää Jumalaa koetusten keskelläkin, koska olemme varmat, että hänellä on kyky ne selvittää? Luotammeko niin lujasti hänen apunsa ja johdatukseensa, ettemme edes halua kiinnittää koettelemuksiimme suurempaa huomiota, puhumattakaan siitä, että veisaisimme valitusvirsiä kärsimyksistämme miltei jokaiselle vastaantulijalle?

Jumalan mies Chambers kirjoittaa: "Jollemme anna Jumalan toimia kanssamme tahtonsa mukaan, meistä tulee este ja kompastuskivi hänen valtakuntansa työssä. Pyhityksen tarkoituksena on saattaa meidät sellaiseen yhteyteen Herramme kanssa, että me emme enää välitä mitään siitä, mitä meille yksilöinä tapahtuu, kunhan vain Jumala voi käyttää meitä lunastustarkoituksiinsa".

P. Raski.

Joulukuusen käyttö Inkerissä.

Ennen ensimmäistä maailmansotaa oli joulukuusen käyttö Inkerissä perin harvinaista. Ainoastaan pappiloissa ja kansakouluissa käytettiin joulukuusta, joka tapa oli kulkeutunut täältä Emä-Suomesta pappien välityksellä, kun Inkerin papit siihen aikaan olivat Suomesta tulleita. Joulukuusen käyttö olisikin ollut vaarallista siihen aikaan, kun Joulujuhlien aikana käytettiin lattialla olkia. Oljet levitettiin jo aattona ja ne korjattiin pois vasta pyhien loputtua. Siihen aikaan olivat sähkökynttilät tuntemattomia ja vahakynttilöistä olisi tuli helposti päässyt olkiin ja joulujuhlista olisi tullut surullinen juhla moneen perheeseen. Olkien päällä leiskuttiin koko pyhät ja jos ne pehkaantuivat, niin niitä kannettiin lisää uusia. Sen verran oli taikauskosta jäänyt jäljelle ihmisten mieliin, että pyhien jälkeen sisällä olleet oljet vietiin suoraa päätä navettaan lehmille ja osa talliin hevosille.

Osa perheenjäsenistä jopa vieraistakin nukkui pyhien ajan lattialla olkien päällä ja vanhat ihmiset opettivat nuorille jouluieikkejä. Oli tietysti huoneita, joihin ei viety olkia lattialle, mutta kyllä niitä kulkeutui siitä huolimatta jaloissa jonkun verran. Uunien edustat koetettiin pitää vapaina oljista. Näin oli määrätty viranomaisten taholta, ettei tulipaloa päässyt syttymään.

Muutama vuosi ennen maailmansotaa alkoi kyllä joulukuusen käyttö jo levitä taloihinkin, mutta silloin ei saanut käyttää lattialla olkia ja kynttilöitä oli vartioitava, ettei tulipalo päässyt syttymään kuusenoksien kautta. Koristeina joulukuusissa muistan olleen ainoastaan namusia, koska laulussakin lauletaan namusien ripustamisesta kuusen oksille. Laulettiin yksinomaan suomalaisia joululauluja, sillä lapset eivät siihen aikaan osanneet sen vertaa venäjänkieltä, että olisivat pystyneet sillä kielellä laulamaan. Tuskin venäjänkielellä paljon onkaan joululauluja, sillä vaikka venäläiset käyttivätkin joulukuusia, ei niitten ympärillä lapset leikkineet ja laulaneet.

Toiste enemmän joulujuhlien valmisteluista ym.

A. H—i.

Staarastat ja Starshinat

Näin kunnallisvaalien jälkeen muistuu mieleen kunnallinen elämä Inkerissä ennen edellistä maailman sotaa. Siellä ei toimitettu yleisiä vaaleja, vaan kukin kylä valitsi parhaan miehen kyläkokouksessa kymmeniekaksi — desjatnik — johtuu venäjänkielen sanasta desjat =kymmenen. Nämä kymmeniekat valitsivat keskuudes-

taan staarostan — sadanpäämiehen ja nämä staarostat vuorostaan valitsivat keskuudestaan starshinan — kunnan vanhimman, joka vastaa meillä Suomessa kunnanvaltuuston puheenjohtajaa. Tämä sana starshinaa johtuu venäjänkielen sanasta satarshii — vanhin. Starshinan hyväksyi, muistaakseni, Gubernaattori, joka vastaa meidän maaherraa.

Kaikki vaalit toimitettiin käsiä nostamalla eikä missään siihen aikaan käytetty vaalilippuja, koska kyseessä oli henkilö, jonka tuli osata hyvin venäjänkieltä ja niitä ei ollut runsaasti. Ensimmäiseen maailman sotaan saakka näet tapahtui kaikki opetus kansakouluissa suomenkielellä ja venäjää luettiin kuten vierasta kieltä. Paikkakunnilla asuvia venäläisiä ei huolittu inkeriläisten keskuudessa edellämainittuihin virkoihin.

Nämä staarostat ja starshinat joutuivat käymään Lääninhallituksessa neuvotteluissa kunnan asioissa ja siellä puhuttiin yksinomaan venäjää, ja sillon oli venäjänkielen taito välttämätön. Joskus valittiin joku inkeriläisistä Lääninhallituksen jäseneksi, kuten Toikka Hietamäeltä. Se olikin suuri tapaus, jolloin oma mies oli puolustamassa kuntalaisia kunnan asioissa. Mutta nämä virkamiehet saivat kyläläisten vihat päälleen, kun toivat kuntiin uusia asetuksia ja määräyksiä, jotka usein eivät olleet kyläläisten mieleen. Eivät ne uudet määräykset ja asetukset olleet starshinoiden keksimiä. He tekivät, mitä heille määrättiin, ja jos rupesivat vastustamaan, niin virka pois. Siitä huolimatta he saivat haukkumista ja pilkkaa osakseen. Heistä sepitettiin pilkkarunoja, joita julkaistiin siihen aikaan ilmestyneen "NEVA"-lehden palstoilla. Muistan osan yhdestä tällaisesta.

Ennen muinoin musikka [1])
Tavallinen takki
harmaa oli harteillaan
ja päässä musta lakki.
Nyt on puku pulskempi
Lääppä[2]) lärpällänsä
Nokallaan hän nuuskiipi,
kuin sika kärsällänsä.
Ennen muinoin romisutti
rostoi[3]) rattaillansa.
Nyt ei kuulu kun hän kulkee
kumipyörillänsä,
Staarastat ja starshinat
ois' tavallista kansaa,
jos ei vetäis veljiänsä
byrokraatin ansaan.
Mutta heidät murtapi
tuo musta byrokraatti,
joka heidät joutaviksi,
juonijusseiks saatti.

[1]) Musikka = johtuu venäl. sanasta mušik = mies, talonpoika.
[2]) Lääppä = johtuu venäl sanasta shlääppä = huopahattu.
[3]) Rostoi = johtuu venäl. sanasta prostoi = tavallinen yksinkertainen.

A. H-i.

Kaprion lukkarin mehiläiskaupat.

Pietarhovin puistoon hankittiin vuonna 1736 mehiläiskuntia Länsi-Inkeristä. "Pitsevodstvo"-lehti on kertonut tästä mielenkiintoisesta asiasta m.m. seuraavaa:

Helmikuun 27. päivänä v. 1736 silloinen Venäjän keisarinna määräsi Pietarhovin taloudenhoitajan tarkastamaan ja nopeasti ilmoittamaan hänelle, ovatko kaikki lasiset mehiläispesät kunnossa ja onko niissä mehiläisiä, ja jos niissä ei olisi mehiläisiä, täytyy tiedustella, mistä niitä saisi. Mehiläiset on hankittava ja niiden tulee olla kunnossa keväällä ennen keisarinnan tuloa Pietarhoviin.

Maaliskuun 9 p:nä hovin taloudenhoitaja Arnander ilmoitti keisarinnalle, että Pietarhovin mehiläistarhassa on yksi lasinen pesä ja siinä on mehiläisiä, mutta useampaa ei ole. Arnander sai määräyksen valmistuttaa kak-

si lasista pesää ja hankkia lisäksi tavallisia pesiä mehiläisineen.

Mehiläisten ostamisesta ilmoitettiin kirjekorteilla ja rahvaalle ilmoitettiin rumpua lyömällä, että myyjät ilmoittaisivat hinnan ja tulisivat Pietarhoviin.

Huhtikuun 15. pnä Kaprion kirkonlukkari Roman Ivanov Länsi-Inkeristä ilmoittautui ja tarjosi viittä pesää mehiläisineen vaatien kolme ruplaa jokaisesta pesästä. Taloudenhoitaja tinki kovasti, mutta Roman ei hellittänyt hintaa. Asia jäi kesarinnan ratkaistavaksi.

Toukokuun 11. p:nä Arnander sai määräyksen ostaa lukkarilta kolme mehiläiskuntaa ja maksaa niistä yhdeksän ruplaa.

(Lyhennettynä "Ptsevodstvo"-lehdestä N:o 10-1964.)

Mitä omaisille lahjaksi?

Ajattelemme erikoisesti rajan takana olevia. Heille voisi lähettää kirjoja ja lehtiä, jotka sisältävät jotain valistavaa tietoa, kuten ammattitietoutta ja sopivaa kaunokirjallisuutta tai kalentereita ja almanakkoja. Kirjallisuus on paras aina lähettää ristisiteenä, koska paketin lähettäminen on monimutkaista. Mutta ristisiteetkin on paras kirjata, koska silloin saa postista lähetyksestään kuitin. Jos perillemeno viivästyy, niin silloin voi postin kautta suorittaa virallisen kyselyn asiassa. (Paketin päälle lähettäjänjän nimi ja osoite, mutta ei sisään kirjettä.) — iloisia saattaisivat monet olla, jos heille tilaisi ensi vuodeksi jonkin lehden, jotain ammattialaa käsittelevän, esim. kotitaloutta, käsitöitä ym. sellaista sisältävän. Tietoon on tullut, että esim. emäntien ja tyttärien lehti Kotiliesi on mennyt Itä-Karjalaan erääseen perheeseen. Marttojen Emäntälehti saattaisi myös mennä perille. Lehden voi tilata siten, että kirjoittaa sen lehden konttoriin, ilmoittaa venäjänkielisen osoitteen hyvin selvästi kirjoitettuna, mieluimmin tekstattuna ja pyytää tilauksen antajalle lähettämään tilauksesta laskun.

Jotkut ovat lähettäneet ruoka- ja vaatetavarapaketteja. Ystävät ovat olleet kiitollisia m.m. vehnäjauhoista ja suurimoista. Mutta paketti olisi syytä lähettää Helsingissä olevan Vakava Oy. nimisen toimiston kautta. että lähettäjä voisi maksaa etukäteen tuontitullin, eikä sen maksaminen ikävästi yllättäisi vastaanottajaa. Tuontitulli, lähetyskulut ja Oy. Vakavan toimituskulut saattavat yhteensä maksaa enemmän kuin on tavaran hinta Suomessa. (Oy. Vakavan toimituskulut saattavat jo olla yli 20 mk).

Lähettänyt.

INKERI-kuoro, Helsinki

Harjoitukset alkavat. Ensimmäinen harjoitus on maanantaina 11. 1. 65 klo 19 entisessä paikassa. Vanhat ja uudet jäsenet tervetuloa, sillä esiintymisiä on tänäkin vuotena runsaasti. Lähemmin Kerttu Susi, puh. 432777.

Johtokunta.

Helsingin paikallisosasto

Hyvinhä tuo tais mänt vuos männäkkii. Kaike huipentuma olj se hopeaijän saavuttaneihe Orsojuhla. Pannaappas tänäkii vuoteen oikee tuulemaa. Aloitettaa ruasuust tammikuus. *Tammikuu 17 päivä tuas klo 14 on se vuuvve ensimmäine tempaus siel Statioonil.* Sinnehä männääkii oikee isol joukool, ku siel on tuas paljo ohjelmaa ja piirakkakohvit. S'el luaitaa sit lissää mitä myö tänä vuoteen tullaa tekemää. Muista sit jot uot Statioonil 17. 1. 65 klo 14.

Johtokunta.

PAIKALLISOSASTOJEN TOIMINTAA

Helsinkiläisten joulujuhlat.

Helsingin paikallisosasto kokoontui viettämään jo perinteeksi tullutta pikkujoulujuhlaansa, joka tänä vuonna pidettiin Itsenäisyyspäivänä 6. 12. Stadionin luentosalissa klo 14.

Tällä kertaa oli myös myyjäiset järjestetty luentosalin viereiseen huoneeseen. Mainittakoon myös, että ompeluseuran työt ja muut ystävät olivat olleet ahkeria viime syksyn aikana ja saaneet paljon kaunista aikaan.

Kellon lähestyessä 14 sali täyttyi. Sinne saapui vanhoja, nuoria ja sirkeäsilmäisiä lapsukaisia, sillä onhan joulu lasten juhla. Olipa joulupukkikin luvannut saapua juhlaamme. Nurkassa komeili koristettu joulukuusi, kynttilöitä oli pöydällä ja joulutonttuja seinällä.

Aluksi kaikki yhteisesti laulettiin joululaulu. Säestyksestä huolehti taiteilija Aili Tanner-Miehinen. Tämän jälkeen Sulo Allanmaa lausui juhlayleisön tervetulleeksi. Kirkkoherra Matti Vironmäki puhui joulun vietosta. Paikallisosaston naiskuoro esitti teologian opiskelija Santeri Kempin johdolla kaksi laulua: "Joululaulu" säv. P. J. Hannikainen ja schlesialainen kansansävelmä "Maa on niin kaunis". Mutta koska oli Itsenäisyyspäivä, niin ennen näitä joululauluja kuoro ja yleisö lauloivat yhteisesti "Kotimaani ompi Suomi". Tuula, Leena, Kari ja Päivi Taina lauloivat kauniisti kaksiäänisesti kaksi joululaulua: "Tuo armon valkokyyhky" ja "Sylvian joululaulu". Aina ohjelmanumeroiden välillä yleisöllä oli tilaisuus laulaa yhteisesti kauniita joululauluja.

Väliajalla juotiin hyvät "kohvit" maukkaiden piirakoiden kera ja lapsille tarjottiin mehua. Yleisö käytti myös hyväkseen myyjäisiä ja iloinen puheensorina ja seurustelu jatkui **kahvikuppien** ääressä. Mutta nyt alkoi jo kuulua kuiske ja kysely lasten taholta, että milloin se joulupukki tulee.

Väliajan jälkeen ohjelma jatkui. Taiteilija Aili Tanner-Miehinen esitti herkästi runon "Neitsyt Maria". Rouvat Aira Parkkinen, Aino Tuutti ja neiti Kerttu Susi esittivät kolme joululaulua: "Suloäänet enkelten", "Me käymme joulun viettohon" ja "Kellot ne ainiaan soivat". Pikkutytöt Jaana ja Eeva Karhu esittivät herttaisesti laululeikkejä. N:ti Kerttu Susi esitti isänsä op. Mikko Suden säveltämän lasten laulun "Liisan kana". Tämän jälkeen seurasi kaikkien lasten yhteinen ohjelmanumero. Kerttu Susi kutsui kaikki lapset esiin ja muodostettiin suuri piiri ja leikittiin tuttuja laululeikkejä. Mutta kesken kaiken tapahtui jotakin jännittävää. Eteisestä kuului kovaa kolinaa ja kuka muu siellä olisi voinut olla, kuin joulupukki. Siihen saivat leikit jäädä, kun joulupukki astui ovesta sisälle. Pukki olikin varannut jokaiselle lapselle namuspussin ja hän myös puhui lapsille kauniisti. Joulupukin lähdettyä laulettiin vielä joululaulu ja yleisö hajaantui koteihinsa toivotellen toisilleen hyvää joulua.

Helsingin paikallisosaston naiskuoro nimeltään **Inkerikuoro,** vietti seuraavana iltana 7. 12. omaa pikkujoulujuhlaansa harjoitushuoneessaan Pursimiehenkatu 27 B ja oli kutsunut vierailkseen myös toimikunnan jäsenet. Kuoron tytöt olivat leiponeet maukkaita piirakoita ja muita leivonnaisia, jotka maistuivat hyviltä hyvän

kahvin kera. Kuoromme johtaja Santeri Kemppi ja kirkkoherra M. Vironmäki puhuivat, Väinö Taina muisteli, miten heillä ennen kotona Saklinassa vietettiin joulua. Laulettiin joululauluja rouva Maija Vironmäen ja rouva Kempin säestyksellä, kuorolaiset esittivät hauskoja ohjelmanumeroita. Joulupukkikin oli pistäytynyt tosin vain, eteisen puolella ja jättänyt sinne säkkinsä, josta se sitten haettiin ja jokainen sai pienen joululahjan. Ilta kului hyvin rattoisasti ja päätettiin, että lauluharjoituksia jatketaan ensi vuoden puolella samassa paikassa Pursimiehenkatu 27 B II kerros maanantaisin klo 19. Ensimmäinen harjoitus on 11. 1. -65. Uudet laulajat ovat tervetulleita.

K. S.

Sokeri pohjalla.

Helsingin paikallisosasto on menneenä vuotena toiminut melko vilkkaasti. Paitsi Stadion tilaisuuksia järjestettiin yhteisiä matkoja, kuoro ja ompeluseura toimi tuloksellisesti, oli nuorisotempaus ym. Mutta kaiken huipentuma eli sokeri pohjalla oli 60 vuotta täyttäneitten pikkujoulu kahvila Orsossa 13. 12.

Kun vuosi sitten ensi kertaa tällainen kunnianosoitus järjestettiin vanhuksille — nuorekkaille vanhuksille — oli siellä vajaa 40 henkilöä, mutta tällä kertaa oli järjestäjien ilo ylimmillään, kun ovesta lappasi väkeä kuin ennen vanhaan Inkerin kirkkoihin. Olipa mieluisaa laskea, kun joukko tällä kertaa ylitti 70. Siinä olikin joulupukki ihmeessään, kun edes hänkään ei osannut varautua näin runsaaseen osaanottoon. Onneksi Hertta osasi kuiskata pukille oikeaan aikaan ja niin jäi vain neljä henkilöä ilman joulupakettia.

Järjestäjät kokoontuivat riviin vieraittensa eteen ja Väinö Kekki tulkitsi jokaisen ilon siitä, että tämä tilaisuus oli toivottu ja ilon siitä, että järjestäjät tälläkin kertaa osuivat oikeaan, joka viitoittaa tietä vastaisuuteen, niin että näitä pikkujouluja kultaisille vanhuksille tullaan aina järjestämään.

Meidän ikioma rovastimme A. Kajanti puhui sydämeen käyvästi tuoden puheessaan mieleen niitä entisiä aikoja, jolloin jne. Kyynel herahti näitten muisteloitten parissa.

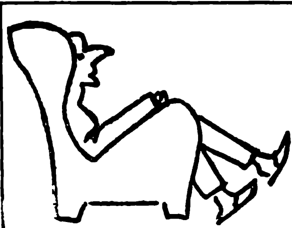
Opettaja P. Raski piti muotokauniin puheen. Sen kuulisi mielellään vielä toistamiseen siksi hyvää kuultavaa se oli. Oma poikamme pastori A. Kuortti puhui siitä ihmeestä, kuinka ihmiselle on annettu suuri lahja unohtaa paha ja muistella hyvää. Se on arvokas lahja ihmisellä. Hänenkin ajatuksensa veivät sinne tutuille poluille ja se herkisti mielet syvästi. Tuntui kuin jo oltaisikin niillä omilla pientareilla. Välillä juotiin Helmi-rouvan hyvät kahvit kotoisten antimien kera ja veisattiin virsiä. Joulupukki toi paketit ja liikuttavaa oli hyvästeleminen. Tunsi kuinka jokainen oli tyytyväinen ja sehän oli kaiken tarkoituksena. Tahdomme tähän kiteyttää kaikille ohjelmansuorittajille ja kaikille läsnä olleille sulimmat kiitoksemme, sillä järjestäjät tunsivat myös hyvän olon rinnassaan, kun tuli tehtyä jotain joka todella kelpasi. Kiitos!

V. P. K.

Turun paikallisosaston vuosikokous

pidetään Karjalaisten talossa sunnuntaina helmikuun 14 p:nä 1965 klo 14. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät sekä muut mahdollisesti esille tulevat asiat, jotka kuuluvat vuosikokoukselle. Päätetään paikallisosastolle lahjoituksena tarjotun kiinteistön vastaanotosta. Johtokunta kokoontuu samassa paikassa puolta tuntia aikaisemmin.

Johtokunta.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Kiitämme kaikkia lukijoitamme, avustajiamme ja muita ystäviämme miellyttävästä yhteistoiminnasta kuluneen vuoden aikana. Luonnollisesti olemme ystäviä jatkuvasti. Tilauksillanne, kirjoituksillanne ja muutenkin, miten vain osaatte, varmaan tahdotte jatkuvasti tukea lehteämme.

Helsingin paikallisosaston vuosikokous

pidetään kahvila Orsossa sunnuntaina 31. 1. -65 klo 14. Toivottavasti jokainen pitää tämän mielessään ja varaa aikaa tulakseen vuosikokoukseen sillä juuri tämä kokous, jossa valitaan uudet toimihenkilöt ja laaditaan vuoden suunnitelmat on erittäin tärkeä jokaiselle. Mitä runsaampi on kokouksen osanottajamäärä, sitä velvoittavampaa se on uusille toimihenkilöille ja sitä vilkkaampaa on tämän vuoden toiminta. Nii nvanhat kuin nuoret joukolla vuosikokoukseen Orsoon 31. 1. -65 klo 14. Orso on kokonaan varattu meitä varten joten Orson pääovi on kiinni, mutta Orson pääoven vieressä on porttikäytävä ja siinä C rappu, josta vain sisään ja toiseen kerrokseen. Tervetuloa oikein suurella joukolla!

Johtokunta.

Tämän oman lehtemme, Inkeriläisten Viestin, tarkoitus alkavan kahdeksannen vuositaipaleen aikana tulee olemaan sama kuin tähänkin asti. Inkeriläisten Yhdistys r.y:n julkaisemana ja kustantamana lehti haluaa olla keskinäisenä yhdyssiteenä sekä täällä Suomessa että myös Ruotsissa ja muissakin maissa "diasporassa" (= hajallaan) asuvien heimomme jäsenten välillä. Siksipä mahdollisimman monien ent. inkerin- ja pietarinsuomalaisten toivotaan tilaavan lehden itselleen ja sukulaisilleen sekä tuttavilleen.

Lehden sisältö tulee olemaan suunnilleen samanlainen kuin edellisenäkin vuonna. Kertomuksia toiminnasta, juhlista yms. ja muistelmia menneiltä ajoilta "kotipuolessa", suorasanaisia ja runoasuisia, toimitus ottaa kiitollisuudella vastaan. Kirkollista ja kunnallista elämää sekä erilaisten seurojen toimintaa koskevia muistelmia julkaisemme erittäin mielellämme. Luonnollisesti erilaiset henkilömuistelmat ovat myös tervetulleita. Mutta muistakaa eräs seikka: Toimitustyön helpottamiseksi kirjoittakaa mahdollisimman selvällä käsialalla, joko koneella tai tekstaten, ja vain paperiarkin toiselle puolelle. Jättäkää leveästi marginaalia reunaan toimittajan ja kirjapainon merkintöjä varten. Epäselvällä käsialalla kirjoitettu voi joutua kauan odottamaan vuoroaan, koska toimituksessa on työvoimaa vähän.

Tämän ensimmäisen numeron lähe-

tämme vielä kaikille viime vuoden tilaajille, ettei lehden tulemisessa tapahtuisi keskeytystä. Mutta olkaa hyvä ja uudistakaa lehden tilaus mahdollisimman pian! Postitoimiston kautta postisiirtotilikorttia käyttäen asia järjestyy mukavasti. Tilaushinta on edelleenkin sama kuin viime vuonnakin eli vain 5 mk.

Lehtemme toimitus on myös edelleen samoissa käsissä ja samassa paikassa kuin viime vuonnakin. Toimituksen osoite on Helsinki, Korkeavuorenkatu 10. A. 18, puhelin 631285. Huomatkaa kuitenkin, että toimitukseen lähetetään vain lehteen tarkoitetut kirjoitukset ja ilmoitukset, mutta ei tilauskaavakkeita eikä tilausmaksuja. Kaikki maksut ja lehden tilaamista koskevat asiat pyydetään lähettämään lehden konttoriin, jonka osoite on: Inkeriläisten yhdistys, Helsinki, Aurooran katu 7. A. 1, rouva Hertta Allanmaa.

Eräiden ystäviemme lähettämät jouluaiheiset runot ym. kirjoitelmat eivät valitettavasti ennättäneet joulunumeroon, joten ne jäävät odottelemaan seuraavaa joulua. Siihen ei olekaan aikaa enää vuottakaan! Siihen saakka: Onnellista ja hyvää jatkoa alkaneelle vuodelle!

Paljon tilauskirjeitä konttoriin!

Kerro lehdestämme myös muille ja hanki tilauksia! Kiitos jo etukäteen vaivannäöstäsi yhteisen asian hyväksi. Tunnuksemme on edelleen:

"Me vedämme suuntaan samaan
kun käymme rakentamaan."

MaVi

Inkeriläisten jälkeläiset! Inkerin Nuoret!

Minä katson nyt Teihin, Te Inkerin nuoret, Te Inkerin suomalaisten jälkeläiset. Minä pyydän. Pyydän hartaasti. Tulkaa joukolla vuosikokoukseen 31. 1. -65 klo 14 Kahvila Orsoon. Te ehkä vielä nyt ette täysin tajua, mistä on kysymys. Kysymys on suuresta. Kysymys on inkeriläisyyden tulevaisuudesta. Se lepää teidän harteillanne. Me kohta väsymme. Meistä yksi ja toinen saa kutsun. Mitä sitten tulee? Se riippuu kokonaan Teistä. Minä myönnän, että vika on meissä. Me olemme heränneet myöhään. Me olemme tuuditautuneet siihen ajatukseen, että kyllähän tämä heimotyö jotenkuten menee vastakin. Tämä on ollut meillä väärä asennoituminen. Me tarvitsemme rinnallemme Teidät ja juuri Teidät, hyvät ystävät. Te kasvatte siinä. Te saatte innoituksen kipinän. joka viitoittaa Teille vastaista toimintaanne. Te tulette omin korvin kuulemaan esi-isiemme kehoittavan huudon: "Ole heimollesi uskollinen"! Ken tämän huudon kuulee hän on voittanut paljon. Te tulette oivaltamaan, että on tässä maailmassa muutakin kuin aherrus jokapäiväisestä leivästä. On aatteita — sanonta, että aatteet ovat kuolleet ei pidä paikkaansa — on arvoja, joitten eteen on ilo työskennellä. Sellainen työnteko on siunausrikasta ja mieltä ylentävää. Yksi suurimmista on esi-isien työn ja toiminnan kunnioittaminen ja vaaliminen. Siitä työstä ei saa aineellista korvausta, mutta minä vakuutan, että siitä tuleva korvaus on suurimpia, mitä ihminen maan päällä voi saada. Puhdas omatunto, tietoi-

* Onnellista uutta vuotta! *

Ylläolevan toivotuksen olemme jälleen vuoden vaihteessa kuulleet ties miten monissa eri yhteyksissä. Se on sanottu meille sekä suullisesti että kirjallisesti ja yhteisesti kaikille ynnä myös kullekin erikseen henkilökohtaisesti. Jokainen meistä myös itse toivoo, että alkanut vuosi olisi kohdallamme onnellinen.

Mutta jos sitten tulisi lähemmin sanoa, mitä onnellisella vuodella tarkoitamme, niin vastauksen antaminen ei olekaan helppoa. Me ihmiset näet käsitämme onnen eri tavalla. Toinen pitää onnellisuuden edelltyksinä aivan toisenlaisia asioita kuin joku hänen lähimmäisensä.

Kuitenkin lienemme yksimielisiä siitä, että on olemassa joitakin sellaisia arvoja, jotka ovat kaikille yhteisiä ja jokaisen mielestä sikäli tärkeitä, että ilman niitä ei voi elämä olla onnellista. Yksi niistä on *elämänkatsomus*, joka perustuu uskoon Jumalan olemassaolosta. Ihminen ei voi pohjimmaltaan tuntea itseään onnelliseksi, ellei hänellä ole uskoa siihen, että elämällemme annetaan sisältö ja meitä johdatetaan Kaikkivaltiaan taholta. Usko on kannattavana voimana vaikeuksien ja vastoinkäymisten kohdatessa. Ilman kristillistä elämänkatsomusta ihminen on kuin puu, jonka juuret eivät ole syvällä. Miten sellaisten puiden käy myrskyissä, sen olemme nähneet kuluneenakin syksynä. Myrskytuulien aikana suuretkin puut kaatuvat, jos niiden juuret eivät tunkeudu syvälle. Siksipä meidän elämämme juurien ei tulisi jäädä pintaan, vaan olisi päästävä syvälle uskon maaperään. Silloin meillä on iloa ja rohkeutta, kärsivällisyyttä ja kestävyyttä sekä myötäkäymisen aikana että myös pilvisinä päivinä.

Toinen onnellisen elämän edellytys on *elämäntehtävä*. Kun tunnemme, että olemme työssä omalla paikallamme, niin mieli on tyytyväinen ja voidaan kokea työniloa. Toisaalta kuitenkin on syytä muistaa, että elämässä on paljon sellaisiakin tehtäviä, joita suorittaessamme ilo ei aina ole kovinkaan näkyvänä, mutta työmme ei silti ole vähäarvoista. Kokonaisuuden kannalta asioita katsellen kaikella rehellisellä työllä on suuri arvonsa. Muistakaamme tämä suoritimmepa palvelustyötämme kodissa tai sen ulkopuolella. Olkaamme iloisia, että

---

suus, että jotain on tehnyt, jotain sellaista josta voi olla ylpeä, se on sellainen tunne, jota ei sanoin voi kuvata. Se on suurta. Tähän työhön minä Sinua nyt kutsun. Minä vetoan Sinuun. Vetoan Sinun pyhimpiin ja herkimpiin tunteisiisi. Ystävä, tule!

Vuosikokouksessa valitaan Teille Teidän omasta keskuudestanne toimikunta, joka lähtee vetämään. Te tarvitsette omintakeista toimintaa. Se Teille annetaan. Työ ei tule olemaan ylivoimaista. Minä samalla vakuutan, että vanhempien niin moraalinen kuin aineellinenkin tuki on oleva runsas, niin että tulette pääsemään helposti alkuun ja jatko tulee menemään kuin itsestään.

Tämä on minun, jo harmaantuvan, näkemys. Älkää rikkoko tätä näkemystä. Tulkaa, tulkaa joukolla!

Väinö Pietari Kekki.

saamme terveinä käydä työhömme. Jos taasen jossakin kodissa työstä poisjääminen tai työttömyys pelottaisi, niin älkäämme menettäkö toivoamme. Huominen voi olla valoisampi kuin tämä päivä.

Seikkoja, joista riippuu, onko alkanut vuosi meille onnellinen vai ei, voisi mainita monia muitakin. Esimerkiksi miten tärkeätä onkaan, että itsekullakin on jokukaan ystävä, jolta voi saada tukea elämän kohtaloissa. Elämänystävästä puhuessaan eräs suomalainen kirjailija sanoo: "Ihmisen ei ole hyvä olla yksin. Erakkona hän helposti näivettyy, henkisesti kuolee ja käy ihmisaraksi ja omituiseksi. Ihminen on luotu elämään toisen ihmisen vierellä. Ja jos elämä ei annakaan jokaiselle sitä ainoata, jonka kanssa voisi läheisessä yhteydessä jakaa kaikki elämän ilot ja surut, niin se ei kiellä keneltäkään toveruuden ja ystävyyden iloa. Ja mitä enemmän ihminen kykenee antamaan sitä muille, sitä enemmän ystävyyden iloa hän saa omalle kohdalleen elämän vastalahjana."

Edellä mainitun kolmen tekijän ohella tietenkin monet muutkin seikat vaikuttavat elämänonneen. Niissä on paljon tuntemattomiakin tekijöitä, joiden merkitystä emme osaa ennakolta edes arvata. Mutta uskokaamme, että kaikki myötävaikuttaa siihen, että alkanut taival voidaan kulkea onnellisten tähtien alla. Tämän uskomme piiriin suljemme erityisesti myös kaikki ne omaisemme ja sukulaisemme sekä heimomme jäsenet, joiden kohdalla elämä jatkuvasti tuntuu käsittämättömän kovalta. Kaikesta huolimatta on näin:

"Jumalalla onnen ohjat
Luojalla lykyn avaimet."

TYÖKENTÄLTÄ

Inkeriläisten joulujuhla Turussa

— Onkos Tahvana kotona? kysyi jämerällä äänellä eräs Turun inkeriläinen toiselta puhelimessa tapaninpäivän aamuna. Puhuteltu ei kuitenkaan heti huomannut, mistä oli kysymys, vaan vastasi, ettei täällä mitään Tahvanaa ole. Vasta kun kysyjä alkoi selittää, että etkös enää muista, näinhän meillä ennen Inkerissä kysyttiin, kun oltiin tapaninajossa, selvisi asia ja naurettiin yhdessä. Tämä Yrjö Rautasen leikillinen juttu tuo mieleen, että eivät ole ajat ja tavat samat kuin ennen. Entiset ajat ovat olleet ja menneet. Mutta silti niitä on hauska ja hyödyllistäkin muistella. Inkerin suomalaisten vanhat joulutavat ovatkin oikeita muistojen aarteita.

Turun inkeriläisten tapaninpäivän retki suuntautui tänäkin vuonna jo perinteelliseen tapaan Karjalaisten talolle, jossa vietettiin joulujuhlaa. Aluksi laulettiin jouluvirsi "Enkeli taivaan lausui näin". Tervehdyspuheessa maisteri Teppo Samooja selosti joulun merkitystä kristitylle ihmiskunnalle. Hän vertaili myön joulun viettoa entisessä Inkerissä ja täällä Suomessa. Puheen loppuosassa koske-

teltiin, miten kristinusko antaa voimaa ja rohkeutta ihmiselle kuolemankin edessä. vaikuttavan puheen jälkeen maisteri Meri Mylläri lausui Anja Samoojan äskettäin ilmestyneestä runoteoksesta syvämietteiset runot "Uralin ja Atlantin väliltä" sekä "Olga". Runojen sanomaa seurattiin syvällä mielenkiinnolla. Juhlapuheen tässä tilaisuudessa piti pastori Vilho Mustonen. — Eilen oli meillä ensimmäinen joulupäivä. Se on rauhan ja rakkauden juhla. Tämä päivä, Tapaninpäivä, on sen vastakohta. Tämä on vihan ja murheen muistopäivä. Inkeriläiset ovat kokeneet sodan kauhuja ja monenlaisia vaikeuksia. Siksi he, jos ketkään, toivovat rauhaa ja rakkautta, sitä hyvää tahtoa, jota julistamaan Vapahtaja syntyi jouluna. Tällaisia ajatuksia sisältyi pastori Mustosen rikkaaseen ja valaisevaan joulusanomaan. Kun oli laulettu virsi n:o 16, lausui Juho Hartikainen kaksi kirjoittamaansa runoa, joista ensimmäisessä kuvailtiin selvästi joulun viettoa entisessä Inkerissä. Toinen sisälsi kauniita toivomuksia pian alkavalle uudelle vuodelle. Juho Talonpoika luki aluksi katkelmia, runoista, joissa kuvataan sitä kaipausta, jota ihminen tuntee lapsuuden kotiaan kohtaan. Sitten hän raamatunlauseet lähtökohtanaan selosti joulun rohkaisevaa vaikutusta ihmisiin, varsinkin kärsimysten tietä kulkeviin. Lämminhenkisen puheen jälkeen veisattuun virteen päättyikin varsinainen juhlaohjelma.

Sitten käsiteltiin paikallisosastolle lahjoituksena tarjotun kiinteistön vastaanottoa. Lopullista päätöstä ei kuitenkaan vielä tehty, vaan se siirrettiin edessä olevaan vuosikokoukseen. Siihen mennessä tulisi tarkoitukseen valitun toimikunnan laatia kustannusarvio ja selvittää, miten rakennustiloja voitaisiin käyttää ja mitä korjauksia niihin ensi tilassa tarvittaisiin.

Paikallisosaston sihteeri Heikki Mylläri kiitti 60-vuotispäivänään 10. 10. osakseen tulleesta runsaasta huomaavaisuudesta ja ystävällisyydestä, jota paikallisosaston ja sen ompeluseuran taholta oli hänelle osoitettu onnittelukäyntien, puheiden ja lahjojen muodossa. Hän tarjosi nyt juhlaväelle kahvit. Yhdessäoloa jatkettiin sitten kahvia nauttien rattoisan seurustelun merkeissä.

H. M.

ISÄÄ ODOTELLESSA

Parvi pikku valkopäitä
laulaa lattialla.
Miksi viipyy isä kulta
kauan maailmalla?

Ilmoita, oi, isä kulta,
miksi viivyt, miksi?
Ilman sua päivät meille
käyvät ikäviksi.

Kovin syksy synkkä, kylmä
pelottavi meitä.
Ilman isää kuljemme nyt
myrskyisiä teitä.

Laita viesti lapsillesi,
milloin kotiin kuljet.
Milloin meitä sylihisi
suloisesti suljet?

Viikot vierii, vuodet kuluu,
isä pois on, vainen.
"Sano äiti, miks' ei tule
isä armahainen!"

Äiti lausuu lapsillensa:
Sanoa en saata,
kuinka kauan isän täytyy
kulkee, kiertää, maata.

Vuodet vierivät.

Tammikuun 5 päivänä täytti Lappeenrannassa 70 vuotta Vuoleen poika Heikki Paajanen.

Hän on syntynyt Vuoleen Putkelassa ja suoritti koulunsa ensin Juho Kokkosen, sittemmin William Kokan kovassa koulussa. Jouduttuaan sotaväkeen keväällä 1916 hän osallistui taisteluissa Romanian rintamalla haavoittuen 24. 9. -16. Toipumisloman päätyttyä hän joutui keväällä 1917 takaisin sotatoimialueelle. Hän pääsi 1917 kotilomalle ja sen jälkeen Haminassa olleeseen joukko-osastoon, josta kotiutettiin maaliskuussa 1918.

Siirryttyään Suomeen v. 1919 ja oltuaan eri paikkakunnilla, aloitti hän v. 1926 Viipurissa halkokaupan. Sitä hän harjoitti aina helmikuun loppuun 1940, yrittäen viimeiseen asti huoltaa haloilla jälellä olevia kaupunkilaisia. Vuonna 1943 hän palasi taas Viipuriin ja oli Lallukan palveluksessa aina 1944 kesäkuuhun saakka, jolloin oli taas lähdettävä evakkoon. Tie johti tällä kertaa Mäntyharjulle, jossa toimi mm. siirtoväen 38 varsaa käsittäneen varsatallin mestarina vv. 1945—1946, kunnes talli lakkautettiin.

Vuonna 1949 Heikki Paajanen siirtyi Lappeenrantaan, jossa nyt viettää "eloneuvoksen" päiviä.

P. S.

Mutta, pikku pulmuseni,
olkaa huoletonna,
meill' on nytkin, mihin aina
toivo, turva panna.

Nostakaatte sinisilmät
ylös taivahalle,
että antais Suuri Luoja
rauhaa maailmalle.

Pois siis menköön murhemieli
eikä surra saada,
jos ei salli suuri Luoja,
niin ei kuolo kaada."

Yksin äiti lapsiansa
hellävaroin hoivaa
rukouksen avulla hän
ylhäältä saa voimaa.

L. K.

Tampereen osasto

vuosikokous 17. 1. klo 14 entisessä kokoontumispaikassa. Runsaasti ohjelmaa mm. Väinö Kekki Helsingistä selvittelee toimintamme tärkeyttä. Odotamme runsasta osanottoa.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja:
Matti Vironmäki.

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1965
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 2

Päätoimittaja
MATTI VIRONMÄKI

10. 1. 1965

Laululla on ollut suuri merkitys inkeriläisten elämässä. "Mistä kuulette laulua, siellä asuu hyviä ihmisiä", sanoivat inkeriläiset äidit lapsilleen. — Kuvassa Inkeriläisen Valistusseuran kuoro Raudussa v. 1921. Kts. henkilöistä lähemmin sisäsivuilta!

Inkerin laulu

Ei ole suuri mun sukuni,
eikä korkea kotini,
enkä rikas rahoista,
mie olen virsille viriä,
mie oon luotu laulamahan,
heitetty heläjämähän
niinkuin käki kukkumahan.
Kun mie tulen tupahan,
tuon mie laulut tullessani,
tulen ihmisten iloksi,
tulen rahvahan ratoksi.

Näin on sanonut inkeriläinen laulaja. Hän on tuntenut laulun suuren voiman ja käyttänyt sitä. Hänen laulunsa on kaikunut vuosisatojen kuluessa milloin minkinlaisissa tilaisuuksissa. Milloin on laulettu surun ja murheen päivinä, milloin taas ilon ja riemun hetkinä. On laulettu häissä ja läksiäisissä, kisakentillä, illanistujaisissa, puhdetöissä, talkoissa, keinulla, kokkotulilla ja monissa muissa paikoissa.

Laululla on todella ollut arvaamattoman suuri merkitys Inkerin kansan elämässä. Se on antanut lohtua, virvoitusta, voimaa ja kestävyyttä surun, murheen ja vainon alla kamppailevalle heimolle. Laulu on ylläpitänyt Inkerissä suomalaisuutta synkimpinäkin aikoina. Kun entisaikoina kulki lauantai- tai pyhäiltoina pitkin inkeriläistä kylää, melkein jokaisesta talosta kuuli laulua. Erittäin paljon laulettiin muinoin inkeriläisissä häissä, jotka olivat kuin monipäiväisiä laulunäytelmiä lauluineen, leikkeineen ja tansseineen. Kun inkeriläinen vanhus opasti lapsiaan maailmalle. hänen tapanaan oli sanoa: "Kun menette kylään, niin astukaa siihen mökkiin, josta kuulette laulua. siellä asuu hyviä ihmisiä".

Inkeristä on kerätty kuten tunnettua, talteen huomattava määrä vanhaa kansanrunoutta. Sitä on runsaasti kaksi kertaa enemmän kuin Vienan Karjalasta, jota on totuttu pitämään kalevalaisen laulun varsinaisena kotimaana. Vertailun vuoksi mainittakoon, että Inkeristä on satu 15.000 muinaisrunoa, Karjalasta 4600. Inkerin runot muodostavat 9 suurikokoista nidettä, 6500 sivua, karjalaiset runot 4 samanlaista osaa, 3100 sivua. Inkeriläisissä runoissa on 450.000 säettä, karjalaisissa 200.000. Inkeriläisiä runoja on paljon ehtinyt vaipua laulajien mukana maanrakoon, sillä siellä runoja ryhdyttiin keräämään vasta viime vuosisadan loppupuolella, kun sen sijaan runonkerääjät liikkuivat Karjalassa jo vuosikymmeniä aikaisemmin. Runojen ohella Inkeristä on merkitty muistiin lähes 1000 runosävelmää. Kaikki tämä rikas henkinen aarteisto on kerätty pieneltä alueelta, joka on vain suunnilleen Uudenmaan läänin kokoinen. Se osoittaa Inkerin ihmisten valtavaa henkistä pääomaa.

Vanhoja runoja tutkimalla saa selvän kuvan kansan muinaisesta elämästä. Runoissa kuvataan kansan us-

komuksia, tapoja ja tottumuksia, jokapäiväisiä askareita, juhlia, työvälineitä, pukuja ja häätapoja, leikkejä, sotaretkiä, katovuosia ynnä monia muita erikoistapauksia muinaiskansan elämästä. Runoissa kuvastuu muinaiskansan ajatusmaailma halki vuosisatojen. Ne osoittavat kansan rikasta henkistä kulttuuria ja jättiläismäistä muistia, sillä kaikki tämä aarteisto säilyi muistin varassa ja se siirtyi laulamalla polvesta polveen. Tämä muistin varassa säilynyt valtava kirjallisuus juontaa alkunsa vuosisatojen takaa. Tunnettu kansanrunouden tutkija, professori Väinö Salminen arvelee, että Inkeristä kerättyjen runojen perusteella voidaan väittää, että suomalainen äiti lauloi lapsensa kätkyen ääressä jo silloin, kun Neitsyt Maria tuuditti poikaansa.

Muinaisrunoista kehittyi vähitellen kansanlaulu. Kisakentillä, liekuilla ja kokkotulilla nuoriso viritti omat laulunsa. Esilaulaja sepitti laulut, joihin kisaileva nuoriso yhtyi. Tunnettuja ovat Pohjois-Inkerin tanssilaulut, joita esitettiin nuorison juhlissa, häissä ja läksiäisissä. Harmonikan tultua käytäntöön nämäkin laulut alkoivat vähitellen joutua unholaan.

Niiden tilalle muodostui kuorolaulu, joka sai alkunsa Inkerissä tasan sata vuotta sitten eli vuonna 1865, jolloin Suomessakaan maaseudulla ei ollut vielä kuorotoimintaa. Kuorolaulun syntysanat lausuttiin Inkerin Markkova-Järvisaaren pitäjässä kirkkoherra A. J. Piispasen toimesta. Tämä musikaalinen sielunpaimen tapasi seurakunnassaan hyväntahtoista kansaa, jota hän laulun voimalla tahtoi herättää hengelliseen elämään. Virsikantele kainalossa hän kulki kylästä kylään opettamassa yksiäänisiä lauluja. Myöhemmin siirryttiin kaksiääniseen lauluun. Parhaimmista laulajista hän muodosti sekakuoron, joka myöhemmin kanttori Matti Mustosen johdolla jatkoi toimintaansa aina vuoteen 1929, jolloin kuoron oli pakko lopettaa toimintansa.

Sen jälkeen järjestettiin kuoroja Pietariin ja monille muille paikkakunnille. Toimeenpantiin iltamia ja kansanjuhlia, joissa esitettiin runsaasti laulua. Suomen ja Viron tapaan ryhdyttiin toimeenpanemaan yleisiä laulu- ja soittojuhlia, joista ensimmäiset vietettiin Skuoritsassa 1899 ja viimeiset Kolppanassa 1913 Kolppanan seminaarin 50-vuotisjuhlan yhteydessä. Sen jälkeen seurasi maailmansota, joka tempasi laulajat ja johtajat rintamille, sekä vallankumous, joka tallasi kuorotoiminnan ja muutkin kulttuurisaavutukset Inkerinmaan sivistysvainiolla.

Nykyisin Inkerin laulu on tauonnut, kanteleen kielet katkenneet ja kansa joutunut kuin akanat tuuleen. Vain kauniit muistot ovat jäljellä laulavasta Inkeristä.

(Juuso Mustosen mukaan)

KANSIKUVASSA Inkeriläisen Valistusseuran kuoro Raudussa kesäkuussa 1921. Henkilöt: Kuoronjohtaja Juho Kokkosesta oikealla istumassa sairaanhoit. Aili Suomela, op. Aino Parkkinen ja nti Aino Behm. Vasemmalla op:t Anni Savolainen, Maikki Pärssinen (nyk. Leini) ja Maija Tir-

Herran sanan ääressä

Muruja

Lue Raamatustasi Mark. 7: 24—30 Jeesus oli vetäytynyt Galileasta vieraille alueille pohjoisen Tyyron ja Siidonin seuduille, saadakseen olla rauhassa ja levätä. Hän tunsi tehtäväkseen pysyä omassa maassaan ja käyttää voimansa vetääkseen oman kansansa sanoillaan ja teoillaan Jumalan tykö. Hänen oppilaansa veisivät sitten evankeliumin kaikille kansoille. —

Tämän Hän sanoi tuolle pakanavaimolle, joka pyytää Hänen apuaan, sanoilla, jotka tuntuvat meistä kylmiltä ja kovilta. Jeesus tahtoo pysyä tuntemattomana. Jos Hän parantaisi yhden sairaan olisi Hänen ympärillään kohta sata. Mutta vaimo ei anna säikäyttää itseään. Sensijaan että olisi loukkaantunut ja suuttuneena kääntänyt selkänsä tuolle epäystävälliselle profeetalle, hän nöyrästi tunnustaa, ettei hänellä ole oikeus rinnastaa itseään tämän oman kansan lapsiin, — hän tyytyy kaikkein halvimpaan paikkaan: hän on kiitollinen, jos hän saa muutamia muruja kaikesta siitä siunauksesta, mitä Jeesus jakaa. — —

Tällaisen nöyryyden edessä Jeesus antautuu. Hän, jos kukaan, on ansiollinen saamaan siitä, mitä Jeesuksella on antaa. —

---

ranen. Johtajan takana op. Anni Kinnunen, Pönniön sisaruksia ym. sekä miehistä oikealla op:t Pekka Partanen ja Aatu Kemppi, Pönniö, Nurminen ja äärimmäisenä vasemmalla op. V. P:nen, joka omistaa valokuvan.

Se, jolla on paljon: on usein tyytymätön, eikä osaa antaa arvoa sille hyvälle, mitä hänellä on. Sen jolla ei mitään ole, on kiitollinen muruista. Meillä on näin paljon: Kodit, kasvatus ja vapaa maa. Me tiedämme niin paljon ja kuulemme niin paljon Jumalasta ja Jeesuksesta ja Kristillisestä elämästä — ehkä aivan liian paljon. Me tulemme usein yhtä vallattomiksi lapsiksi, jotka ovat yhtä hemmoteltuja kaikesta hyvästä ja työntävät pois luotaan ruman, joka heidän mielestään ei ole heille kylliksi hyvää. Samaan aikaan on toisia, jotka ovat kuten tämä pakanainen: ihmisiä, jollle ei kukaan puhu Jumalasta, joille ei kukaan näytä tietä puhtaaseen ja onnelliseen elämään ja jotka olisivat ylen onnellisia, jos he saisivat pienen murun meidän yltäkylläisyydestämme, ihmisiä, jotka henkisesti kärsivät nälkää. Löytyy pakanoita, jotka liikuttavalla sitkeydellä ja uhrauksilla etsivät totuutta niistä totuuden muruista, joita heidän uskonnoissaan on ja jotka sitten voivat kulkea peninkulmia kuolemanvaaroja pelkäämättä voidakseen puhua jonkun lähetyssaarnaajan kanssa. — Löytyy kristityinä maina — etenkin suurissa kaupungeissa lapsia, jotka ovat kurjista kodeista, mutta jotka kuitenkin sieltä ja täältä — kirjoista ja pyhäkoulusta — poimivat totuuden siemeniä Jumalasta, elämän leivästä ja pitävät siten sisäisen elämänsä elossa niin että kasvavat kunnollisiksi ihmisiksi ja voimakkaiksi luonteiksi. Löytyy siellä täällä, kaukana maam-

PAIKALLISOSASTOJEN TOIMINTAA

Tampereen kuulumisia

Tampereella pldettiin paikallisosaston tilaisuus 17. 1. Puhujina olivat rovasti P. Viljanen ja Väinö Kekki. Osasto on saanut pitää monet tilaisuutensa Kalevan srk-talolla, joka keskeisyytensä vuoksi sopii hyvin tarkoitukseen. Kuluneen vuoden aikana on saatu puhujiksi useita hyviä puhujia em. lisäksi. Osaston tilaisuuksissa on ollut väkeä n. 35—65 henkeä. Näin jälkeenpäin voidaan todeta, että Tampereellakin on jälleen vilkkaampaa toimintaa ja että inkeriläisillä on oma rinkinsä, jonka ääreen voivat kokoontua. Osasto ei ole pyrkinyt laajentamaan toimintaansa ulospäin.

Varsinaisen tilaisuuden jälkeen pidettiin vuosikokous. Avauksen jälkeen toimi puh.joht. Väinö Kekki. Osaston tyhjästä alkanut tilikertomus osoitti voittoa seuraavalle vuodelle. Vuoden 1964 johtokunta valittiin uudestaan, samoin nimitettiin tilintarkastajat ja emännät.

Toimintasuunnitelman mukaan osallistutaan Tampereelta mahdollisimman moniin yhteisiin tilaisuuksiin ja autetaan muutenkin oman yhdistyksen toimintaa. Tiedoltusten vuoksi olisi paikallaan, että mahdollisimman monelle tulisi Inkeriläisten Viesti. Vuosikokouksessa oli läsnä 38 henkeä.

Tampereen po. osallistuu 28. 2. YKK:lla Kalevala-juhlaan. Se ei ole oman osaston järjestämä tilaisuus, mutta sen ohjelman laatu ja arvokkuus ovat juuri meille sopivia. Tilaisuus on maksullinen. Osallistutaan joukolla.

Seuraava tilaisuus koetetaan järjestää Härmälän srk-talolla 21. 3. klo 14.

Kalevalan srk-talolla on 19. 4. pääsiäistilaisuus. Se vietetään tällä kertaa alasalissa alkaen entiseen tapaan klo 14.

Lisäksi koetetaan saada yksi tilaisuus kaupungin ulkopuolelle vielä ennen kesää. Asiasta ilmoitetaan aikanaan.

Johtokunta kokoontuu 14. 3. klo 14 puheenjohtajalla.

Osaston jäseniä ja Tampereen inkeriläisiä kutsutaan tilaisuuksiin ystävineen runsaslukuisina sekä toivotaan, että ympäristössä asuvat osallistuvat heille sopiviin tilaisuuksiin. Koska johtokunnan suunnitelma ei ole vielä valmis, kehoitetaan seuraamaan Aamulehden ns. sormipalstaa mm. mahdollisten muutostenkin vuoksi.

me syrjäseuduilla, suurien metsien keskellä köyhiä mökkejä, jonne harvoin jokin vieras — tai ei koskaan — tule, joissa ihmiset ovat saaneet puutteellisen opetuksen ja harvoin tai eivät koskaan pääse kirkkoon, mutta jotka ottavat talteen kaiken minkä ovat saaneet, että murut tulevat rikkaudeksi.

Näissä puutteelisissa ja usein unohdetuissa kodeissa on usein enemmän elävää uskoa ja jumalanpelkoa kuin monissa meidän kodeistamme, joissa aineellista, henkistä ja hengellistä hyvää tarjotaan yllinkyllin. Ja voi sattua, että joku meistä kerran tulee sellaiseen tilaan, että huokaa: " Oi jos minulla nyt olisi edes muutamia murusia kaikesta siitä hyvästä, jota minä sain lapsuudessani ja nuoruudessani — jos minä edes kerran vielä saisin kuulla äitini puhuvan Jumalasta, kuten hän puhui minun pienenä ollessani!"

Akseli Kajanti.

Helsingin paikallisosaston vuosikokous

Inkeriläisten Yhdistys r.y. Helsingin paikallisosaston vuosikokous pidettiin sunnuntaina tammikuun 31 p:nä klo 14.00 kahvila Orsossa. Tapahtui ensimmäisen kerran Helsingin osaston toimikautena, että osanottajia kokouksessa oli 97 henkilöä, eli kolminkertainen määrä edellisiin vuosiin verrattuna.

Kokouksen avasi osaston puheenjohtaja Väinö Kekki. Hän toivotti kokouksen osanottajat tervetulleeksi ja toi julki ilonsa hyvästä yleisömenestyksestä. Tämän jälkeen valittiin kokoukselle puheenjohtaja. Valituksi tuli Väinö Kekki ja sihteeriksi valittiin Hertta Allanmaa. Pöytäkirjantarkastajiksi valittiin neiti Kerttu Susi ja rouva Lydia Jernström. Kun oli todettu kokous sääntöjen määräämällä tavalla kokoonkutsutuksi ja päätösvaltaiseksi luki osaston sihteeri vuosikertomuksen, joka hyväksyttiin kiitosmaininnoin. Rahastonhoitajan esitettyä tilikertomuksen ja tilintarkastajien lausunnon, hyväksyttiin nekin keskusteluitta ja myönnettiin rahastonhoitajalle ja toimikunnalle vastuuvapaus vuodelta 1964. Keskusteltiin jäsenmaksuista vuodelle 1965 ja jätettiin se ennalleen eli samaksi kuin on Yhdistyksen jäsenmaksu 3 mk. perheen päältä ja seuraavilta jäseniltä 1 mk.

Toimikunnan esittämä toimintasuunnitelma vuodelle 1965 hyväksyttiin sellaisenaan kuin se esitettiin. Se oli seuraavanlainen:

Jatketaan edelleenkin n.s. kuukausitilaisuuksia Stadionilla joka kuukausi. Poikkeuksen tekevät kesä-heinä- ja elokuu. Osallistutaan mahdollisimman suurella joukolla kesäjuhlille Turkuun ja järjestetään halpa yhteismatka. Osallistutaan Ruotsissa (Borå) pidettäviin kesäjuhliin mahdollisimman suurella joukolla. Toimikunta huolehtii yhteismatkasta.

Osallistutaan mahdollisimman suurella joukolla pyhäinmiestenpäivänä muistotilaisuuteen Turun hautausmaalle vainajien muistomerkille.

Järjestetään 60 vuotta täyttäneille erillinen pikkujoulutilaisuus. Pannaan alulle nuorisotoiminta osaston puitteissa ja toimitaan niin, että mahdollisimman monet nuoret liittyisivät työhön yhteisen asian hyväksi. Nuorisotoimikunnalle annetaan vapaat kädet toimintansa järjestämiseksi. Urheilutoimintaan kiinnitetään entistä enemmän huomiota. Pidetään huoli siitä, että vuoden 1965 aikana kuolon kautta poistuvien jäsenten hautajaisissa on osasto aina edustettuna. Ompeluseuratoiminta pidetään vireänä ja heidän työnsä tuloksista riippuen pidetään ainakin yhdet myyjäiset. Innostuksesta ja huoneistojen tiloista riippuen koetetaan ylläpitää muutakin kerhotoimintaa.

Vaivotaan että kuorolla on jatkuvasti johtaja ja tarpeelliset harjoitustilat. Jäsenhankintaan kiinnitetään erikoista huomiota. Kun toimintasuunnitelma oli luettu ja hyväksytty valittiin osastolle puheenjohtaja vuodelle 1965. Valituksi tuli edelleenkin Väinö Pietari Kekki, joka on antaumuksella toiminut yhteisen asian hyväksi.

Kun oli saatu puheenjohtaja seurasi johtokunnan jäsenten vaali. Johtokunnan vaalin yhteydessä päätettiin, että nyt valittavista johtokunnan jäsenistä eroaa vuonna 1966 puolet arvan kautta ja loput vuonna 1967. Tätä kahdeksi vuodeksi valittavaa johtokuntaa käsitellään vastaisuudessa tämän kokouksen päätöksen mukaan. Jäsenehdokkaita oli runsaasti ja valituiksi tulivat: Hertta Allanmaa, Kerttu Susi, Sulo Allanmaa, V. Kuortti, V. Taina, L. Yliö, Elsa Luukkonen ja Ida Riipinen. Osaston edustajat Yhdistyksen vuosikokoukseen valitsee

Kiittävä Kalevala

Kalevalanpäivänä ajatuksemme menevät kauas taaksepäin ja muistelemme muinaisia esi-isiämme ja esi-äitejämme. He saivat elää monin verroin vaikeammissa oloissa kuin yksikään suomalainen nykyään. Heiltä puuttui paljon ajallisesti ja vielä enemmän hengellisesti. He eivät osanneet lapsen mielin lähestyä taivaallista Isää, kuten me osaamme, vaan he elivät nykyisten pakanakansojen tavoin pelon ja tietämättömyyden vallassa.

Kuitenkin esivanhemmillamme oli jonkinlainen hämärä käsitys korkeammasta olennosta. He nimittivät häntä milloin Ukoksi, milloin kaikkivaltiaaksi Luojaksi ja joskus Jumalaksikin. Hänestä riippuvaisia he tunsivat ja tunnustivat olevansa. Niinpä Kalevalassa on monia kauniita kohtia, joista näkyy esi-isiemme usko Luojaan. He saattoivat sanoa esim. näin:

"Tuoltapa aina armot käyvät,
turvat tuttavat tulevat
ylähältä taivahasta,
luota Luojan kaikkivallan.
En minä mitänä voisi,
en mitänä itsestäni
ilman armotta Jumalan
toimetta totisen Luojan."

Huomatessaan Jumalan auttavan Kalevalan ihmiset eivät unohtaneet kiitosta, vaan puhkesivat sanoihin:

"Ole kiitetty, Jumala,
ylistetty, Luoja, yksin,
kun annoit avun minulle,
tuotit turvan tuttavasti
noissa tuskissa kovissa,
terän rauan raatamissa."

Näissä esivanhempiemme sanoissa, jotka kertovat sekä heidän uskostaan että kiitoksestaan, on meillä oppimista.

Älköön kukaan meistäkään pilkatko Jumalaa vaan nöyrästi turvautukaamme kaikessa hänen apuunsa.

---

vastavalittu johtokunta. Myös osaston asioiden kirjeenvaihtajan vaali päätettiin jättää johtokunnan tehtäväksi, mutta rouva Lyyli Karhu tuli valituksi Viestin avustajaksi. Osaston tilintarkastajiksi vuodelle 1965 tuli valituksi Antti Kekki ja Jukka Tirranen ja heidän varamiehikseen Martti Kiuru ja Yrjö Korkkinen. Seurasi väliaika, jonka aikana juotiin Helmiemännän keittämät kahvit ja puhuttiin "mitä kuuluu". Kyllä olikin "pörinätä pöntössä". Kahvitauon jälkeen valittiin nuorisolle oma toimikunta. Sen puheenjohtajaksi tuli Leo Yllö ja muiksi jäseniksi Väinö Kuortti, Inkeri Kuortti, Yrjö Korkkinen, Heimo Kekki, Seppo Kekki, Aino Junninen, Yrjö Kelo, Antti Skinnari, Marjatta Kakko, Lennart Karvonen ja Nikolai Kelo. Antti Kekki puhui osaston työn ja nuorison mukaantulon merkityksestä. Kokouksessa ehdotettiin osaston varoista siirrettäväksi Inkerikodin tilille 890,— markkaa. Ehdotus sai kannatuksen siitä huolimatta, että uudelle johtokunnalle jäi käytettäväkseen 6 markkaa. Väinö Kekki kiitti kokouksen osanottajia ja hajaannuttiin uutta tarmoa täynnä.

Välittömästi tämän kokouksen jälkeen kokoontui vastavalittu johtokunta Väinö Kekin johdolla ja valitsi varapuheenjohtajakseen edelleen Väinö Tainan, sihteeriksi Hertta Allanmaan ja rahastonhoitajaksi Sulo Allanmaan.

H. A.

†Rivit harvenevat†

Tammikuun 10 pnä 1965 poistui joukostamme taksiautoilija Matti Karvanen. Hän oli syntynyt Vuoleella 5. 10. 1899.

Hänen poislähtönsä tapahtui äkkiä. Kirjaimellisesti sanottuna hän vaipui työnsä ääreen, sillä ajaessaan kyytiä Helsingissä Hakaniemessä syttyi punainen merkkivalo, jolloin hän ehti pysäyttää autonsa. Mutta vihreän syttyessä ei auto lähtenytkään enää liikkeelle, jolloin hänen kuljetettavanaan ollut miespuolinen matkustaja nousi autosta ja näki samalla, että autoilijan molemmat kätensä olivat irronneet ohjauspyörästä. Koettaessaan valtimoa tämä ei enää lyönyt, jolloin mies hälytti paikalle poliisit. He toimittivat vainajan sairaalaan. Siellä todettiin kuoleman seuranneen äkkiä.

Tämä Matti oli seurapiireissä hiljainen ja vaatimaton. Tämän voin sanoa hänestä, sillä tunsin hänet jo Viipurin Inkeri-Kerhon ajoilta. Hän oli aktiivinen kerhomme jäsen, ja otti osaa kaikkiin Kerhon toimintoihin.

Näin ollen emme voi kukaan kohdallamme tietää sitä, minkä värinen valo pysäyttää tämän maallisen vaelluksemme.

T. S.

•

Autoilija Matti Karvasen siunaustilaisuuteen Krematoriokappeliin oli kerääntynyt runsas ystävien joukko. Kaikesta huomasi, kuinka pidetty mies poislähtenyt oli.

Ruumiinsiunauksen toimitti pastori Rolf Pesonen. Omaisten laskettua seppeleensä astuivat arkun ääreen Helsingin taksiautoilijain edustajat viimeiselle tervehdykselle. Karjalaisia taksiautoilijoita edusti lähetystö. Arkun ääreen astuivat sitten rouva Ida Riipinen ja Antti ja Väinö Kekki. Väinö Kekki tulkitsi inkeriläisten kaipuun kelpo pojasta, joka piirsi nimensä Inkerin historiaan ollen Inkerikodin rahaston ensimmäinen lahjoittaja. Ent. Viipurin Inkerikerhon jäsenet toivat tervehdyksensä Jukka Tirrasen tulkitessa kaipuun tunteet monivuotisen jäsenen poismenon johdosta.

Kaunis ja suuri kukkalskumpu täytti paikan. Kappelin ovet aukenivat ja sinne suureen tuntemattomaan hiljalleen siirtyi Matti Karvasen tomumaja.

Tilaisuuden jälkeen kokoonnuttiin viettämään muistohetkeä NNKY:n huoneistoon, jossa oli useita puheita ja laulua.

VPK.

Inkeriläisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7. A. I. Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00—19.00.

Me tiedämme Jumalastamme paljon enemmän kuin esivanhempamme, vaikka hekin saattoivat opettaa toisiaan:

"Jumalassa juoksun määrä, ei miehen ripeyessä."

Me tiedämme, että tämä Jumala, joka meidän elämämme juoksua ohjailee, on armon ja rakkauden Jumala, taivaallinen Isä. Hän voi kyllä joskus meitä kurittaakin, mutta koskaan Hän ei lyö armottomasti. Vitsa on hyvän Isän käsissä. Ne kädet tulivat kerran meidän tähtemme lyödyiksi ristinpuulle. Mutta juuri sentähden Hän voi ja osaa meitä auttaa. Vaikeimmissakin tapauksissa Herran apu riittää jokaiselle. Siksi meidän on syytä sanoa aina:

"Ole kiitetty, Jumala, ylistetty, Luoja, yksin..."

Matti Vironmäki.

Miksi nykyajan kristityt ovat heikkoja

Nousee väkisinkin esiin tuo kysymys, miksi nykyajan kristityt ovat niin heikkoja, kun katselee jumalankielteisten otteiden voimistumista ja kasvamista.

Tuohon kysymykseen ei ole niinkään helppo vastata perinpohjaisesti, koska syitä on monia ja nämä syyt ovat monisäkeisiä. Mutta epäoikeutetuksi tuota kysymystä emme myöskään voi tehdä.

Jos kiinnitämme huomiomme varhaisempien aikojen kristittyihin, vaikka emme menisikään ajassa niin pitkälle takaperin, että tulisimme alkukristittyihin, niin meidän täytyy myöntää, että suuri heikkeneminen kristittyjen keskuudessa on tapahtunut kaikesta nykyaikaisesta edistymisestä ja touhusta huolimatta. Tällä emme tahdo kieltää sitä, ettei nykyäänkin olisi kristittyjen piirissä voimakkaita ja rohkeita persoonallisuuksia, jotka uljaasti ovat nousseet vastustamaan yhä kasvavaa maallistumista. Mutta heidän lukunsa on pieni ja heidän kanattajajoukkonsa harva. Emme voi uskoa, että sellaiset kansannousut kuin olivat ristiretket meidän aikanamme olisivat mahdolliset.

Tämä kristikunnan heikkous on kyllä jo oivallettu kirkon ylemmissäkin piireissä. Eihän muuten olisi mahdollista, että Roomasta alkaa kulkeutua huhuja, että paavi, suuren roomalaiskatolisen kirkon päämies, alkaa lähentyä muita kirkkokuntia tunnustellen pohjaa yhteistoiminnalle.

Voimme yksinkertaisesti ja lyhyesti väittää, että kristittyjen ja sen kautta koko kristikunnan heikkous on alkuisin eripuraisuudesta. Ei ole enää sitä yksimielisyyttä ja toistensa ymmärtämystä, mikä oli ominaista entisajalle. Eripuraisuus, josta apostolit kristittyjä ankarasti varoittivat, on saanut ihmisten sydämissä jalansijaa. Kukin pitää itseään ja omaa joukkokuntaansa toisia parempana. Omahyväisyys ja itsekkäisyys on alkanut kukoistaa, josta on ollut seurauksena yksimielisyyden, joka on voimaa, häviäminen ja näivettyminen. Tämän takia seisoo kristikunta siinä heikkouden tilassa, missä se nykyään on, niin että vastustavat voimatkin ovat sen huomanneet ja käyttävät sitä hyväkseen.

Ei ole ihmettelemistä, että eri kirkkokunnat eivät erimielisyyksiensä takia ymmärrä toisiaan, kun eivät pienemmätkään kristittyjen piirit pääse toistensa kanssa yhteisymmärrykseen, vaan aliarvioivat, vieläpä parjaavat toisiaan. Näin on asianlaita meidänkin keskuudessamme, jotka kutsumme itseämme kristityiksi.

Jotta saisimme oikean kuvan nykyisestä kristikunnasta meidänkin maassamme, ottakaamme esille jokin meidän sanomalehdistämme, jossa ovat julkaistuna n.s. kirkolliset ilmoitukset. Kuinka monikirjava onkaan se kristittyjen joukko, joka ei sovi saman katon alle Jumalaa kiittämään ja kumartamaan. Erimielisyys on heidät pirstonut moniin ryhmiin ja joukkoihin. Ei voida enää puhua yhdestä laumasta ja yhdestä lammashuoneesta, kuten kristinuskon alkuaikoina ensimmäisten kristittyjen piirissä.

Kun asiat siis ovat näin, että toistensa ymmärtäminen ja toisten arvostaminen on kristittyjen keskuudesta hävinnyt, niin ei ole voinut olla muuta seurausta kuin mikä nyt on nähtävänä: kristittyjen toisiaan vikoileva joukko, joka on heikko ja jolta puuttuu voimaa ollakseen suolana maan päällä, kuten raamattu edellyttää. Erimielisyys ja eripuraisuus ovat ne turmiolliset syyt, jotka ovat saattaneet kristityt ja koko kristikunnan

Arvokasta tulossa

Taiteilija Kastehelmi Karjalainen on vuosien mittaan elävöittänyt muinaista runoutta. Nyt hän viettää 30-vuotis taiteilijajuhlaa Konservatoriossa 28. 2. 65 klo 18 eli siis Kalevan päivänä. Lienee selviö, että salista toisen puolen täyttävät inkeriläiset, sillä siksi läheisesti ja miellyttävästi Kastehelmi on riipaissut meitäkin näinä vuosina. Osoittakaamme hänelle kiitollisuuttamme saapumalla joukolla tuohon tilaisuuteen. Lippuja jo nyt saatavissa Musiikki-Fazerilla varatkaa liput hyvissä ajoin.

Niillä, jotka haluavat viettää rattoisan illan tilaisuuden jälkeen Kestikartanossa, on siihen mahdollisuus kunhan ajoissa ilmoittautuvat rouva Lehto puh. 776 827. Ohjelma on musiikkipitoinen ja Kastehelmi höystää parasta karjalaista ja inkeriläistä huumoria. Samalla saa kuulla ne puheet, jotka Kastehelmille pidetään.

Näyttäkäämme taasen, mihin pystymme. Konservatorioon suurella joukolla, mutta varatkaa liput ajoissa ja Kestikartanoon ilmoitus rouva Leh-

---

siihen heikkouden tilaan, missä paraillaan ovat.

Näitä mainitsemiamme syitä katsomme perustekijöiksi kristittyjen heikkouteen ja hajanaisuuteen. Mutta, kuten jo alussa huomautin, on vielä paljon muitakin vaikuttavia seikkoja. joihin en tällä kertaa kajoa.

Kuitenkaan meillä ei ole oikeutta jäädä kaikkea edellämainitsemaani apaattisena katselemaan ja pitämään tilannetta toivottomana, josta ei ole ulospääsyä. On kohotettava katse Kristukseen, yksimielisyyden aurinkoon, jonka säteet tekevät meistäkin sellaisia kristittyjä kuin olivat ensimmäiset opetuslapset. Heidän elämästään heijastui keskinäinen rakkaus.

Armas Aavikko.

Helsinkiläisten tammikuun tilaisuus

pidettiin tammikuun 17 päivänä Stadionilla. Tähän vuoden ensimmäiseen tilaisuuteen oli saapunut ilahduttavan runsaasti yleisöä. Tervehdyssanojen jälkeen, jotka esitti Sulo Allanmaa, laulettiin yhteisesti "Soi kiitokseksi Luojan" tohtori Kaisa Räikkösen säestyksellä. Tilaisuuteemme oli myös saapuneet Helsingin Yliopistolta kaksi nuorta heimokansojen historian tutkijaa, hum. kanditaatti Pentti Leino ja maisteri Kari Laukkanen. Heillä oli tällä kertaa mukanaan monistetut kyselykaavakkeet, jotka he jakoivat läsnä oleville ja pyysivät kaavakkeet täytettyinä palauttamaan heille takaisin. Kaavake sisälsi kysymyksiä Inkerin merkkipäivistä. Kaavakkeita täytettäessä syntyi hauskoja keskusteluryhmiä, joissa yhdessä, muisteltiin vanhoja tapoja ja merkkipäiviä.

Rouvat Lyyli Karhu ja Aino Kemppi esittivät hauskan jutun siitä, miten venäjänkieltä taitamaton inkeriläinen emäntä meni kaupunkiin jänistä myymään.

Väliajalla juotiin hyvät "kohvit" maukkaiden piirakoiden kera ja iloinen puheensorina täytti salin.

Väliajan jälkeen ohjelma jatkui. Yhteisesti lauletun laulun jälkeen "Maa on niin kaunis" astui esiin vasta pastoriksi vihitty ystävämme Santeri Kemppi. Hän puhui päivän tekstin aiheesta Sakkeuksesta, jonka jälkeen veisattiin virsi 344. Miellyttävä sisarusparvi Tuula, Leena, Kari ja Päivi Taina ilahduttivat meitä

---

dolle. Kestikartanossa on vain kahvitarjoilu voileipineen, joten se on oleva hyvin halpa. Antakaamme tunnustus täten Kastehelmi Karjalaiselle muinaisen runouden suurelle tulkitsijalle.

Väinö Pietaar

Tehtiin historiaa

Tammikuun viimeisenä sunnuntaina tehtiin taasen Inkerin historiaa. Silloin oli Helsingin paikallisosaston vuosikokous. Kahvila Orso täyttyi. Kaikesta havaitsi, että jotain erikoista on tekeillä. Siellä oli vanhan polven edustajia, oli ämmiä ja äljlä, oli isiä ja äitejä, mutta siellä oli runsaasti nuorisoa.

Kokouksen alkupuoli meni rutiininomaisesti. Mutta sitten kävi kohahdus, kun kokouksen puheenjohtaja ilmoitti, että nyt tehdään historiaa.

Ensi kertaa valittiin nuorten keskuudesta heille oma puheenjohtaja ja toimikunta.

Nyt se lähti liikkeelle. Nyt eivät harmaantuvat ole enää huolissaan. Nuoriso on kuullut vetoomuksen. He tietävät paikkansa. He ottavat kantettavakseen suuren vastuun nurkuilematta. Oli ilahduttavaa todeta, että jokainen, jolle vastuuta tarjottiin otti sen empimättä vastaan.

Heidän joukkonsa on vielä pienl, mutta toivoa sopii, että me vanhemmat kehoitamme nyt lapsiamme tälle jalolle tielle. He elävät omaa aikaansa. He ovat sitä kultaista nuorisoa, jota me kerran olimme. Heille on meidän annettava kaikki tukemme. Parhaiten sen teemme kehoittamalla jokaista inkeriläisen jälkeläistä lähtemään noihin riveihin. Sillä tiellä he eivät ole hunningolla.

Me voimme tässä vaiheessa tehdä muutakin. Nyt on otollinen aika rukoilla heille ja heidän työlleen siunausta. Tehkäämme se. Tehkäämme se hartain mielin.

Te kultaiset nuoret. Minä kiitän Teitä. Minä toivotan nyt alkaneelle taipaleellenne mitä parhainta menestystä.

Väinö Pietari Kekki.

Tarmokas mies

Meidän kaikkien tuntema mies S a n t e r i K e m p p i näytti ihmeen. Lähes kuusikymmentävuotiaana hän pystyl siihen, johon monella nuorella on täysi työ. Hänet näet vihittiin papiksi 30. 12. 64 Helsingin tuomiokirkossa. Yksin hän ei olisi tähän tulokseen päässyt, vaan Jumalan avulla ja herttaisen vaimonsa kannustamana.

Runsaasti oli inkeriläisiä todistamassa tätä tllaisuutta kirkossa ja kun siellä olleet saivat vielä kutsun saapua Santerin kotiin uudenvuoden päivänä olikin joukkomme suuri. Tilavassa kodissa sopu antoi tilaa ja kukin sai istumapaikan. Santeri Kemppi kertoili elämänsä vaiheista, jotka ovat olleet hyvinkin värikkäät, mutta kun jo poikasena saa tuntuman Vapahtajaan, niin kaikista hän on kunnialla selvinnyt ja saavuttanut päämäärän velvoittavan elämäntehtävän.

Tilaisuudessa puhuivat vielä kirkkoherra Mattl Vironmäki, Antti Kekki, Herman Raski ja Väinö Kekki, joka toi aseveljien tervehdyksen. Se oli herkkä iltapuoli päivää. Se oli kotoinen ja välitön. Varmaan moni jälkeenpäin on huokaissut ylös korkeuksiin ja omalta osaltaan pyytänyt Santerille siunausta uudessa ja vastivassa tehtävässään.

Väinö Pietaar.

taas kauniilla laulullaan. Neiti Terttu Suti ja rouva Aino Tuutti lauloivat kaksi duettoa "Mis' soutaen tuulessa" O. Merikanto ja "Satakieli" saksalainen kansanlaulu tohtori Kaisa Räikkösen säestyksellä.

Hedelmäkorin arvonnan ja yhteisesti lauletun laulun jälkeen onnistunut tilaisuutemme päättyi, mutta kokoonnumme taas ensl helmikuun 21 päivänä samaan aikaan ja samassa paikassa.

K. S.

Inkeriläisen Valistusseuran ajoilta

Nimim. J. V. kertoi "Viestin" parissa artikkelissa muistelmiaan Avustuskomitean ajoilta vv. 1921—24. Tolsen artikkelin lopussa hän lausui toivomuksen noiden aikojen muistelujen jatkamisesta. Kun hän mainitsee tulleensa komitean töihin "jälkeläisenäni", niin kuvailen seuraavassa edellistä, vv. 1920—21 aikaa Raudun asemaseudun inkeriläissiirtokunnassa.

J. V:n mainitsemiin asemaseudun lukuisiin tyhjiin uusiin rakennuksiin olivat sijoittuneet ne monet huoltoelimet ja -laitokset, jotka koettivat tyydyttää ympäristöpitäjiin sijoittuneen lukuisan pakolaisväestön sekä aineellisia että henkisiä tarpeita. N.s. vanha Avustuskomitea kansanedust. J. P. Kokon johdossa ja Amerikan punainen risti kapt. Mills'in ohjauksella jakoivat karjanrehua ja päivärahoja sekä Amerikan avustuksia ravinnon ja vaatetuksen muodossa. Omatoimisena syntynyt P-1. Hoitokunta edustajakokousten muodossa hoiteli yhteydenpitoa, ja päivän polttavien kysymysten käsittelyä näissä kokouksissa. Tämä tapahtui niiden varojen turvin, mitä Kirjasalon postitoimisto Ville Tapanaisen hoidossa tuotti postimerkkikaupalla. Ja ympäri maapalloa saapuneista päivittäisistä tilauksista päätellen se taisi tuottaa kohtalaisesti. Hoitokunta vastasi siis Kirjasalon hallitusta. Asemaseudulla toimi myös oma sairaala Aili Suomelan johdossa ja toht. Malmgrenin valvonnassa, sekä lastenkoti Maija Tirrasen hoidon alaisena. Tilapäisiä kansakouluja pakolaislapsia varten oli perustettu useampiakin niin Rautuun kuin sen naapurikuntiin Metsäpirttiin, Sakkolaan ja Pyhäjärvelle. Opettajina näissä toimivat omat opettajavoimat. Opettaja Juho Kokkosen johdossa toimi kansakoulun päättäneille ns. kaksiluokkainen jatkokoulu aseman ja kirkonkylän välimaastossa. Oma lehti, "Kirjasalon Sanomat", sittemmin "Inkerin Sanomat" ilmestyi kerran viikossa Antti Tiittasen toimittamana. Nämä toiminnat olivat koonneet asemaseudulla runsaasti Inkerin "intelligentsiaa", valistunutta väkeä. Eri kylien piirimiehet asioivat jatkuvasti toimistoissa ja elämä oli vilkasta.

Tähän miljööseen saavuin op. Yrjö Kiijärven kutsumana Helsingistä kesäkuun lopulla -20 Kolppanan Seminaarin viimeisen kurssin saatua työnsä päätökseen. Kesä oli mitä kaunein, työtä ei ollut, heinäkuun päivät kuluivat Leinjärven ruohikkoisilla rannoilla Matti Volmarin kanssa kuin kylpylässä, menneitä Pietarin aikoja muistellessa. Hän oli tullut hiljan rajan takaa, — viimeisenä pysähdyspaikkana kotini, josta sain tuoreet terveiset ja tiedon, että setäni Juho Pentikäinen vietti viimeisiä hetkiä sairasvuoteessa, — ja vietti säädettyä karanteeniaikaa sairaalan suojissa. Hän oli ollut jonain teknikkona tai mekanikkona pietarilaisessa tehtaassa ja pyyhkinyt Pietarin tomut jaloistaan kuten niin moni silloin oli tehnyt.

Kun elokuun alussa ensimmäiseksi toimipaikakseni järjestyi viransijaisuus Raudun kirkonkylän kansakouluun, jouduin seuraavan talvikauden ja kesän -21 olemaan kiinteässä yhteydessä edellä mainittuihin pakolaisjärjestöihin. Ja kun pelkkä "bismarkki" vapaa-ajan vietteenä kävi kovin yksipuoliseksi, heräsi ajatuksia henkevämmästä toiminnasta. Toimittaja Antti Tiittasen aloiteesta perustettiin silloin Inkeriläinen Valistusseura-niminen järjestö, joka antoikin mielenkiintoista ja kehittävää puuhaa kauden 1920—21 ajaksi. Ensi töiksi perustettiin kuoro, josta kuva nähdään tämän lehden etusivulla. Opettaja Ju-

ho Kokkonen oli hankkinut jostain urkuharmoonin, ja hänestä tuli myös kuoron itseoikeutettu johtaja. Talven kuluessa harjoitettiinkin aika monta laulua "Ajan aalloista" aina "Nouse Inkeriin", kevyempää "Markkinalaulua" ja julistuksellista "Nuorukainen aamun lapsi" ym. siinä välillä. Kuukausi-illanviettoja, perheiltamia, pidettiin säännöllisesti, tavallisemmin Aino Parkkisen pakolaiskoululla Haapakylässä tai Kokkosen kaksiluokkaisessa. Toimittaja Tiittanen oli kirjoittanut pari pienoisnäytelmää, nimiä en enää muista, lienevätkö vielä tallessa. Toinen niistä käsitteli maaorjuusaikaa, toinen oli kansanomainen huvinäytelmä. Nämä harjoitettiin tekijän ohjauksella, ja niin oli ohjelma valmis ensimmäisiä yleisiä iltamia varten, mitkä pidettiin Raudun nuorisoseuran talolla. Asiaan kuuluvan tervehdyspuheen ja lausuntanumeroiden lisäksi op. Kokkonen sananparsien valossa esitelmöi siitä, "Mitä esi-isämme sanoivat naimisesta". Yleisöllä oli hauskaa, mutta tuskin se veti vertaa sille tyydytykselle, minkä esitelmän pitäjä siitä sai. Vielä seuraava päiväkin meni naurun merkeissä.

Vielä toinenkin iltama pidettiin talvikauden aikana uudella ohjelmalla ja täpötäydelle katsomolle. Ja kun kevätkesällä tehtiin hyvillä hevosilla kiessipelissä kaksi onnistunutta vierailua, toinen Metsäpirtin kirkonkylään ja toinen Valkjärvelle, oli seuran kassa siinä kunnossa, että kuoro saattoi lähteä Sortavalaan Itä-Karjalaisten heimojuhlille, jossa puhein ja lauluin esitimme tervehdyksemme.

Tähän päättyikin minun osaltani toiminta tässä omassa seurassa, sillä elokuussa muutin uuteen toimipaikkaani Kaukolaan, josta loma-aikoina kävin tervehtimässä entistä porukkaa, ja josta hyvät ystävät, kuten J. V. artikkelissaan mainitsee, kävivät kesällä —22 luonani saunareissulla, oikein maalaissaunassa, josta tupaan tultiin vain Aatamin puvussa, mikä oli Toivolle siksi vaikea pala, että hän jäi yksin maalaissaunan tilavaan porstuvaan pukeutumaan. Saunapolun varrella lehmätarhassa piiat olivat näet iltalypsyllä, miten siitä olisi voinut höyryävänä punanahkana ohi kulkea.

Miten kauan edelläkertomani valistusseuran ja kuoron toiminta jatkui, sitä en tullut enää myöhemmin seuranneeksi, kun tieni vei sisä-Suomeen.

V. P—nen.

"Sanastajasta"

Sanakirjasäätiö julisti helmikuun 22. p:nä 1964 radiossa ja sanomalehdissä "kansankielen kilpailun". Määräaikaan mennessä kertyi kilpailuun vastauksia 1138 henkilöltä, joista vain seitsemän oli inkeriläisiä: Pekka Vuoljärvi sai kolmannen palkinnon, seuraavat saivat kunniamaininnnat: Pekka Filimonoff, Aapo Iho, P. Kuupponen, Antti Makara, Liisa Makara ja Juho Tirranen.

J. T.

Inkeri kodin rahasto

Ilmoitettu joulukuun num.	3.429.95
Tämän jälkeen lahjoitettu:	
Hertta ja Katri Karvonen	20.—
Kolehti vanhusten joulujuh.	102.10
K. Häyhänen	3.—
A. Halttunen	24.—
Helsingin paikallisosasto	890.—
Toivo Kuukka	10.—
Allanmaat	100.—
Tuntematon lahjoittaja	2.—
mk	4.581.05

Tästä lähtien ilmoitetaan joka numerossa seikkaperäinen selvitys rahastossa tapahtuvista muutoksista. Muista Inkerikoti rahastoa lahjoituksilla ja testamenteilla.

Mihin Inkerin kansa pyrki vuosina 1917–1918?

(Poimintoja "Karjala-Inkerissä" julkaistuista 20 v. muistelmista).

I

Näissä muistelmissa kerrotuista tapauksista on pian kulunut puoli vuosisataa...

Äskettäin pidetyn yhdessäolotilaisuuden yhteydessä oli puhetta Inkerin Kansanvaltuustosta. Milloin, missä ja miksi se perustettiin ja mitä se sai aikaan? Allekirjoittanut sai n. 20 v. sitten tehtäväksensä laatia tuossa otsikossa mainitun artikkelin yhteistuumin maisteri Kaapre Tynnin kanssa, joka silloin oli vielä terve mies, niin terve, että oli ylikuormitettu kaikenlaatuisilla tehtävillä. Siksi tämä tällainen osajako kyseisessä artikkelissa. Mitään asiakirjojahan ei käytettävissämme ollut ja tapahtumat esitetään muistinvaraisesti. Niinpä joitakin seikkoja voin nytkin muistinvaraisesti täydentää.

Se riemullinen kansallinen elpymys, mikä puhkesi ilmoille kohta maaliskuun vallankumouksen jälkeen ja jatkui sellaisena aina kommunistien vallankumoukseen saakka ja sivu senkin vielä jonkin aikaa, se on jäänyt edelleen muistivaraiseksi tietämiseksi niiden yhä harvenevien miesten ja naistenkin piirissä, jotka olivat mukana näissä tapahtumissa. On aivan — ei enää 11, vaan hiukan vaille kahdestoista hetki tallettaa tutkimusta varten mikä vielä yhdellä jos toisellakin saattaa olla tiedossansa. Siksi toivon, että nämä muistelmat eivät supistuisi tähän artikkeliin!

Ensinnäkin taloudelliselta rintamalta muistettakoon "Aitta" ja "Sampo". Valistusrintamalla Kolppanan seminaarin laajentaminen ja kansallistaminen, oikeammin suomalaistaminen. Vapaa valistustyö keskittyi Nuorisoliiton merkeissä suoritettuun järjestäytymiseen. Kansanopistoja saatiin aikaan kaksi lyhyessä ajassa.

Ehkä merkittävin osuus kaikkien vakavammin otettavien kansallisten pyrintöjen ajankohtaisena johtoelimenä oli INKERIN KESKUSVALIOKUNNALLA, joka muodostettiin huhtikuun 23. p:nä 1917 Pietarin Suomalaisen Yhteiskoulun juhlasalissa pidetyssä I:sessä Inkerinmaan edustajakokouksessa. Tästä ilmoitettiin sanomalehdissä ja kirkkokuulutuksissa. Tämä nimi muutettiin 6. 1. 1918 Inkerin Kansanvaltuustoksi.

Keskusvaliokunnan muodostamisessa pidettiin kiinni paikallisen edustuksen periaatteesta, joten siinä oli kahdenlaisia jäseniä: paikallisia ja yleis-inkeriläisiä edustajia.

Paikallisia edustajia olivat: Jaaman piiristä: A. Seppänen, P. Laamanen ja A. Lohi. — Pietarhovin piiristä: A. Leppänen, J. Toikka ja M. Klen. — Pietarin piiristä: J. Kokkonen, N. Tirranen, M. Rekonen ja R. Finne. — Tsarskojeselon piiristä: A. Pöllä, P. Lorvi, J. Susi ja A. Vanhanen. — Lyyssin piiristä: M. Ruotsi, J. Pentikäinen, Y. Beckman ja J. Tatti.

Yleisinkeriläisinä edustajina kokous asetti valiokuntaan K. Tynnin, J. Peräläisen, J. Parkkisen, A. Vesikon, M. Kaasalaisen, T. Hirvosen, J. Mustosen, A. Haltsosen, P. Lankisen ja A. Ihon. — Muuten tämä I edustajakokous muodostui kerrassaan edustavaksi. Läsnä oli 200 edustajaa valittuina seuraavien perusteiden mukaan:

Jokainen seurakunta valitsi yhden edustajan 1 000 seurakunnan jäsentä kohti, samoin jokainen suomalainen maalaiskunta edustajan jokaista 1 000 asukasta kohti. Sitäpaitsi jokainen osuustoiminnallinen tai muu yhdistys lähetti yhden edustajan.

Kokouksen puheenjohtajina toimivat maisteri J. Peräläinen ja K. Tynni. Sihteerinä olivat P. Lankinen ja J. Parkkinen.

Tässä edustajakokouksessa käsitellyistä asioista oli epäilemättä tärkein kysymys Inkerin kansakoululaitoksen ja Kolppanan seminaarin uudistamisesta, josta yksityiskohtaisen alustuksen esitti K. Tynni. Kansakoululaitos oli siinä suunniteltu täysin suomalaiseksi suomalaiskansallisin koulupiirein, suomalaisin opettajavoimin, lukusuunnitelmin sekä hallintoelimin. Edellämainittu Keskusvaliokunta ryhtyi ripeästi suureen työhönsä, sillä näiden suunnitelmien toteuttaminen uskottiin sille. — Samaan aikaan työskenteli jo ennen tätä edustajakokousta, toisena pääsiäispäivänä pidetyn *Inkerin suomalaisten opettajien kokouksen* asettama toimikunta lähinnä opetusohjelman suunnittelutehtävissä. Tähän toimikuntaan kuuluivat opettajat: M. Ruotsi, V. Koponen, J. Parkkinen, M. Kaasalainen, A. Pöllä, J. Susi, J. Marttinen, T. Tiisnekka, A. Haltsonen, M. Uming, J. Mustonen ja K. Tynni.

Samana keväänä pidettiin vielä kolmaskin yleis-inkeriläinen kokous. Asian kulku oli seuraava: Vuosittain oli Kanneljärven Kansanopistossa käynyt useita inkeriläisiä nuorukaisia ja neitosia. Ennen vallankumousta heitä oli n. 250 henkeä. Kun opiston työ päättyi vapun tienoissa, kokoontui näitä entisiä oppilaita tähän päättäjäisjuhlaan. Niin tapahtui myöskin keväällä 1917. Oli muutamien kanssa jo aikaisemmin sovittu tästä matkasta ja siellä opiston suojissa juhlien päätyttyä pidettiin pieni neuvottelutilaisuus. Harras Inkerin ystävä, Kanneljärven kansanopiston johtaja Juho Hurmalainen myös pyydettiin mukaan tähän tilaisuuteen.

Neuvottelun tulos oli, että allekirjoittanut sai tehtäväkseen kirjoittaa Neva-lehteen vetoomuksen nuorisolle: Kokoonnutaan toisena helluntaipäivänä Kolppanan seminaarille perustamaan nuorisotoimintaa ohjaava keskusjärjestö Inkerin Nuorisoliitto.

Nevan N:ossa 31 oli tämä vetoomus julaistu ja kautta Inkerin saapui nuorten edustajia tähän kokoukseen. Liitto perustettiin ja valittiin sille johtokunta. Valituiksi tulivat: A. Metiäinen, A. Turkulainen, J. Pellinen, Anni Lensu, A. Iho, Aino Huhka (nyk. rva Iho), J. Kekki, T. Parkkinen ja Ilmari Toikka. Allekirjoittanut sai puheenjohtajan tehtävät ja Ilmari Toikka vastasi sihteerin töistä.

Ei nuorisotyö suinkaan tuntematonta ollut meillä ennenkään. Päinvastoin. Olojen pakosta se vain oli hajanaista, vailla keskitettyä johtoa ja määrätietoista tavoitetta. Kuorotoimintaa ilmeni joka seurakunnassa. Yhteisiä laulu-, soitto- ja urheilujuhlia pidettiin kesäisin jo vuosikymmenien mittaan ennen vallankumousta. Mutta nyt alkoi intensiivinen järjestäytyminen ja uuttera opiskelu joka puolella.

Suomen Nuorisoliiton sääntöjen pohjalta muodosteli johtokunta mallisäännöt Inkerin nuorisoseuroja varten ja näiden sääntöjen mukaan toimivia n.seuroja perustettiin vielä v. 1917 aikana useita kymmeniä. Johtokunnan jäsenet uhrasivat kaikki vapaapäivänsä neuvontatyöhön ja kokousmatkoihin. Pietarissa sijaitsi keskus, jonka liikevoimana olivat puheenjohtaja sekä sihteeri. Seuraava 1. vuosikokous pidettiin jo sääntöjen mukaisesti. Koska jouduin toimeni vuoksi maaseudulle, pyysin vapautusta puh.j. tehtävistä. Sen urakan sai op. Jalmari Parkkinen. Mutta ei nuorisotyökään välttynyt häiriöiltä, vaan sen kävi niinkuin muidenkin kansallisten yritysten.

Jatkuu seur. num.

Helsingin paikallis-osasto

Voi siskot ja veikot. Ollaa jo helmikuus ja kohtsiltää on sen kolmaas suntak. Tuas 21. 2. 65 klo 14 täyttyy Stadion siel meije omas huonees. Sillo on se rupatteluhetk runsaine ohjelminnee ja piirakkakohvinee. Ku Teit tapas nii paljo Orsoo jottaha, nii älköö kukkaa meist herpaantuko rua tuas suureel joukool Statioonil. Tervetulloo.

Johtokunta.

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n sääntömääräinen VUOSIKOKOUS pidetään sunnuntaina maaliskuun 28 päivänä 1965 kello 14 Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneustossa Mannerheimintie 5. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat ja muitakin tärkeitä kysymyksiä. Tervetuloa joukolla mukaan.

Toimikunta.

Inkeri kuoro

Kuoro on saanut uuden johtajan, jona tästä lähtien toimii herra Sulo Hakanen. Kuoron harjoitukset joka maanantaina klo 19 Agrikolan kirkon seurakuntasalissa Tehtaankadun puolelta.

Johtokunta.

Kiitos

Lämpimät kiitokseni Inkeriläisten yhdistykselle, khra ja rouva Matt Vironmäelle, johtaja Väinö Kekille Inkeri-kuorolle ja kaikille, jotka muistitte minua papiksivihkimispäivänäni.

Santeri Kemppi

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. I.

Päätoimittaja:
Matti Vironmäki.

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1965
PORVOON KIRJAPAINO OY

tlifT11 inieriiiiiste t

iesti

N:o 3 Paatoimittaja MATTI VIRONMAKI 11. 3. 1965

Inkerin mailla *isien usko ja kirk ko* olivat *entisaikoina rakkaita.* Rakkaus *kirkkoon niikyy ent. inkerinsuomalaisissa edelleenkin mm. siten,* ettd he ovat *nykyisi/ld* paikkakunnillaan *toimeliasta kirkkokansaa. — Kuvassa ryhma inkerildisid miehid, jotka talk ootdind — siis ilman maksua — vivat kaivamassa ja laittamassa salaojaputket Orebron Pyhan Mikaelin kirkkoon, kun sitd joitakin* vuosia *sitten rakennettiin. Teemme* kunniaa tdllaisille *miehille!*

Jumalan pelko

Nykyajan ihmisilla on monenlaisia pelkoja. Mutta valista tuntuu silta kuin me pelkaisimme enemman kaikkea muuta kuin Jumalaa ja hanen tahtonsa rikkomista. Me kiinnymme helposti kaikkeen nakyvaan ja aisteilla havaittavaan ja sitten pelkaamme sen menettamista. Me arvostamme liiaksi ihmistietoa ja ihmisten erinomaisia aikaansaannoksia todellisen viisauden pysyessd meilta salattuna. Tana huimien tieteellisten ja teknillisten saavutusten aikakautena harva ottanee todesta Sananlaskujen kirjan sanoja: "Herran pelko on tiedon alku." Ei siis tietamisen lopullinen padmaard tai saavutus, vaan sen alku. Silla ei pelkka tieto vie ihmista Jumalan yhteyteen, sen lisaksi tarvitaan Jumalan Hengesta sateilevaa valoa. Vain tarna valo voi kirkastaa tiedon ja antaa sille oikean perustan.

Alyllisilla lahjoilla varustettu ihminen voi kylla kiiveta yhteiskunnan korkeimmille portaille, mutta jos hanelta puuttuu tiedon pettamatOn alku, Herran pelko, hanelta puuttuu tarkein ja sen mukana kaikki. Kuuluisa ranskalainen matemaatikko Blaise Pascal kirjoitti aikoinaan Mietteissaan: "Mikdan ei ilmaise aarimmaista hengen heikkoutta kuin se, ettei tiedeta, kuinka onneton ihminen on ilman Jumalaa. Vain kandenlaisia ihmisid voi sanoa jarkeviksi: sellaisia, jotka palvelevat Jumalaa kaikesta *syclamestan,* koska hanet tuntevat — ja sellaisia, jotka etsivat hanta kaikesta sydamestaan, koska eivat hanta tunne."

Sananlaskujen kirja vahvistaa taman: "Jos kutsut ymmarrysta ja aaneesi huudat taitoa, jos haet sita kuin hopeata ja etsit sita kuin aarretta, silloin paaset ymmartamaan Herran pelon ja lOyclat Jumalan tuntemisen. "Viela varmemmaksi vakuudeksi sanoo Jeesus: "Joka etsii, se lOytaa ja kolkuttavalle avataan."

"Herran pelko on elaman lande kuoleman paulain valttamiseksi", jatkaa Sananlaskujen kirjan kirjoittaja. Miten monisaikeisia ovatkaan paulat, jotka piirittavat haurasta elamaamme. Kun kuolema on synnin palkka, jokainen ajatus, sana ja teko, joka on sanottu ja tehty erossa Jumalasta, on osaltaan yhtena saikeena verkossa, joka vetaa meita upottaviin syvyyksiin. Eiko tama ole jarkyttava asia. Eikii meiddn ole syyta henkemrne hadassa huutaa apua, ettemme perati hukkuisi. Silla kuuliaisuus Jumalaa kohtaan on seka yksityisen etta kansallisen elamamme ehto. Tahallinen tottelemattomuus johtaa meidat reroon hanesta, jollemme kaanny takaisin omalta tieltamme.

Todellinen Jumalan pelko — sellainen joka ei vasy tutkimasta hanen sanaansa ja kyselemasta hanen tahtoaan silloinkin, kun se on ihmisen inhimilliselle luonnolle vaikeaa — on aarre, jonka vuoksi kannattaa myyda

tarnan maailman katinkullat. Se on siunauksen lande ei ainoastaan ihmisen itsensa vaan mytis hanen kanssaihmistensa elamalle. Se on kallisarvoinen lipas, josta riittad poimia jalokivia pimeittenkin paivien kirkastamiseksi. Jos olen oppinut oikealla tavalla, lapsen nOyryydessa ja kuuliaisuudessa seka rakastamaan etta pelkaamaan Isaa, olen myOs oppinut vihaamaan pahaa itseani, joka haluaa rikkoa hanen kaskynsa. Silloin olen siirtynyt Jumalan puolelle taistelemaan omaa itseani ja omia halujani vastaan.

Luottaessamme Herran voimaan ja pyhyyteen meidan ei tarvitse pelata ihmisia, olkoot he millaisia hyvansa. "Alkaa peljatkO niita, jotka tappavat ruumiin, mutta eivdt voi tappaa sielua, vaan ennemmin peljatkaa hanta, joka voi seka sielun etta ruumiin hukuttaa helvettiin", sanoo Jeesus. Jumala tahtoisi kaikkien ihmisten pelastuvan. Sita varten han kuritusten avulla etsii ja kutsuu meita yhteyteensa. Hebrealaiskirjeessa vakuutetaan, etta "han kurittaa meita tosi parhaaksemme, etta me paasisimme osallisiksi hanen pyhyydestaan. "Meidan ei siis pitaisi pelata Herran kuritusta, koska sen tarkoituksena on tuoda siunausta elamaamme. Samassa kirjeessa lisataan, etta "Mikaan kuritus ei tosin silla hetkella nayta olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jalkeenpain se antaa vanhurskauden rauhanhedelman niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut." Taivaallisen Jean lapset tarvitsevat harjoitusta elaman koulussa. Meidan ei pida saikahtad Isamme vitsaa. Sen lyOnneilla on hyvdatekeva vaikutus. Ne harjaannuttavat meita kuuntelemaan hanen puhettaan ja kulkemaan hanen tahtonsa tieta. Se on ainoa tie, joka vie elamaan. Silla tiella kasvavat ja mehustavat vanhurskauden rauhanhedelmat tayteen kypsyyteensa. Meilla on rauha Jumalan ja ihmisten kanssa.

P. *Hanski.*

Herran sanan aRressH

Ristin varjossa

(MUISTELMIA TALVISODAN AJALTA VIIPURISTA)

Viime joulukuun 30 paivand siita tapauksesta tuli kuluneeksi tasan kaksikymmentaviisi vuotta.

Silloin riehui talvisota. Sen ensimmaisend paivand jyrisivat tuhokoneet kotikaupunkinikin ylla kylvden kuolemaa. Oli eletty toivossa, ettei sellainen olisi mandollista, mutta Min vain kavi, etta kaupunki peittyi savuun ja liekkeihin ja lukuisista surmansa saaneistakin puhuttiin. VaestOd ryhdyttiin kiireella siirtamaan pois vaaran alta ja muutaman vuorokauden kuluessa kaupunki tyhjenikin,

vain niiden jaddessa, jotka olivat saaneet mdardyksen tilanteen vaatimiin tehtaviin. Minakin olin sellaisen saanut ja saatoin poistua kaupungista vasta joulunviettoon omaisteni parissa. Kodit olivat jaaneet kylmilleen eika niistd oltu saatu ottaa mukaan kuin valttarnattOmimmat tarvikkeet.

Pyhien jdlkeen pyrin takaisin Viipuriin noutaakseni kodistamme vaatetavaroita ja jotakin siita, mita pidimme arvokkaimpana jo tunnearvonsakin puolesta. Yli kaksi vuorokautta kestaneen vaiherikkaan matkan jaikeen paasin sotilasjunassa Viipuriin sydantalven paivan jo hamdrtyessa laksi. Kotikaupunki otti minut vastaan kylmasti: suuri ldmpOmittari aseman seinassa osoitti yli kolmenkymmenen asteen pakkasta. Poissaoloni aikana oli satanut paljon lunta, melkoisen hangen peittamilld kaduilla ei liikenteen jdlkia nakynyt.

Ldksin kiireesti esikaupunkialuetta kohti. Kotini naet sijaitsi siella. Valtakadun varrella vasta syksylla valmistuneessa talossa. Pimeneva katu oli autio ja tyhja. Lumessa kahlaten tulin sille kohdalle missa olin aikonut viettaa yOn ja kokoilla pois vietavid tavaroita, mutta kotia ei siina enad ollutkaan. Vain syva koppa ja sinne tanne tOrrOttavia palon jatteitd. Lumipeite kattoi paikan kuin vaikoinen kuolinliin a vainajan. Kaksitoista perhetta oli slink menettdnyt kotinsa, moni muu oli saa joutunut lahternaan suojaa muualta etsimaan. Suojaa tarvitsin nyt mindkin, pakkanen oli ankara ja niin laksin tavoittamaan jos joku tuttavistani sita antaisi. Ovelta ovelle kuljin turhaan, eivat auenneet tyhjien kotien ovet.

Kaupunkia kierrellessani alkoi kuulua kasvavaa huminaa. Se kasvoi ulvonnaksi ja kohta kuului vapisuttava rajandys. "Aavetykki" tulitti 'kaupunkia raskain ammuksin aiheuttaen pahoja vaurioita. Ne rajahtelivdt Min arvaamattomissa paikoissa, ettei niilta osannut suojautua. Siksi en sen enempad valittanyt, vaan paatin yrittad \dela tavata ■erdsta tuttavaa aseman takaa, Papulan puolelta. Sinne rautatien yli johtava katusilta oli pornmituksissa vaurioitunut niin, etta vain jalkamies saattoi sen ylittaa enka niinollen ihmetellyt, kun katu sen toisella puolella oli koskemattoman hangen peittdma. Tavoitteenani olleen viisikerroksisen talon nain pimeana sdrkynein ikkunoin.

Kannaksen taistelualueelta kuului yhtamittainen jylina ja kajasti tulen loimo. Jain sslmat ummessa slid. kuuntelemaan. Siella Suomen mies taisteli. "Oi Jumala, varjele isdimme maa, ettei ajan aallot sit' upottaa saa ja kaitse sen pienoinen kansa." Harras rukous nousi Jumalan puoleen, etta Han varjelisi tamdn maan ja kansan tuholta, antaisi sen elad, johtaisi kauhean sodan nopeaan loppuun ja antaisi rauhan.

Olinko slink viipynyt pitemman ajan vai hetkenkb vain, sita en tiedd, mutta kun avasin silmdni jdlleen, nain hangen edessani ikadnkuin liekehtivan punertavaa valoa. Valoisuus kirkastui nopeasti ja slink kirkkaudessa nain edessdni varjon, joka oli kuin risti. Katselin sita: tuolla on poikkipuu, jolle raaka ihminen karkeilla nauloilla kiinni lOi Herrani pyhdt kadet, 'Lassa kohdallani Hanen lavistettyjen jalkojensa haavat verta vuotivat. Mutta nain raadeltunakin Han voitti kuoleman, etta meilla olisi elama. Ihmeellinen tunne valtasi minut. Tahtoiko Kaikkivaltias tally tavoin ilmoittaa olevansa kansamme mukana tassel taistelussa, missd se ikdankuin tandottiin ristiinnaulita. Mutta enhan mind, syntinen ihminen, toki ole tallaisen ilmoituksen vastaanottajan arvoinen, en mitenkaan. Misty tama liekehtiva valo tuli?

Katsandin taakseni. Askeisistd "aavetykin" kranaateista oli syttynyt tulipalo mika valaisi pilvisen taivaan ja kuin timanttitandin kirkastetun hangen. Tulen kajoa vasten nain kultaisena kimaltavan Eliaan kirkon ristin, jonka varjossa olin seisonut.

Aloin tosiaan uskoa saaneeni vakuutuksen, etta keskella sodan tuskaa Jumala oli kanssamme, ja kehoituksen kiireesti lahted kertomaan siita kaikille, jotka levottomina, epatoivoisinakin elivat. Kiiruhdin asemalle lahteakseni seuraavalla junalla tallaiselle "Idhetysmatkalle", mutta junia tisi vasta huomenna iltamynalld, sotilasjuna, punaisella ristilla varustettuine vaunuineen. Slink ehka voisin pdasta. Oli siis jadtava asemalle odottamaan.

Pimennetyssa asemahallissa muuan mies katseli minua ja tuli luokseni. "Sindkii se olet", — kysyi han, "—danestasi olin tuntevinani. Olen ajatellut sinua paljon sen jalkeen, kun kotisi tuhoutui. Epailin naet etta menit sen mukana. Nyt landet "korsuuni" lepadmaan", han puheli. Kerroin kayneeni hanen ovellaan. Han sanoi asuvansa saman talon kellarissa, kun tyhjaa taloa ei lammitetty ja siella oli "aavetykin" ammuksiltakin parernmassa turvassa. Hanella oli lammityslaite, jota saattoi kayttaa ruuan valmistukseenkin ja niin sain splidaksenikin. Kerroin hdnelle naystani Papulan sillan luona, mutta vaikka han lienee arvellut sen johtuneen vain jarkytyksestani, me kuitenkin hiljennyimme sita kiittamdan. Syddmissamme soivat virren sanat "Jumala ompi linnamme, varustus vahva aivan".

Vdsymyksesta huolimatta ristin mestyminen askarrutti minua pitkdan ennenkuin nukandin. Seuraavan van iltana padsin sotilasjunaan ja matkani tuntematonta tulevaisuutta kohti alkoi. Pimedssa vaunussa istuessani ajatukseni yhd kiersivat ristissa. Tulin slink ajatelleeksi, etta se ilmestyi minulle seisoessani siihen selin. Enkd vain silly kertaa, vaan eldmani aikana olin vaeltanutkin etupaassa ristin varjoss a. Olin sellainen, joita paljon on, jotka sanovat olevansa kristittyja ja Ristiin turvautuvansa, mutta vaeltavat koko mansd ajan ristin varjossa, selka siihen kaannettyna. Sehan on poispdin menoa. Niin olin minakin tehnyt, vaikka minulle oli aikaisemmin selvinnyt, etta ei varjossa, vaan Ristin kirkkaudessa olisi kuljettava. Mutta mind seka niin monet muut vasta sitten, kun hata on suuri, kaannymme sita kohti ja ihmettelemme, miten kirkas se sittenkin on, kutsuva ja lupaava. Sen paalld lepad Jumalan rajaton rakkaus sinua ja minuakin ja kaikkia luotujaan kohtaan, eika meidan tarvitse muuta kuin kaantya, Min slink se jo onkin, Ristin armo ja kirkkaus.

Naita siina junassa ajattelin ja samaa olen ajatellut taman neljannesvuosisadan ajan. Sinulia on vaimaan ollut samantapaisia kokemuksia ehka_ pd juuri tastakin asiasta. Olet varmaan minua onnellisempi ja volt sanoa aina Ristin Valossa kulkeneesi. Onnellinen tosiaan olet, jos volt niin sanoa, mutta jas et voi, niin ala viivyttele, vaan k a a n n y. Jumalan rakkaus Ristin Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa on sinulle tarjona. Ota se vastaan tandan, sink tdrna paiva on juuri se armon paiva, jolloin Elamd ja autuus on aivan sinun

Kaanny, etta Ristin kirkkaus saisi tietasi valaista.

Yrjei *ReiikkOnen.*

Tampereen paikallisosaston

seuraava tilaisuus on maaliskuun 21 pna. klo 14 Harmalan seurakuntatalolla. Runsas ohjelma. Puhuvat mm. Harmalan kirkkoherra J. Maenpaa ja todennakOisesti lehtori N. Levas, lisaksi Viinikan seurakunnan nuorten ohjelmaa.

Tervetuloa joukolla mukaan.

PAIKALLISOSASTOJEN TOIMI NTAA

Turun paikallisosaston vuosikokous

Turussa on totuttu siihen, etta inkerildisten juhlatilaisuuksissa Karjalaisten talo tayttyy melkeinpa viimeista sijaa myOten juhlavdesta. Kun sunnuntaina helmikuun 14 p:na pidettiin vuosikokousta, ei pdasty puoleenkaan tutuiksi tulleista yleisOmaarista. Syyna siihen saattoi olla kolea keskitalven sunnuntai, liikkeella olevan influenssan pelko ja kenties sekin, etta vuosikokouksia pidetaan kuivina 'sdantlipykalien merkeissa kulkevina tilaisuuksina. No, oli miten oli, joka taptuksessa tama noin neljaankymmeneen henkeen nouseva paikallisosaston kantajoukko saattoi pitaa vuosikokouksensa rakentavassa mielessa ja selvittad esille tulleet kysymykset kaikella kunnialla hyvassa yhteisymmarryksessa.

'Kun oli laulettu yhteisesti, suoritti paikallisosaston puheenjohtaja vuosikokouksen avauksen. Puheessaan maisteri 'Samooja kiinnitti huomiota sattuneeseen ajankohtaan, kynttilanpaivan ja laskiaisen valiseen aikaan, johon kaukaisesta menneisyydesta lahtien on liittynyt monenlaisia huvimenojakin. Laskiaisajot rnuinaisessa Pietarin kaupungissa olivat hyvin tuttuja inkerilaisille. Niilla oli selva karnevaalitunnelma. Venaldiset halusivat ajaa "veikoilla", s.o. inkerilaisten ajurien reissa. Taman ajelun nimitys johtuu suomalaisesta veikko sanasta. Lopuksi puhuja totesi, etta padttyneen vuoden aikana paikallisosaston jasenkunta on ollut suurena joukkona hyvassa yhteityOssa.

Vuosikokouksen puheenjcihtajaksi valittiin kokouksen avaaja ja sihteeriksi Heikki MyHari. POytakirjan tarkastajiksi tulivat Robert Rainio ja Jooseppi Xlemettila.

Paikallisaston sihteeri Heikki Myllari esitti vuosikertomuksen padttyneelta toimintavuodelta. Siita kavi mi, etta toiminta on jatkunut jo vakiintuneiden suuntaviivojen mukaan vilkkaana ja monipuolisena. Yhteisia juhlatilaisuuksia on jarjestetty kirkollisten juhlien yhteydessa ja muulloinkin ja niissa on ollut aina erittain runsaasti heimolaisiamme. Paattyneen vuoden ajalta lienee merkittavimpand tilaisuutena pidettava Pyhainpaivan juhlaa, jolloin yhdessa. Helsingin inkerilaisten ja Turun karjalaisten kanssa tehtiin kunniakaynti ja suoritettiin seppelten laskun ensin inkerildisten vainajien ja sitten Karjalaan jadneiden muistomerkin reen. Sielta siirryttiin jumalanpalvelukseen Linnan kirkkoon ja sen jalkeen tutustuttiin Turun linnan nahtavyyksiin. Ompeluseura on toiminut edelleen vilkkaasti rattoisan heimohengen merkeissa kiertaen illanvietoissa kodista toiseen. 'Laulukuoro esiintyi vuoden alkupuolella. Vuosikokous hyvaksyi kiitoksella toiminta_ kertomuksen todeten sen asiallisesti laadituksi.

Paikallisosaston rahastonhoitaja Matti Suomalainen esitti tilikertomuksen. Siita kavi ilmi, etta paikallisosaston taloudellinen asema on verrattain hyyd. Huolimatta vilkkaasta toiminnasta on kuitenkin tilivuodelta merkittaxa huomattava saastO. Turun Kansallinen kirjakauppa tuki toimintaamme 100 markan lahjoituksella. Varojen hoitoa vastaan ei ollut mitaan muistuttamista. Rahastonhoitajalle lausuttiin kiitokset hyvin suoritetusta 'tyOsta.. Kuultiin tilintarkastajain lausunto ja johtokunnalle myOnnettiin kiitollisuudella tili- ja vastuuvapaus.

Johtokunnasta erovuorossa ollut va-

kinainen jasen Heikki MyEarl seka varajasenet Lilja Nappu ja Erkki Mustonen valittiin uudelleen johtokuntaan seuraavaksi 3-vuotiskaudeksi. Tilintarkastajiksi valittiin Veikko Hamalainen ja Toivo Jamsd, varalle Keijo 'Korkka. — Jasenmaksuksi suositellaan edelleen nyt voimassa olevaa. — Rahastonhoitaja Matti Suomalainen esitti talousarvioehdotuksen kuluvalle vuodelle. Se hyvaksyttiin. — Jasenmaksujen keraajiksi valittiin edelleen Jooseppi :Kllemettila ja Toivo Jamsd, Inkerildisten Viestin asiamieheksi Lilja Nappu, pademannaksi Lyydia Adel, apuemanniksi Mirjam Romana, Niina Levoska ja Tyyne Jamsa.

Paikallisosasto paatti ottaa tehtavakseen kesajuhlien jarjestarnisen Turussa ensi heinakuun 3-4 paivind. Juhlatoimikuntaan tulevat kaikki johtokunnan jasenet seka Robert Rainio, Paavo Pesonen, Toivo Jamsa, Veikko Hamdlainen, Lyydia Adel ja Vilho Mustonen. Rahastonhoitaja teki ehdotuksen, etta landettaisiin Inkerilaisten yhdistyksen vuosikokoukseen ja Helsingin paikallisosaston vieraiksi maaliskuun 28. paivand joukolla tarkoitukseen vuokrattavilla linja-autoilla. Paikallisosasto suorittaisi matkakulut. Esitys hyvak:syttiin. Kuitenkin padtettiin, etta jokainen retkelle lahtijd suorittaa matkan korvauksena 5 markkaa. Muun osan kustannuksista maksaa paikallisosasto. Linja-autojen hankkimisesta lupautui huolehtimaan Jooseppi Klemettild, jolle on lahtijdin hyvissa ajoin ennen lahtOd ilmoittauduttava puhelimella 21052.

Virallisten asiain kasittelyn ja paikallisosaston tarjoaman kahvin jalkeen esitelmOi Heikki Myllari entisista Pietarin suomalaisten kouluoloista ja Juho Hartikainen lausui kirjoittamansa runon.

H. M.

Helsinkilaisten helmikuun tilaisuus

pidettiin helmikuun 21 paivana meille kaikille tutussa stadionin luentosalissa. Oli ilanduttavaa todeta, miten luentosali tayttyi melkein viimeista sijaa myOten kello 14 mennessa, jolloin juhlamme alkoi. Tahan tilaisuuteen saapui myCis ikioma rovastimme Akseli Kajanti.

Alkulaulun jalkeen VainO Kekki piti hauskan tervehdyspuheen. Taman jalkeen veisattiin virsi j arovasti A. Kajanti puhui aiheesta: "Kynttilda ei saa polttaa vakan eika pOydan alla", ja miten 'meidan taytyy lukea Raamattua. Rovastin puheen jalkeen veisasimme virren.

Ohjelmassa seurasi kuorolaulua. Paikallisosastomme naiskuoro esitti kaksi P. J. Hannikaisen hengellista laulua "Pyha aamun rauha" ja "Rienna riemuin" uuden kuoronjohtajan Sulo Hakasen johdolla. Rouva Piltti Raski piti miellyttavan vakavahenkisen puheen. Nyt seurasi valiaika ja kaikkien yhteinen ohjelmanumero, nimittain "kohvin" juominen ja piirakoitten syOminen. Ernantien maukkaat piirakat maistuivat ja "kohvi" teki kauppansa. Tavattiin tuttuja ja kyseltiin kuulumisia.

Valiajan jalkeen seurasi kevyempi ohjelma. Naiskuoro esiintyi toisen kerran ja esitti Sulo Hakasen johdolla laulun "On tyyni nyt" say. H. POeil. Nikolai Kelo esitti varifilmin viime kesaiselta. Ruotsin matkalta. Siind naimme miten nopeajalkaiset urheilijapoikamme "tappelivat" urhoollisesti ylivoimaista Ruotsin inkerildisten jalkapallojoukkuetta vastaan, joka tally kertaa voitti, mutta katsotaan miten ensi kesana kdy. Oli siind kentalla vipinad ja vilsketta kerrakseen. Taiteilija Lauri Santtu esitti huumoria, joka kutitteli yleisOn nauruhermoja.

Yhdessa lauletun laulun jalkeen

Kotoisia henkiliikuvia

Evgertija Nikolajevrta

Han oli "venakko" tohtori joka oli palvellut Toksovan kunnanladkarind kaiketi parhaan ikansa aina vanhuusvuosiin saakka. Ensi kerran ,nain hanet Kaukolan jarven rannalla v. 1912. Ystdvani Jooseppi Kaupposen hengengenpelastustyhta johtamaan ehatti ban muiden hataan kiiruhtaneiden mukana.

Me poikapoloiset olimrne lahteneet tuntemattomalle rannalle uimaan ja Kaupponen oh vaipunut pohjaan tavotettuaan akkijyrkan syvayksen petollisen matalan hietapohjan viekottelemana. Minun pelastusyritykseni olivat turhia. Olin vaipua samaan hautaan, mutta sain ankarastiponnisteltuani kuitenkin jalkani tukevalle pohjalle. Kumpikin olimme varsin heikkoja uimareita.

Juoksin kyldan, jossa parhaillaan jatkui kansanjuhla. Tuomani tieto keskeytti kaikki juhlatoimet. Vaked kiiruhti paikalle ja agronomi Paavo Lankinen sukeltamalla lOysi hukkuneen. Kaikki henkiinherattarnisyritykset osoittautuivat turhiksi, vaikka niita suoritettiin taman kyseessa olevan tohtorin johdolla.

Pitkaaikaisen viranhoitonsa perusteella tunsi tohtori paikkakunnan olot kuin kuka muu hyvansa talla seudulla. Ja omakohtaisten havaintojeni seka kokemusteni pohjalta voin todistaa, etta han rakasti tyOtansa ja koska Lama ty6 kohdistui suomalaiseen kansaan, han rakasti myhskin sita naisellisen sydamensa alitiudella.

Pieni esikoisemme sairastui ankarasti. Oli turvauduttava Evgenia Nikolajevnan apuun ja han, melko tukeva ikaihminen, teki monta matkaa Toksovan kirkonkyldsta Himakkalaan taman pikkupojan vuoksi. Valimatkaa kertyi penikulman verran karrypelilla. Talvella Hepojarven jaan yli oikaisten se oli ehka kolmisen kilometrid lyhyempi.

Lapsen sairastumisen aikoihin Toksovan kommunistidiktaattori vangitutti minut seka nelja muuta opettajaa Toksovasta ja toimitti Lyyssiin. MyOhemmin selvisi, etta meidat pidatettiin panttivangeiksi. Oli parhaillaan kaynnissa. Kronstadin kapina ja vallassaolijat pelkasivat meikalaisiakin.

Sen kolmen viikon aikana, minka olin pidatettynd, oli pienokaisemme

Turun paikallisosaston

paasiaisjuhla pidetaan Karjalaisten talossa, Itapellontie 2, toisena paasidispäivand klo 14. Heimolaisemme laheltd ja kaukaa lausutaan tervetulleiksi tahan tilaisuuteen.

Johtokunta.

Helsingin paikallisosaston

maaliskuun yhdessaolotilaisuus pidetaan sunnuntaina maaliskuun 21 pna 1965 kello 14 entisessa. paikassa Stadionin kerhohuoneessa. Ohjelma runsasta. Tervetuloa kaikki mukaan!

arvottiin hedelmakori, jonka jalkeen tyytyvaisin mielin hajaannuimme koteihimme. Yhteislaulujen saestyksesta onnistuneessa tilaisuudessa huolehti kuoronjohtaja Sulo Hakanen.

K. S.

"Siita"

Ikava kylla, tiedossani ei ole taman tittelin levinneisyys. Meilla Hietamaella se oli kaythssa, ja jo lapsuusvuosina silla nimella kuulin mainittavan tatarilaista kangaskauppiasta, joka jalkapatikassa raskasta kangaskaartia madratynlaisessa suojuksessa olkansa varassa kantoi taikka sitten tuollaista kaksirattaista tyOntOkarrya perassansa veteli ja vaelteli kylasta kylaan, poikkeili talosta taloon. — Itse taman nimityksen suhteen viljeltiin eittamatta tuollaista kielellista vaaryytta, silla taman sana$_n$ venaldinen muoto Mug (zid) oli juutalaisen haukkumanimi.

Tuollainen "siita" siis olisi tassa esiteltdvd tuollaisena taloudellisena tekijand, kauppias toteuttamassa ohjelmaa "ovelta ovelle". Heimoltaan, rodultaan yield etaisempana kuin naapureina asuvat venaldiset, tallainen kauppias tunsi yksinomaan kopekan avain-aseman kaikkialla ja yenajankielen taitoisena tuli jotenkuten juttuun meikalaisen naisvaenkin kanssa, jotka sita myOskin jotenkuten hallitsivat.

Jostain Kaspian meren rantamitta llama pojat tulivat valtakunnan padkaupunkiin ja sen liepeille rahan hankintaan. Aikansa liiketta harjoitettuaan palasivat taas kotoisiin maisemiinsa. Olivat uskollisia muhamettilaisia ja syvasti itsetietoisia, mutta muuten olosuhteisiin mukautuvia. Yleisesti tiedettiin, et La he siiivat hevosen lihaa ja ehka juuri siksi olivat perin sitkeita ja voimakkaita, mita todistaa se, etta he pitivat majapaikkaa Krasnojeselossa ja sieltd kasin paivittain suuntasivat kulkunsa ymparistakylien kautta kierrellen parin peninkulman lenkkeja.

Heilld oli kaikilla kansallinen vaatepartensa, jota he uskollisesti kayt-

---

ollut niin heikossa kunnossa, etta pelattiin pahinta. Aidille antoi Evgenia Nikolajevna tunnustuksen lapsen hengen pelastamisesta todistaen, etta korkeintaan 1 % sellaisista potilaista paranee. Kiitos aidin hyvan hoidon. Tassa oli se 1 pelastettu.

Tohtorin luotettuna apulaisena seka laakinta- etta hoitotyiissa toimi jo aivan harmaantunut valskari, jonka nimed en enda muista. Hankin laakarin valtuuttamana suoritti kotikaynteja. Kavi pojan sairauden aikana ja oli han tassa ladkaripiirissa myaskin hyvin pidetty kansanomaisuutensa vuoksi huolimatta venalaisyydestansd. Han oli kylla puheissassansa varsin karski ja suorasukainen, mutta suoritti tehtavansa taidolla ja tunnollisesti.

On huomattava naissa asioissa yield muudan erikoispiirre: Jo ennen vallankumousta oli kaikkinainen ladkintdhuolto maaseudulla maksuton. Sen oli Maakunnallinen hallintoelin ns. Semstvo saanut aikaan jo tsaarivallan varjossa.

Kommunistit saivat siind jatkaa vain entisid perinteita, vaikkakin ladkehuolto pyrki painumaan tasolle, josta vitsi kertoo, etta oli laakdrien kayttissa vain "Tsjornaja medizina bjelaja medizina", s.o. musta laaketiede tai valkea ladketiede elikka jodi ja sprii.

A. Iho.

Ornaisia etsitaan

Missa mahtaa olla S i m o I i v o n e n (Hannikainen) Toksovan Himakkalasta? Mand. vastaukset Martti Kiurulle, Vallinink. 10 B 40 Helsinki.

tivat nailld kauppamatkoillansa. Padhine muistutti naitten myOhempien vuosien "suikkaa" sotilaillamme taikka ehxa lahemmin sita mania, mika on nallty esim. Nehrun paassa. Polviin saakka ulottuva takki ja kapeahkot patiinihousut harmaata kangasta.

Syysta taikka toisesta eras "siita" joutui kerran yOpymaan meilla, kotimme kun sijaitsi valtatien varrella ja sattui nain ollen monellekin tilapdiseksi majapaikaksi.

Olin tietysti utelias seuraamaan täman harvinaisen yOvieraan edesottamuksia, joista jai erikoisesti mieleen miehen toimittama aamuhartaus.

Mies nimittain kaivoi kaarOstansa pienen maton, levitti sen lattialle polvistuen sen paalle kasvot kaiketi olettamaansa suuntaan, Mekkaan pain ja luki daneen meista kuulijoista mitadn piittaamatta rukouksensa, josta jaivat tuttuina sanoina korvissa soimaan "Allah ii — Allah il". — Taman hartaustoimitufksensa jalkeen otti tarnd muhamettilainen mattonsa, kadri sen rullalle ja sijoitti entiselle paikalleen kaarOssansa.

Taloon kertakdynnilla tutustunut tattari — tallakin nimelld heita kylla mainittiin — poikkesi toiserikin kerran ja oli hyvillaan, jos pienikin kauppa syntyi, multta ei suuttunut, vaikka tyhjinkin toimin sai kaantyd. Luottoakin he myOnsivat auliisti, mutta pitivat hyvin tarkkaa kirjaa saatavistansa. Satuin kerran nakemaan, kun tuollainen kirjanpidollinen merkinta tehtiin tuollaiseen taskussa kannettavaan muistivihkoon. Oikealta vasemmalle se poika riipusteli kummallisia koukeroita ja lystikkadsti nauraa virnisti kysyessaan minulta, etta osaanko lukea.

Kehuikin lahtevansa pian kotimaahansa morsiamen ostantaan, jahka kokoaa kaikki saatavansa. Sanoi jo sen verran tienanneensa, etta pystyy tytOstansa maksamaan vaaditun hinnan...

A. .11w,

Vuodet vierivat

Matti Iho

80-vuotias

Taman kunnioitettavan ian saavuttanut vanhus on syntynyt 5. 3. 1885 Hietamden Noiselan (Heimosin) kylassa Inkerissa. Vanhemmat: Andreas Iho ja v:nsa Anna, s. Rappu.

12-henkisesta sisarusparvesta pdasi aikuiseksi 7 ja taman joukon vanhempaan paahan sijoittuu Matti lho. — Isa, itseopinut kyldseppii ja maanviljelija perehdytti jo varhaisessa vaihessa poikansa kaikkiin niihin tehtaviin ja askareihin, joihin itsekin pystyi. Min kehittyi seppa ja muutenkin monitaitoinen mies myOskin tasty pojasta. Rekryyttivuosinansa Inkerin pojat syysiltoina lauloivat mm "Kolme on meita veljesta ja mie olen keskimmainen. Ko *se* tulloo sotamiehen otto, ni mie olen ensimmainen"! Matin osalta lama oli tosiasia. Senaikaisen kolmivuotisen asepalveluksen han suoritti Napoleonin perdantymisretken yihteydessa mainitun Beresinajoen varrella sijaitsevassa Bobruisknimisessa kaupungissa, siis varsin kaukana kotiseudusta, padsten lomatle vain kandesti koko aikana.

Ensimmaisessa maailmansodassa oli han mukana Lembergin lahist011a kaydyissa ankarissa taisteluissa haavoittuen rajahtdvan kivadrin luodin osumasta.

Parannuttuansa joutui han ihyvan onnen myOtailemand suorittamaan sotansa loppuvaiheet Pietarinkaupungin varuskunnassia ja kotiutettiin sitten vallankumousta seuranneiden tapahtumain aikana.

Sotavuosina oli talouden ja kodin hoito vaimon vastuulla. Aiti sai sing aikana lastensa kanssa yrittaa parhaansa, silly kuten tiettya, kaikkinainen puute piiritti ihmisia sodan jaikiseurauksena. Isannan kotiutuminen

tiesi nousua ja eteenpainmenoa. Alkoi rakentaminen ja hasten kouluttaminen mandollisuuksien mukaan. Perhe oli karttunut 8-henkiseksi ja ennenpitkad oli vuorossa jo hasten avioiturninen.

Mutta sitten siirryttiin taas koviin aikoihin. Alkoi Stalinin valtakauden synkka vaihe: talonpoikien oli — maksoi mita maksoi — pyrittavd ja liityttavd kolhooseihin "yksimielisesti". Oli luovutettava isilta perityt maat ja 'karja kolhooseille korvauksetta, oli siirryttava vapaan talonpojan elamasta ylhaaltd kasin suunniteltuun, johdettuun ja asevoimin valvottuun "onnelliseen elamaan".

Mutta yield pahempaa oli tulossa, kun syttyi — ensin Suomen talvisota ja sita seurannut toinen maailmansota. Kotiseutu sai kokea saksalaismiehityksen, jonka seurauksena vdestO menetti vahatkin elintarvevaransa ja alkoi olla ulkona nalkakuolema.

Tiissa vaiheessa riensi Suomi avuksi. Saksalaisen sodanjohdon taholta myOnnettiin Suornelle oikeus Inkerin suomalaisen vaestiein siirtoon vapaaehtoisuuden pohjalta ja tata tilaisuutta kaytti hyvakseen myOskin Matti Iho.

Nyt han lukeutuu jo vanhoihin turkulaisiin, asuen "toispuoljokkee" omassa talossansa ja terveyskin on yield hyva. Olosuhtieden pakosta joubum perhe kokolailla hajalle, kansoittaen kolmeakin valtakuntaa: Venajda (Eestissa), Ruotsia ja Suomea.

Ei ole vahingoksi, 'jos tassa mainitaan yield noin edes ylimalkaisesti se vuosimaara, minka Matti Iho on seissyt alasimen ddressa taikka 1 16ylapenkin tunturnassa. Omien laskelrniensa mukaan on han alasinta kalkutellut 37 1/2 vuotta ja puutOita 111/2 vuotta, siis yhteensa 49 vuotta kovaa ruumiillista tyOta. Siind sivussa hoitanut myOskin tavalliset maanviljelysty8t, minka itse tehden, minka suunnitellen ja ohjaten. Ja paljon muuta.

Hailella oli entisilla asuinsijoillansa melkoinen kirjastokin. Kun oli edessa. muutto Suomeen, pakkasi han kirjansa matkakuntoon ja toi ne tullesansa Suomeen. Lukemisen tarve kun kuului Heimosin Sepan perheen orninaisuuksiin, peri Matti myOskin siita osansa ja viljeli lukuharrastustansa vaikeimpinakin aikoina.

Jos siella, missa han kulloinkin asui, oli toiminnassa laulukuoro, oli Matti Iho sen uuttera jasen. NiM Turussakin.

Eldmantavoiltansa raittiina ja tyOtelidand on han ollut huomioonotettava esikuva nuoremmalle polvelle koko elamansa ajan.

Toivotamme tyOteliaalle vanhukselle rauhallista elaman ehtoota.

Susanna Manna li
70-vuotias

Laajoissa piireissa tunnettu helsinkilainen autoilijanrouva Susanna Rannali taytti 70 vuotta helmikuun 26 paivana. Han on syntynyt 26. 2. 1895 Inkerissa Vuoleen Miikkulaisissa, josta ensimmaisen maailmansodan jalkeen rnuutti vastavihittyna miehensa kanssa Suomeen. Yli nelja vuosikymmenta Rannalin Matti ja Susanna ovat asuneet Helsingissa, jossa heidan erittain vieraanvarainen ja aina avoin kotinsa on tullut tutuksi sekä ent. inkerinsuomalaisille etta myOs muille helsinkilaisille. Rannalin 'kodissa on pidetty lukernattomat rupatteluhetket, jolloin on muisteltu menneita aikoja Inkerin mailla ja ajateltu eri puolille maailmaa joutuneita heimolaisiamme. Rouva Susanna Ranna-1RM on harvinaisen hyva muisti, niin etta 'hart voi kertoilla paljon sellaista, misty nuoremmilla ei ole tietoa.

Paivansankarin kodissa kavi pitkin paivaa onnittelijoita useita kymmenid. Kallion seurakunnan onnittelut esitti rovastinrouva Ester Raunio. Puheita pitivat m.m. pastorit Kuortti ja Leevi Vironmaki seka Aulis Karen. Kiitos-

Spleen.

niin *NyOkytys*
antaantenndtyyliin:
onhan turhaa *rimpuilla!*

Kaikki joka kokee —
vaivaiseksi havaitaan.

Kaikki joka lukee —
onko terve heinktiitin?

Parte saattaa kaikesta
sanat lyhyet, sattuvat:
Niin nun

A. Iho.

laulut kaikuivat. Onnitteluja oli tullut kaukaa ulkoimailta anti. Puheessaan paivansankarille Inkerildisten Viestin paatoimittaja, khra Matti Vironmaki sanoi m.m. Hyvan Jumalan kadessa on ihmisen tie. Han on tartan asti johtanut. Han johtaa edelleenkin. Antakoon han voimia ja terveytta jatkuvasti tamankin kodin emannalle ja suokoon, etta yield lastenlapsetkin osaavat kiittad samaa Herraa, joka meita nykyista sukupolvea on johtanut lapi vaikeiden aikojen ja auttanut paiva kerrallaan tahan asti.

Muistokivi-kerayksesta

On vierahtanyt vuosi• kun Ruotsin Inkerin Suomalaisten Keskusliitto pani alkuun rahan kerayksen ja valtuutti kolme henkiliid valvomaan asiaa.

Ensimmaisen keraysvuoden tulos on n. yksitoistatuhatta mots. kruunua. Nyt herad kysymys, katsotaanko rahakerays paattyneeksi ja ollaanko tyytyvaisia tulokseen, vai jatketaanko keraysta?

Meilla ei ole mitaan syyta kiirehtia tassa asiassa, vaan on annettava tilaisuus jokaiselle heimolaisellemme ajatella MISTA ON KYSYMYS.

Hautakivi ajatuksesta olisi mielestani vahitellen luovuttava ja siirrytLava muistopatsas-hankkeeseen.

Monet kymmenet tuhannet heimomme jasenet, SORTUNEET JA SORRET'UT, ansaitsevat toki muistolleen kunnollisen muistopatsaan, tai sanokaamme sellaisen muistomerkin, jossa meille selvasti sanottaisi: ALA RIITELE, ALA TAPA, VAAN RAKASTA LAHIMMAISTASI, jos meinaat elad seka jalkelaisillesikin elamaa suoda!

SYDAMELLINE:N KIITOS LAHJOITTAJILLE' RATTAN KERAYS JATKU'U! LS.K:n kassanhoitaja ottaa vastaan rahalahjoitukset.

Os. Herra Antti Juvonen Kiirsbarsstigen 4, Orebro.

A. Halttunen.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1 Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-1900

Inkeriliisten kesãjuhla 1965

Kesajuhla vietetadn tang vuonna Turussa heinakuun 3-4 paivand seuraavalla ohjelmalla:

Lauantaina heinakuun 3 paivana,

Klo 15 — Ruokailu Palokunnantalossa, Eerikink. 24
18 — Ohjelmallinen illanvietto Palokunnantalossa

Sunnuntaina heinakuun 4 paivana

Klo 8,30 — Aamukahvi Palokunnantalossa
" 9 — Kunnianosoitus inkerildisten vainajien muistornerkilla,.
" 10 — Ruokailu Palokunnantalossa.
12 — Jumalanpalvelus, johon liittyy Herran p. ehtoollinen, Mikaelin kirkossa.

MAJOITUS

Yksityismajoitusta on saatavissa hotelli Turun Hospitsissa, Yliopistonk. 29. Hinnat yhden hengen huoneelta 10-15 markkaa ja kanden hengen huoneelta 23-28 markkaa vuorokaudelta.

Yhteismajoitus Retkeilymajassa, Linnank. 39 viihtyisissa huoneissa. Taydellinen vuodemajoitus, **4** markkaa hengelta ja vuorkaudelta.

Jossakin Turun kansakoulussa jarjestetdan yhteismajoitus patjoilla ilman lakanoita, peitetta ja tyynya 2,50 markan maksusta hengelta ja vuorokaudelta.

Majoitusta haluavien on **ehdottomasti lahetettava** majoitustilauksensa kesakuun 20 paivadn mennessa Jooseppi Klemettilalle, Turku, Uudenmaank. 10 C, puh. 21 052 tai Toivo Jamsalle, Turku, Ruohomaki 54 A, puh. 28 034. Juhlaan saapuvat saavat tiedon majoituspaikastaan Palokunnantalolla lauantaina heinakuun 3 paivand klo 9 alkaen.

Juhlapaikalla myydaan 3 markan hintaista juhlamerkkia ja 1 markan maksavaa juhlaohjelmaa, joista saatavat tulot kaytetaan juhlakustannusten peittamiseksi ja inkerilaisten yhteisiin valistusrientoihin.

Juhlatoimikunta.

Samassa junassa Leninin kanssa

Onpa siitd jo kauan! Asuin silloin Pietarissa ja huonetoverini V. Puhakan kanssa idhdin pddsidislomalle hanen veljensd luo Sippolaan. Pietarilaisten eldind oh niind aikoina painumassa huikeata vauhtia pulakauden kaikkinelevadn kurimukseen. Siksipd olikin naapurillani tdhtdimessa huomattavia taloudellisia arvoja matkaa suunnitellessaan. Koska olimme ennenkin yhdessd tehneet tuollaisia vierailuja, kayneet mm. kerran minun kotonani, ldhdin mukaan noin vastavuoroisuuden merkeissa. Erikoisesti viehdtti minua edessa oleva mandollisuus pddsta nakemddri aito suomalaisia maisemia ja tustumaan huonetoverini ldhisukulaisiin heiddn kotoisissa oloissaan.

Heti rautatieasemalla jouduimme jo vieraanvaraisuuden kohteiksi isdnndn ollessa kirkkoreelld meita. vastassa. Oh mielenkiintoista seurata veljesten niukkasanaista, vdhdeleistd ikeskustelua. Vakaa talon isantd toiselta puolen ja toiselta nuorempi veli, metallimieheksi muuntunut siina kuulumisiansa vaihettivat, valilla sdihinkin ja vuodenaikoihin sanansa satuttivat. Veljen tdysi-ikdiset tyttdret touhusivat aattopdivdn mukaisesti ja suunnittelivat setansd kanssa huomispdivan ohjelmaa. Saunan jdlkeen pddstiinkin vuoteessa vapautumaan matkavasymyksestd: rasittaahan se junamatkakin valtakunnasta toiseen kaikkine passi- ja tullitarkastuksineen.

Pddsidisaamuna ajeltiin Sippolan kirkkoon. Matkalla esiteltiin vieraalle monet paikkakunnan nahtavyydet, joihin olisi oilut syytd tutustua hemminkin, mutta eihan meilla oliut aikaa liiemmalti kun pdasidisen toi sena paivand oh aikomus jo lahted maille". Lienemme kuitenkin ensimmdisend arkena vasta sanoneet hyvdstit. Veli ja seta evastettiin monenlaisin herkuin matkaan. Tuumiskeltiin, etta mitenkd niiden kanssa pddstddn ldpi tullista? Junassa jaettiin sitten tuomiset ja viemiset niin, etta tulli olisi lapdisty ilman esteitd.

Mutta kuinka ollakaan: Raja-asemaa lahestyttdessa alkoi junassa hieman tavallisuudesta poikkeava liikehdintd. Ja Valkeasaaressa nousivat tullimiehet junaan, kdvelivdt naureskellen vaunujen 1dpi kyselemdttd passeja enenapad kuin tavaroitakaan.

Mikds nyt? ihmeteltiin. Ja saatiinpa selityskin: Junassa oli Lenin matkalla Pietariin! Siitahan myOhemmin kerrottiin, etta saksalaiset kuljettivat hdnet lukitussa, sinethidyssd vaunussa maansa ldpi). Nyt hdn oli ehtinyt Ruotsin kautta matkansa viimeiseen vaiheeseen ja kohta ohkin juna perilld Pietarissa Suomen asemalla. Ja mika vdenpaljous odottikaan siella junan saapumista! Kokonainen lippumeri — liput kaikki vallankumouksellisia tunnus- ja iskulauseita tdynna, punainen vari voittavana ja vdked tungeksi
Mahtava torvisoittokunta vydrytti kuuluviin Internationalen sdveleet, joihin aivankuin upposivat hurraat ja muut tervehdyshuudot.

Vastaanottokomitea ympdred. Leninin ja saattoi hdnet aseman edustalla odottaneeseen panssarivaunuun. Mutta ei Lenin vaunun sisalle suostunut asettumaan, vaan nousi tykkitornin katolle ja ennenkuin vaunu liikahtikaan, piti hdn lyhyen tervehdyspuheen, jota katujen tayteinen joukko kuunteli ja yhtyi valtaviin suosionosoituksiin. Mehl:a oli katukaytavalla tilaisuus laheltd seurata Leninin hyOkkdysvaunun verkkaista etenemista. Melkein jokaisen sadan metrin pddssd vaunu pysdlityi ja Lenin kddenheilanduksella sai aikaan

Muistelmia

Jokainen meistd muistaa lnkerissd vietetyt kyldnlukuset. Minun mieleeni on jaanyt erikoisesti ensimmdiset, joissa sain olla mukana. Taytin marraskuussa 5 vuotta ja siskoni tdytti 7 vuotta. Nthrid lukuset oli joulun keen.

Kun siskoani opetettiin lukemaan, hanen piti lukea paljon, koska oli "kovapda". Mummo usein luetti hantd ja mind seisoin mummoni seldn takana seuraten opetusta. NiM siind sitten kavi, etta mind opin lukemaan ja kymmenen kaskyd myds ulkoa ikddnkuin varkain. En muista, etta olikin lukenut mummin ja vanhempieni kuulten, joten he eivdt olleet tietoisia lainkaan, etta osaan lukea.

Vihdoin koitti se suuri pdivd, jolloin oli lukuset. Oli kova pakkanen ja paksut hanget, tuuli ja pyrytti, tiet oli tukossa. Meitd vietiiin sinne hevosella, silly matkaa oli noin puolitoista kilometrid.

Saavuttuamme perille oli iso tupa jo tupaten tdynnd vdked. Siskoni mummon kddestd kiinni pitelemddn. Hdn oli kovin arka ja peloissaan. Mind en sielld tungoksessa ndhnyt mithan. Niinpd raivasin itseni aivan eteen pOytien luo, jossa lukemiset suoritettiin. POydan takana istuivat kirkkoherra Paavo Sonny, kanttori Mooses Jdrveldinen, sekd siuntio Juho iPOnnio. Minun siind seuratessani toisten lukuja, kirkkoherra osoitti minua pikkusormellaan, jossa oh kaunis kivisormus. Sellaista en ollut ndhnyt kenenkdan miehen sormessa. Hdn kysdsi, tuleeko se pikkutyttEi lukemaan? "Tulen", kuului vastaus. Kun mummoni kuuli minun sanovan "tulen", han ehatti sanomaan, etten yield osaa lukea, koska olen vasta viisivuotias, ja etta vanhempi sisar tulee lukemaan. Mutta ennenkuin mummo ehti siskoni kanssa pOyddn luo, mind istuin jo kirkkoherran polvella ja luin tdyttd. pddtd. Kirkkoherra kysyi sitten, osaanko vaikka ensimmdisen kdskyn ulkoa. "Osaan". Kaikki kymmetnen kaskyd" vastasin ja sain mennd siuntion hue lukemaan, kolmas kdsky minulta kysyttiin. Sitten seurasi kaikkein mielenkiintoisin vaihe, kun ndet luvut oli luettu, annettiin hyvitykseksi kirja tai jokin aikakausilehti, joita oh pOyddild isot kasat. Toisille annettiin sita mukaa kun kukin osasi lukea. Kirkkoherra sanoi minulle, etta valitse nyt minkdlaisen haluat. Siindpa tulikin urakka eteen, lOytdd sellainen missy olisi paljon kauniita kuvia. Niinpa aloin valita sellaista kirjaa, mutta mummo oli toista mieltd. Hdn kdski minun ottaa sen, joka oli kddessdni. Vilkaisin kirkkoherraan ja ndin hdrien hymyilevdn herttaisesti minun touhulleni. Niijasin nipsautin, kiitin ja ldhdin.

Kirkkoherran hymy jai mieleeni lahtemattOmasti. Samoin myiiskin tdana ensimmdinen kyldnlukusilla kaynti eldvdsti mieleeni. Se on viisivuotiaalle niin suurta ja uutta. Vaikka tdmdn jdlkeen kdvin joka vuosi niissd., en silti muista mitdan niin mielerikiintoista tapahtuvan kuin silloin ensimmdiselld kerralla. Se oh yllatys myiiskin vanhernmilleni, kun naytin heille todistukseni, joka sielta annettiin.

L. K.

---

hiljaisuuden puhettansa varten.

menoa kesti aina Ksesinskin palatsille saakka, jonne Lenin majoittui, muodostaen siita itselleen vdhaksi aikaa hallintokeskuksen.

A. Mo.

RIVIT HARVENEVAT

Rakkaimpamme

Antti Telkkinen

s. 30. 5. 1905 Venjoella
k. 24. 1. 1965 Salon sairaalassa

Elon polkua *yhdessa kuljettiin,*
monet *tuulet ja myrskyt*
kestettiin.
Sind ensin saavutit madranpdan
minun jdeidessa tiinne ikavatin.
Puoliso.

Levon *suomme sulle isdkulta,*
vaikka *katkera* on kaipaus.
Pdasithan sit alta tuskan vaivan
sinne missd, on ikirakkaus.
Lapset ja lastenlapset.

Inkerilaisten yhdistys r.y:n VUOSIKOKOUS

pidetaan sunnuntaina maaliskuun 28 pna 1965 kello 14 Helsingissa Viipurilaisen osakunnan huoneustossa Mannerheimintie 5. Virallisten asioiden lisaksi muutakin ohjelmaa, mm. professori Virtaranta esitelmOi Inkerin murteista.
Tervetuloa joukolla mukaan!

linkeri-kodin rahasto

Rahastonhoitaja Hertta Allanmaan 2. 3. 1965 antaman iimoituksen mukaan on Inkeri-kodin rahasto karttunut seuraavasti:

lahj oituksia	mk. 4531,05
korko v. 1964	Mk. 37.20
tuntematon	mk. 5,—
Yhteensa	4623,25

Viela on pitka matka siihen, mihin pyritdan, lisda tarvitaan paljon, etta saataisiin ryhtya kotia ostamaan. Mutta toivotaan rahaston karttuvan. Muistakaa sad lahjoituksillanne! Puhukaa tuttavillenne! Kannattaa nanda vaivaa hyvan asian puolesta.

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa Postisiirto n:o 30636.
Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.
Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.
Paatoimittaj a:
Matti Vironmaki.
Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "
Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1965
PORVOON KIRJAPAINO OY

NONI(VIAI i4sTio
LAINE4111L4

iniceriiiiisiew

u.“ Viesti

N:o 4 Pagoimittaja MATTI VIRONMAKI 14. 4. 1965

Inkerinmaan papit aikoinaan *kdyttivtit* virkapukunaan *n.s. talaaria, joka on pitka,* kantaptiihin *saakka* ulottuva, *poimullin,en* puku. Evan*keliset papit Saksassa kaytttiveit* yhti *vieltikin* talaaria, jollaista *mytis uskonpuhdistaja Martti Luther kaytti. — Kuvassamme* kirkkoherra *Armas Aavikko inkerildisessti* papinpuvussa. *Kts. sistisivuilta* khra Aavikkoa *koskevaa syntymtipdiviikirjoitusta!*

Phidsiaisend

Pdasidinen on kristillisista juhlistamme vanhin. Se on kristillisen kirkon perusjuhla, jota vietetdan Kristuksen voiton ja kuolleista nousemisen muistoksi. Se on todellnen juhlien juhla, suuri pdivd, vaikkei moni nykyaikana ymmarra sen merkitystd.

Kristillisen pddsidisen esikuvana oil juutalaisten padsidinen. Se juhla, ni meltadn Passah eli "ohikulkeminen", oli ensirnmainen Herran kansallensa sdatdrnd juhla. Sita vietettiin israelilaisten Egyptista Mhtemisen muistoksi.

Ensimmaisten kristittyjen pdasidisen viettoon toi Jeesuksen kuolema ja ykisnousemus uuden sisallon. Alkuseurakunta kylld piti kiinni vanhoista isradlilaisista juhlista, mutta olthan luonnollista, etta silly oli omatkin muistopaivansd. Jeesuksen ylOsnousemuksestd ldhtien tuli viikon ensimmainen paiva tdrkedksi sapatin rinnalla. Yhtd tarkeaksi kuin sunnuntai viikon paivista seurakunnalle hitellen padsidinen vuoden varrella.

Kuitenkin tietomme siita, milloin ja miten kristillinen pdasidinen tuli voimaan, ovat puutteelliset, kuten yleensa tiedot alkukirkon eldmastd. Se vain on vaimaa, Etta pdasidistd vietettiin jo varsin aikaisin. Ensimmaiset tiedot pdasidisesta saamme niiden melko kiivaiden keskustelujen yhtcydessa, joita syntyi toisella vuosisadalla pdasidisen viettdmisen ajasta. Juutalainen pdasidinen, joka kesci kandeksan pdivad, alkoi Nisan-kuun — vastaa meilla maalis-huhtikuuta — 14:ntend, jonka ensimmdinen paivd sattui kevdtpdivantasauksen jalkeisen lahimman uudenkuun aikaan.
dista vietettiin siis vaihtuvina viikonpdivind tdydenkuun aikana.

Kristilliset seurakunnat eivdt kuitenkaan tunteneet itseddn juutalaisen tavan sitomiksi. He viettivdt pdasidista Nisan kuukauden 14 paiviin ja'keisend sunnuntaina ja Kristuksen kuolinpaivdd sen edellisend perjantaina. Padsidisen viettamisen ajasta syntyi toisen vuosisadan keskivaiheilla pitkallinen kiista itamaisten ja simaisten kirkkojen valilla. Kiistaan osallistui m.m. kuuluisa Smyrnan piispa Polykarpus, joka v. 155 j.Kr kidni marttyyrikuoleman. Nikean kirkolliskokouksessa v. 325 padtettiin, etta kristillisen kirkon ylOsnousemusjuhlaa on vietettdvd ensimmdisend sunnuntaina ensimm. Mydesnkuun jai:keen kevdtpdivantasauksesta Nikean kokouksen padsidissdaddlcsen mukaan voi pdasidinen sattua aikaisintaan maaliskuun 22 paivaksi ja viimeisintddn huhtik. 25 pdivaksi, joskin nama ddrimmdisyystapaukset ovat harvinai_sia. Jalkimmainen sattui v. 1943, mutta edellinen vasta vuonna 2285. Joskus on lausuttu toivomus, etta pddsidinen mddrattdisiin samaksi sunnuntaiksi eri vuosina, ja on ehdotettu huhtikuun ensimmdistd. sunnuntaita.

Pddsidisen vietto alkoi vanhan ajan kirkossa ja lauantaina. Silloin paastottiin ja valvottiin koko pdasidisy8. Tdlle "valvontaytille" antoi erikoisen leiman jannittynyt odotus, kun ndet

toivottiin, ettd. Kristus palaisi padsidisyiind takaisin maailmaan niinkuin Herra pdasidisytind vapautti kansansa Egyptistd. Vanhaa pdasiaisvigiliaa (vigilia = valvominen) pidetadn kaikista liturgisista luomuksista

Kirkkoisd. Augustinus (kuoli Hippon piispana 430) nimitti sits kaikkien vigiliain aidiksi ja rikkaimmaksi niista kaikista. Kirkot olivat valaistut ja jumalanpalvelukseen kuului raamatunlukemista, virsid, rukouksia ja joskus lyhyt saarnakin. YOn tdrkein hetki o1i kasteoppilaiden kastaminen. Namd seisoivat — kerrotaan lattialle levitetylle katumusvaatteella, kaapuun puettuna ja paljaM jaloin, pad peitossa ja kasvot verhottuina.)(On tullen saapuivat kaikki kirkkoon. YOn hiljaisuudessa suoritettiin juhlameno. Kastettavat astuivat yksitellm kastealtaaseen, jossa heidat kastettiin. Rukoukset ja laulut kaikuivat. Sitten ensimmdisen kukonlaulun aikana nautittiin Herran pyha ehtoollinen, josta askenkastetut pdasivat ensi kertaa osallisiksi. Paivan koittaessa viritettiin suuri Halleluja-laulu, joka oh ollut vaienneena koko paastoajan. Thmiset syleilivdt toisiaan, antoivat toisilleen veljessuudelman ja iloisesti sanoivat: "Herra on ylOsnoussut"! Toiset vastasivat: "Han on totisesti ylOsnoussut!"

Ndma y011iset juhlat olivat koko pdasidisen vieton tdrkein osa. pdasidispdivaa sanottiin joissakin paikoissa "pdivien kuningattareksi", mutta sita vietettiin paljon vaatimattomimmin kuin edellistd yOtd. Pdasidisen jdlkeisind pdivind askenkastetut yield kokonaisen viikon kulkivat valkeissa vaatteissa, joten koko viikko sai nimen "valkea viikko".

Pddsidisjuhlan viettaminen on joutunut lansimaisessa kirkossa monien muutosten alaiseksi vuosisatain kuluessa. Mutta pdasidispaivd on yhd

roomalaiskatollisessa kirkossa tarkein ehtoollisella kdyntipdivd. Ortodoksisessa eli kreikkalaiskatollisessa kirkossa paasidisella on vanhan kirkon tavoin erikoinen ilojuhian leima. Y011isen jumalanpalveluksen moniin menoihin ortodoksisessa kirkossa kuuluu m.m. kulkue, jossa kannetaan ris_ tid, evankeliumia, lippuja ja YlOsnousseen Kristuksen kuvaa laulaen ja kiitosvirsid veisaten. Kulkue kiertda tavallisesti kolme kertaa kirkon, jonka Alkeen pappi koskettaa ristilla suljettuja ovia ja avaa ne merkiksi

ettd. Kristuksen risti on avannut taivaan portit. Kirkosta kajahtaa tervehdys: "Kristus on ylOsnoussut! Han on totisesti ylOsnoussut!" Ortodoksisen kirkon padsidiselld on ollut Vendj5115 Neuvostoliiton syntyaikoihin saakka myiis suuri yhteiskutanallinen merkitys. Se kasvatti yhteisyyden tunnetta kansan ylimpien ja alimpien kerrosten vdlilld. Ateistisen hengen voitoista huolimatta yhd vieldkin varsinkin vanhempi vaki laajan Neuvostoliiton eri puolilla varmaan eldd yliisnousemususkosta ja "Kristus on yliisnoussut" — tervehdykset kaikuvat.

Mena evankelisessa kirkossa on pdasidiselld toiset muodot kuin katolisuudessa. Mutta todellinen juhlan sisaltO on kaikilla krist tyilla sama. Me iloitsemme Herran ylOsnousemisesta ja uskomme itsekin kulkevamme kohti ylOsnousemusta ja iankaikkista eta_ mad.

Kristuksen sanansaattai a

Damaskoon matkalla ollut juutalainen oppinut kuuli taivaasta aanen, joka huusi hanta nimelta: "S a u 1, Saul, miksi vainoat minua?" Tuolloin tuleva apostoli Paavali joutui ensimmaisen kerran kosketuksiin sen Herran kanssa, jonka palvelija han tail olemaan elamansa loppuun asti. Kim tarnan Herran voima oli kerran apostoli Paavalin sydameen tullut ja hanen koko henkensa valloittanut, ei mikaan mahti maailmassa saanut sen liekkia tukandutetuksi. Itse koettu ilosanoma, evankeliumi, sai hanet uhraamaan kaikkensa sen levittamiseksi. Sen vuoksi han karsi vainoa oman heimonsa ja pakanain taholta, joutui moniin vaaroihin ja pill kaiken muun roskana 'kunhan vain omistaisi Kristuksen ja hanen vanhurskautensa. Eivat edes kahleet lannistannet hanen palavaa intoaan evankeliumin viemiseksi pakanoille. Yhdesta andistuksesta selvittyadn hanta jo odotti toinen jos mandollista vielakin vaikeampi ja aina oli panoksena hanen ajallinen elarnansa. Mutta mikaan ei saanut hanta lannistumaan, ei verille uurtavat raipat, ei tyrman synkka yksinaisyys, eika valheveljien petollisuus. Kristuksen rakkaudesta ei mikadn voinut erottaa.

Vaikka tiedammekin, ettei Paavali itsestaan tahtonut kerskata, vaan Kristuksesta, niin on meilla siita huolimatta suuri syy tutkia hanen vaellustaan omaksi opiksemme. KarsimmekO me vaivaa evankeliumin eteenpain viemiseksi? Onko Jumalan sana meille rakas? Ottakaamme Paavalista esimerkkia ja olkaamme alttiit tekemaan kaikkemme, jotta suuri ilosanoma ei pysahtyisi meidan vuoksemme. Nain menetellen tulemme Vapahtajamme palvelijoiksi ja Paavalin tyOn jatkajiksi. Erityisesti on syyta panna merkille se sisainen rauha ja tasapaino, mika Paavalista uhkuu hanen esiintyessaan Jerusalemissa suuren neuvoston edessa tai todistaessaan Kristuksesta kuningas Agripalle tai rnaaherra Feliksille. Han tiesi mista puhui, han luotti asiansa voittoon. Kirveleviakaan sanoja kaihtamatta han rohkeasti paljasti silloisille valtaherroille heidan turmeluksensa. Siina tuli tuomari tuomittavan paikalle syytetyn muuttuessa syyttajaksi. Tilanne oil kieltamatta kiusallinen, mutta Paavali ei puhunut omiaan viimeista tuomiota julistaessaan. Maaherrakaan ei voinut mitdan totuutta vastaan. Han alkoi tarkemmin kuunnella vankiaan ja joutui Min lahelle heratysta, etta itsekin pelastyi ja lahetti Paavalin silla kertaa luotaan luvaten kutsua hanet tarvittaessa takaisin. Tallaista tarvetta maaherra Feliksille ,ei enaa tullut, ainakaan Raamattu ei sellaisesta mainitse.

Juho Hartikainen.

Inkerin mehhisi6

Inkerilaisten Viestissa on ollut selostuksia mehilaishoidosta Inkerissa. Tahan liittyen tulkoon kerrotuksi, etta opettaja Juho Marttinen oil irmokas mehilaisten hoitaja Hietamaen Jamalaisissa. Han innostutti multakin lahiympdristOssa mehilaishoita-

PAIKALLISOSASTOJEN TOIMINTAA

Tampereen kuulumisia

Tampereen po. jarjesti jasentilaisuuden Harmalan srk-talossa 21. 3. Tilaisuk; aloitettiin virrella 318. Taman jalkeen srk:n kirkkoherra rovasti Jalo Maenpaa selosti seurakuntansa historiaa ja kirkonrakennustyOta, jonka arvellaan saavan lopullisen muotonsa muutamien vuosien perastd seurakuntatalon muuttuessa mydskin kirkoksi. Rovasti Maenpaa jatkoi puhettaan, jossa han kosketteli sota-aikaa, inkerildisten hengellisyytta ja Poh-j

Puheen jalkeen laulettiin virsi 162, ja sitten seurasi puh.joht. kiltokset rovasti Mdenpaalle siita, etta tilaisuus oli saatu jarjestettya Harmalaan muinaisten pirkkalaisten kulkuteitten varrelle. Samoin saatiin kuulla osastolaisille tarkeita tiedoituksia, kehoitettiin tilaamaan Inkerilaisten Viestia ja. suorittamaan jasenmaksuja valiajalla.

Emannat olivat keittaneet "kohvinsa.", jonka juonnin aikana rupattelu padsi vauhtiinsa. Valiajan jalkeen kuultiin Viinikan srk-nuorten musiik_kiesityksid viululla ja pianolla.

Kokousta oli saapunut seuraamaan lehtori Naemi Levas, joka edustaa mm. Kalevala-naisia. Han piti pitkan esityksen 1600-luvun kansanlyriikasta, joka oli aiheeltaan Lansi-Suomesta ja Inkerista. Esitystd valaistiin muutamilla ruinoilla ja antoi se tervetulleen lisan osaston ohjelmistoon.

Tilaisuuteen saapui myOskin ruustinna, opettaja Aili Maenpaa, joka esitti hengellisia lauluja ja mainitsi iloitsevansa siita, etta. Tampereen inkerilaiset ovat tulleet vaihteeksi malarikin seurakuntatalolle.

Tilaisuus paattyi virteen 170. Kiitospuheitten aikana ojennettiin kukkia lehtori Levakselle ja opettaja Maenpadlle. Monet osastolaiset pitivat tilaisuutta eheand ja onnistuneena, vaikka vakea laskettiinkin olleen vain 32 henkea.

Johtokunta kokoontui seuraavan kerran 11. 4. Moisionkatu 1, Kaipiainen, valmistelemaan mm. seuraavan tilaisuuden ohjelmaa.

Seuraava tilaisuus pidetaan 2. pdasiaispaivana 19. 4. klo 14 Kalevan srk-talon alasalissa. Tilaisuuteen toivotaan runsasta osanottoa ja aikaa on taas varattu 4 tuntia huoneuston osalta. Osastolaisia kehoitetaan toimittamaan sanaa muillekin ja tuomaan myOs ystavansa mukanaan. Puhujana on rovasti Juhani Jaaskeldinen.

E. R.

---

jiksi ja saikin useita siihen innostumaan.

Opettaja Marttisen ostettua v. 1912 pienen maatilan Suomesta Antrean Hannilasta, vietti han perheineen kesat taalla ja siirsi myds mehilaiset sinne. Mehilaistarhan ollessa suurimmillaan oli siind n. 40 pesaa ja loppukesalla rnyytiin metta Viipurin torilla. Perhe kaytti metta ympari vuoden seka sokerin asemesta etta leivalle levitettyna teen ja kahvin kanssa. Opettaja Marttisen kuoltua Jamalaisin koululla syksylla 1915 jatkoivait leski ja myOhemmin hanen poikansa mehilaishoitoa. Vield kerran pesat muuttivat v. 1925 Hannilasta Helsingin pitajan Rekolaan, jossa talvisodan aikaiset pakkaset, hoitajien ollessa sotatoimissa, lopettivat taman inkerilaisen mehilaiskannan.

Inkerilaisten yhdistys r.y:r vuosikokous Itelshigissa

Sunnuntaina 28. 3. 65 oli Helsingin keskusta rantasateen vuoksi alakuloisen harmaa. Viipurilaisen osakunnan suojissa oli kuitenkin puoleltapaivin kevainen tunnelma, valoisa ja minhenkinen vallitsevana. Sinne kokoontui inkerithisid vuosikokoukseensa. Seka lahelta, etta. :kauempaa olimme saapuneet kokemaan taas 'kerran kuuluvamme hajallaankin asuvina yhteen, olevamme samaa heimoa. Valista viralliset tilaisuudet karsivat osanottajapulaa, mutta meidan kokouksemme oli kerannyt salia thyteen innostuneita osanottajia. Tama, jos mikaan, kuvastaa tyOmme olevan vankalla kannalla ja tavoittavan piiriinsa kaikki inkerinsuomalaiset.

Yhdistyksen monivuotinen puheenjohtaja dipl. ins. J. A. Savolainen avasi vuosikokouksen toivottaen kaikki lasnaolijat sydamellisesti tervetulleiksi. Erityisesti han toi julki ilonsa etta Turun seuduninkerilaiset olivat Min runsaslukuisesti saapuneet tilaisuuteen ja Helsingin paikallisosaston vieraiksi. Toivottaessaan tervetulleeksi esitelmOitsijaksi keskuuteemme tulleen prof. P. Virtarannan kokouksen avaaja ilmaisi kaikkien lasnaolijaM ilon siita, etta Inkerinmaan murteiden tutkija kunnioitti lasnaolollaan myOs vuosikokoustamme.

Puheenjohtajan nuijan heiluttajaksi valittiin sen jalkeen yksimielisesti johtaja V. Kekki ja sihteerikynan kdyttelijaksi myyntimies V. Taina. POytakirjaa saavat viran puolesta lukea herrat M. Suomalainen ja M. Virolainen. Nain pitkalle paastyamme kehoitettiin meita seisomaan hetken verran niiden heimolaistemme muistoksi, jotka vuoden aikana olivat siirtyneet rajan ylitse, sen rajan, joka on rajoista viimeinen. Muistimme silloin kaihoten myiis niita, joiden haudat ovat vieraílla mailla. Ripeasti kokouksen puheenjohtaja saatteli sitten asian toisensa jalkeen nuijan kopauk_sella paatOkseen. Sihteeri A. Kekin toimintakertomus hyvaksyttiin kiitosmaininnalla, tilivuoden tapahtumat esitteli rahakukkaron haltijana Hertta Allanmaa, jonka uutteruus sai setilintarkastajien, etta jasenten jakamattoman tunnustuksen. Loppusummat nayttivat nyt ensimmaista kertaa viisinumeroista lukua eli vanhan miljoonan ylittavia numeroita.

lnkerinsuomalaisilla on ollut joukossaan monia toimen miehia. Eras heista istui eturivissa ja naytti tyneelta, kun kokouksen puheenjohtaja V. Kekki seisaalleen nousten alkoi juuri hanelle pitaa puhetta. Vuosikymmenien aikana tehty heimoty6 sai ansaitsemansa kiitosmaininnan ja tunnustuksen. Dipl. ins. J. A. Savolainen oli tehnyt miehen tyOn toimimalla monissa luottarnustoimissa taman heimon keskuudessa ja kun hanet nain kutsuttiin yhdistyksemme kunniajaseneksi tehtiin samalla kunniaa koko sille sukupolvelle, jonka jdsenet ovat alkaneet keskuudestamme jo harveta, niille inkerilaisille, jotka aikoinaan panivat alulle heimotyOn, jo_to me saamme nyt vuorostamme jatkaa siirtadksemme sen nuoremmillernme.

Kun jasenmaksu oli pysytetty entisellaan eika johtokunnalle luvattu kokouspalkkioita oli edessa erovuorossa olevien johtokunnan jasenten vaali. Tana vuonna tulivat esille nimet: A. Kekki, H. Myllari ja H. Raski. Viimemainittu pyysi vapautusta vedoten siihen, etta nuorempia olisi syytd saada mukaan. ParM puheenvuoron jalkeen taman ansioituneen inkerithisen opettajan pyyntOdn suostut-

tiin ja yksimielisesti hanen tilalleen valittiin V. Taina. Kaksi muuta erovuoroista valittiin uudelleen. Erovuorossa olleet p. Filimonovin tilalle valittiin keskustelutta tohtori S. Haltso_ nen. Tilintarkastajat P. Rokkanen, J. Vesa ja varamies A. Huurto joutuvat numeroiden kanssa tekemisiin uudelleen vuoden perasta.

Dipl. ins. J. A. Savolainen antoi meidan kurkistaa hiukan tulevaisuuteen kertomalla, mita aiotaan tehda alkaneella toimintakaudella. Kyllapa niita aikeita olikin kertynyt. Kokoonnumme Turkuun kesajuhlille, muistamme vainajiamme muistomerkilla kunniakdynnilla, pidamme kosketusta meille laheisiin kansalaispiireihin kuten entisten Pietarin suomalaisten ja karjalaisten yhdistyksiin. Inkerinsuomalaisilla on edelleen tilaisuus saada neuvoja ja avustusta kansalaisuushakemusten laatimisessa ja sukulaisten vierailukutsukirj eiden kirjoittamisessa. Erittain tarkea toimintamuoto alkaneella kaudella on kansanperinteen ja muistitietouden keraaminen. Siihen pitaisi kaikkien suhtautua mita suurimmalla antaumuksella ja harrastuksella. Tally ty01 1a on jo kiire, silly vuosittain siirtyy keskuudestamme pois niita, joilla olisi paljon rikkaita perimatietoja ja murresanastoa tuleville sukupolville jatettavaksi kunhan vain joku niita heilta menisi kyselernaan.

inkerithisten SivistyssaatiO on saamassa lopullisen johtonsa ja sdantOnsa. Yhdistyksen johtokunta oli kaantynyt eraiden meille laheisten ja tyiimme ymmartamyksella suhtautuvien "suomenmuakkoisten" ansioitu_ neiden kansalaisten puoleen pyytaen heita tulemaan saatiOrnme hallintoneuvoston jaseniksi. Vuosikokous hyvaksyi kiitollisuudella taman toimenpiteen ja hyvaksyi yksimielisesti hallintoneuvoston jaseniksi arkkipiispa Martti Simojoein, ylijohtaja Erkki Tuulen, laamanni Heikki Brotheruksen, kaupunginjohtaja Aarno Tuurnan, prof. Pentti Kaiteran, tohtori Leo YllOn, kauppaneuvos Oskar Rokkasen, hovioik.neuvos Rainion ja akateemikko Martti Haavion. Saanthjen mukaan yhdistyksemme johtokunta varajasenineen kuuluu hallintoneuvostoon inkerilaisten edustajana.

Talousarviota kasiteltaessa landettiin siita, etta tulot ja menot muodostuvat likipitaen samanlaisiksi kuin juuri paattyneellakin tohnintavuodella. Inkerithisten viestin vuosikertamaksua olisi kuitenkin korotettava yhdella markalla jotta kohonneet kustannukset saataisiin paremmin peitetyiksi. Tilaajamadra pitaisi saada korotetuksi 1000. Jasenten olisi syyta levittaa lehteamme ei vain meikalais_ ten, vaan meille myiitamielisten ihmisten keskuuteen. Monet olisi_ vattasta varmaan kiitollisia. Keskusteluitta esitykset hyvaksyttiin.

Seuraava vuosikokous pidethan Helsingissa ja ilmoitus siita julkaistaan omassa Viestissamrne, kuten tahankin asti. Mitaan muita asioita ei ilmaantunut, joten puheenjohtajan nuijankopautus paatti leppoisan kokouksen. Siind samassa oli kahvikin jo siintynyt ja iloisesti rupatellen thhdettiin sita nauttimaan. Sitakin suuremmalla syylla, kun se tarjottiin and kertaa ilmaiseksi. Runsaan puolituntisen kuluttua alkoi ohjelrnallinen yhdessaolo, jonka selostamisen jatamme lehtemme seuraavaan numeroon.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1 Hel_ sinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00.

Kesijuhlat Turussa
heinikuun 3-4 paivini

Kuten lehtemme viime numerossa kerrottiin pidetaan ink•rilaisten kesajuhlat tang vuonna Turussa lauantaina ja sunnuntaina heinakuun 3.—4. paivina. Ohjelma on muuten sellainen kuin mainittiin paitsi, etta sunnuntaina on aamukahvi klo 7.30 ja luonnollisesti myds paivajuhla klo 15•, josta maininta oli jaanyt painovirheen takia pois.

Juhlat siis alkavat lauantaina klo 18 Turun kaupungin Palokunnantalossa, joka on sitten koko ajan juhlapaikkana. Jumalanpalvelus sunnuntaina klo 12 pidetaan Mikaelin kirkossa.

Yksityismajoitusta on saatavissa hotelli Turun Hospitsista, Yliopistonk. 29. Hinnat yhden hengen huoneelta 10-15 markkaa ja kanden hengen huoneelta 23-28 markkaa vuorokaudelta.

Yhteismajoitus Retkeilym.ajassa, Linnank. 39 viihtyisissa huoneissa. Taydellinen vuodemajoitus, joka on 4 markkaa hengelta ja vuorokaudelta.

Jossakin Turun kansakoulussa jarjestetaan yhteismajoitus patjoilla man lakanoita, peitetta ja tyynya. 2,50 markan maksusta hengelta ja vuoro•audelta.

Majoitusta haluavien on *ehdottomasti ldhetettdvd* majoitustilauksensa kesakuun 20 paivaan mennessa Jooseppi Klem•ttilalle, Turku, Uudenmaank. 10 C. puh. 21 052 tai Toivo Jarnsalle, Turku, Ruohomaki 54 A, puh, 28 034. Juhlaan saapuvat saavat tiedon majoituspaikastaan Palokunnantalolla lauantaina heinakuun 3 paivana klo 9 alkaen.

Juhlapaikalla myydaan 3 markan hintaista juhlamerkkid ja 1 markan maksavaa juhlaohjelmaa, joista saatavat tulot kaytetdan juhlakustannusten peittamiseksi ja inkerilaisten yhteisiin valistusrientoihin.

Juhlatoimikunta.

Rakkaalle kirkkoherralle Armas Aavikolle hanen 30-vuotispaivanaao

Pitka taival elonrantaa,
kahtakymment' vail/a sata,
ku/jettu on *elontielld,*
ilot, surut, nahty

Vaikk' on voimat vajavaiset,
Herran *kadet* auttavaiset
tukena on *vanhuudessa*
elontieta kulkiessa.

Terveyttii suokoon Luoja,
Han on. suuri, avun tuoja,
joka auttoi *tahtin asti,*
auttaa viela jatkuvasti.

Nojaa sauvaasi ja jatka,
kunnes yield mainen matka
jatkuu, Ulan *saapuessa*
Herraan, Luojaan *turvatessa.*

A. VAINIKKA

Kertomus

Inkerilaisten yhdistys ny:n toiminnasta vuodeita 1964

Vuosikokous. Yhdistyksen vuosikokous pidettiin huhtikuun 12 paivana 1964 Helsingissd Viipurilaisen osakunnan huoneistossa. Kokouksen puheenjohtajana toimi yhdistyksen puheenjohtaja Jukka A. Savolainen ja sihteerind sihteeri Antti Kekki. Kokouksessa oli lasnd 150 henkilOa.

Toimikunta. Yhdistyksen toimikuntaan ovat kuuluneet puheenjohtajana Jukka A. Savolainen, varapuheenjohtajana Matti Vironmaki, sihteerind Antti Kekki, rahastonhoitFjana Hertta Allanmaa ja jasenind Myllari, Herman Raski, Teppo Samooja, Matti Kahari ja VainO Kekki seka varajasenind Martti Soiva, Juho Putrolainen ja Pekka Filimonoff. Toimikunta on kokoontunut vuoden aikana 5 kertaa. TyOvaliokunnan muodostivat puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri, rahastonhoitaj a ja VainO Kekki. Tyevaliokunta kokoontui 3 kertaa. Toimikunnasta ovat erovuorossa Antti Kekki, Heikki Myllari ja Herman Raski s,eka. varajasen Pekka Filimonoff. Tilintarkastajina ovat °fleet Oskar Rokkanen ja Juho Vesa vakinaisina seka varalla Antti Huurto.

Toiminta. Yhdistyksen toimisto on yield toistaiseksi sijainnut Suomalaisuuden liiton huoneistossa Aurorankatu 7. Tilanne tassd suhteessa on yha vaikeutunut sikali, etta Su▪malaisuuden liitto on tarvinnut tilans,a omaan tarkoitukseensa, joten yhdistyksemme toiminta siella on supistunut hyvin vahiin. Onkin nyt vakavasti harkittava toimiston sijoittamista muualle. Suomalaisuuden liitolle on esitettava yhdistyksemme taholta suuri kiitos siita, etta. olemme nain kauan saaneet toimia sen huoneistossa. Toimistomme on ollut avoinna keskiviikkoisin kello 17-19, ja on sen hoitajana ollut Hertta

Varsinainen toiminta on tapahtunut samoissa merkeissa kuin aikaisempina vuosinakin. Heimomme jasenia on avustettu erilaisten asiain haidossa neuvoin ja ohjein. Inkeriasian merkeissa on pidetty yhteisia neuvotteluja Inkerin ystavien kanssa ja on padtetty perustan saatid, jonka avulla voitaisiin saada apua tahan tarkoitukseen. SaatiOn tarkoituksena tulee olemaan yield koottavissa olevan Inkeritiedon sailyttaminen, entisen Inkerin tunnetuksi tekeminen ja inkerildisyyden sailyttaminen. Tama saatidasia onkin nyt yksi tarkeimm,ista aikaansaannoksista, jotta voisimme toteuttaa meille kaikille tarkead tietoutta, silla menneen ajan tietous havida paiva palvalta keskuudestamme. Paljon on jo havinnyt sellaista, mita ei enad voida saada takaisin. On jopa havitetty jo koottuja tietojakin, kun ko▪ooja on siirtynyt toiselle puolelle rajan, josta ei enda paluuta ole. Jdlelle jaaneet paperit, valokuvat ja ehka esineetkin eivat ehka jalkelaisia kiinnostaneet enaa ja niin on katsottu ne tarpeettomiksi ja havitetty. hyvin tarkeata selvittaa nuoremmille, etta tallaiset paperit ja muistehnat eivat ole vain henkildkohtaisia. vaan niilla on myOs koko heimoamme ja sen vaiheita koskeva tarkea merkitys, ja jopa koko Suomen suvullekin oma osuutensa.

Paikallisosastot. Yhdistyksellamme on ollut toiminnassa paikallisosastoja

Helsingissa, Turussa ja Tampereella. Helsingissa on pidetty saannallisesti kerran kuukaudessa Stadionilla yhteinen ohjelmallinen tilaisuus. Erikoisesti on mainittava Helsingin osaston kiinnittama huomio nuoriin ja tassa suhteessa allalle pantu tyd. Sine varmasti toivomme kaikki mita parhainta menestysta ja kehitysta. Toivottavasti tame hyva alku antaa esimerkkia muuallakin samanlaisen tydn alulle panemaan. Helsingin osasto jarjest nyt jalleen jo toisena perattaisena kesana yhdistyksen kesajuhlan, jasta ei voida muuta salma kuin vilpittOmat klitokset, siksi onnistuneet ne olivat jalleen kaikin puolin. Turun osasto on samoin toiminut hyvin vilkkaasti. Siellakin on jarjestetty yhteisia tilaisuuksia. Erikoisesti on mainittava Turun osaston Inkeriin ja muualle rajojen taakse jaaneiden vainajien muistaminen jarjestamalla Pyhainpaivand. tilaisuuden Turussa olevalle muistamerkille, jonne oli myds Helsingista saapunut runsaasti osanottajia. 'LaHainan esi-isiemme muistaminen on kaunis ja kunnioitettava asia. Kun on tarkoitus juuri Pyhainpdivand jatkuvasti joka vuosi tallainen tilaisuus jarjestaa, on syyta muistaa vaikka kauempaakin silloin matkansa Turkuun suunnata ja siten muistaa omaisiamme, joitten viimeinen leposija on kaukana rajojen takana.

Tampereella on myds toiminta piristynyt ja siellakin jarjestettyihin tilaisuuksiin on joukolla kokoonnuttu. 'Me toiminnalle on toivottava hyvaa menestysta ja sen laajentumista Tampereen ymparistdakin kasittavaltsi.

Kesdjuhla. Yhdistyksemme kesdjuhla jarjestettiin Helsingissa ollen juhlapaikkoina Munkkiniemen yhteiskoulu ja Munkkivuoren uusi, kaunis kirkko Molemmat juhlapaikat tayttyivat juhlivasta vaesta, jota oli jalleen saapunut runsaasti pitkienkin matkojen paasta. Juhlan yhteyteen jarjestetyt kaynnit Karjalaan jaaneiden vainajien ja Larin Parasken muistomerkeilla olivat vaikuttavia tilaisuuksia. Runsas yleisOmaara kaikissa tilaisuuksissa on omiaan todistamaan, ettei inkerilaisyys ole yield havinnyt. Etenkin tata uskoa antaa juhlavakeen kuulunut nuori polvi ja se vahvistaa slid., eta inkerilaisyys sailyy niin kauan kuin me vanhemmat osaamme sen oikealla tavalla lapsillemme perinnOksi jattaa.

Inkerildisten Viesti. Oma lehtemme, aanenkannattajamme on ilmestynyt kuluneen vuoden aikana saann01 lisesti kerran kuukaudessa tuoden meille tietoja toiminnastamme ja selvitysta asioistamme seka muutakin luettavaa. Lehtea on toimittanut edelleen antaumuksella ja onnistuneesti Matti Vironmaki. Hanelle olemmekin suuressa kiitollisuuden velassa testa suuresta ja arvokkaasta tydSta, jonka han on kaiken lisaksi suorittanut jatkuvasti ilman mitaan korvausta ja maksua. Siina on esimerkkia enemmankin meille kaikille, etenkin olleille heimomme jasenille. Kiitos siita!

Yhteydet. Yhdistyksen toimesta on pidetty yhteytta jasentemme ja yhdistyksen asioissa maamme viranomaisiin.

Ruotsissa toimivaan Inkerildisten KeskusjarjestdOn on pidetty yhteytta monella tavalla. Siena jarjestettyillin kesajuhliin Gavlessa Juhannuksena on taalta oltu mukana oikein suurella joukolla osallistumalla seka ohjelmansuorituk seen ja kilpailuihin. Yhdistyksemme edustajina Antti ja Wind Kekki puhuivat ja esittivat tervehdyksen taalta. — Samoin oli Antti Kekki Pyhainpaivana Orebrossa jarjestetyssa inkerilaisten RuOtsiin siirtymisen 20-vuotisjuhlassa. matkoilla on mydskin neuvoteltu yhteisista asioista ja koetettu auttaa asioittemme hoidossa. Ruotsin inkerilaisten edustajat ovat vastaavasti olleet mukana meidan tilaisuuksissamme.

Yhteyksia ei ole unohdettu mydskaan karjalaisjarjestiiihin, silly kotiseudun menetys yhteisena siteena on

omiaan johtamaan mandollisesti yield kiintedmpaankin yhteistoimintaan.

Samoin on yhteytta pidetty Kalevalaisiin Naisiin ja Karjalan ,Sivistysseuraan.

Loppulausunto. Vuosi on jalleen vierahtanyt. Vanha mennyt ja uusi tullut. Se mita on ollut, sen me kaikki tiedamme. Mita uusi vuosi tuopi, se on yield tuntematonta. Luoja on antanut meilde toivon ja tassa toivossa me voimme uutta vuotta alkaa. Kaikessa toiminnassa, kun site jalkeen pain katsotaan, ldydetaan jotain puutetta ja, virhetta. Useimmiten tallaisten puutteitten ja virheitten esittajat ovat etenkin yhdistystoiminnassa henkildja, jotka eivat use osallistu varsinaiseen toimintaan juuri ollenkaan. Niin ehka lienee ,meidankin keskuudessamme. Ei mikaan yhdistys, jonka jasenistO koostuu erilaisista piireista voi toimia kaikkien mieliksi. Aina lOytyy sellaisia, joitten mielesta tuo ja tuo asia tai toiminta ()Hsi pitanyt olla toisin kuin se tehtiin tai tapahtui. Yhdistyksen toiminnalle olisi terveellista, etta tallalset puheet tuotaisiin julkisesti esille, eika niista puhuttaisi sivussa. :Silloin niiSta voisi olla jotain hyotyakin ehka, kun taasen "sedan takana" niin sanottuna ne voivat painvastoin jopa vahingoittaa koko toimintaa. Tehtavamme on kallis ja pyha. Std. ei saa pie nilda naykkimisilla pilata, vaan jokaisen on pyrittava antamaan oman osansa tahan tydhOn. Ei meidan tyiamme ole vain maarattyjen valittujen tehtavana, vaan se on meidan kaikkien yhteinen asia ja tehtava. Taman kun me jokainen muistamme ja sen mukaan toimimme, niin me myos tulee jatkumaan ja se tulee myds saavuttamaan tuloksia. Ja nain kaikki yhteen hiileen .puhaltaen thytarnme mylds parhaiten velvollisuutome heimoamme ja esi-isiamme kohtaan. Olkaamme naissa omissa asioissamme vain inkerilaisia.

Toimikun,ta.

ARMAS AAVIKKO 80-vuotias

Kirkkoherra, pastor emeritus, A r-mas Aavikko tayttad huhtikuun 28. pna 80 vuotta. Han on syntynyt Suomusjarvella, tullut ylioppilaaksi Turun suomal. klassillisesta lyseosta v. 1908, opiskellut Helsingin yliopistossa, vihitty papiksi 'Turussa v. 1913. Aluksi han palveli muutaman kuukauden Porin, Ulvilan ja Naantalin seurakunnissa apulaispappina, kunnes han saman vuoden 1913 Iopulla siirtyi Inkerinmaalle. Thalia hanet valittiin mainittuna vuonna Serebetan suomalais-eestildisen seurakunnan kirkkoherraksi. Vahan ennen vallankumousta v. 1916 han siirtyi suuren Kelton seurakunnan ainaaksi papiksi, missa virassa han viipyi niin kauan kuin se niissa oloissa oli mahdollista eli vuoteen 1919. Jouduttuaan sotapakolaiseksi han hoiti papittomia Venjoen, Skuoritsan, Serebetan, 'Kaprion, Kattilan, Novasolkan ja Kronstadtin seurakuntia, missa viimeksi mainitussa kaupungissa oli suomalaisen ja eestildisen seurakunnan myds ruotsalainen seurakunta.

Monien vaiheiden jalkeen han mar_raskuussa 19119 Tallinnan kautta saapui lapsuuden kotiinsa Turkuun. Siella }lamella oli vanha aiti elossa seka kolme itseaan nuorempaa veljea, jotka kantoivat sukunimea R o i-n e ja joista kaksi silloin upseereina osallistui sotilaallisiin tehtaviin. Tuskin han oli saanut matkansa vaivoista levahtda kaksi paivaa, kun hanelle valtiovallan puolesta tuotiin moitus, etta hanen on kiireesti palattava takaisin Eestiin ja siella hityttava Tallinnassa olevaan Suomen lahetystiiiin ja konsulaattiin. Tama madrays, jolla halt oh asetettu sotapakolaisasiamieheksi konsulaariagentin oikeuksin, oli paivatty 5. 12. 1919.

Syksylla 1919 oli suuret maarat Suo-

men kansalaisia saapunut Vendjalta ja Inkerinmaalta Eestiin ja pysabtyneet Narvan rajaseuduille, niin heidan hoivaamisensa Suomen Idhetys-tOsta Tallinnasta kasin oli mandotonta, siksi Suomen lahettilas Erkki Reijonen kaantyi valtioneuvoston puoleen ja sai aikaan sen, etta Eestiin madrattiin sotapakolaisasiamies hanen valvontansa alaisena. Kun khra Aavikko v. 1921 erosi tehtavastaan, jonka oli suorittanut loppuun, niin hanen esimiehensa mainitsee antamasisaan todistuksessa, etta past. Aavikkoon pannut toiveet eivat pettaneetkaan, vaan han osottautui olevansa ei ainoastaan tehtavansd tasolla, vaan tayttavansd ne yli odotusten.

Eestin hallituksen valityksella khra Aavikko sai vastaanottaa jalkeenpain sotapakolaisten lahjoittarnan kultaisen kaularistin. Sita ennen han oli jo saanut Eestin Punaisen Ristin hopeisen muistomitalin eertifikaatilla.

Saavuttuaan kotimaahan Armas Aavikko oh jalleen odottamassa uusi tyiimaa, joka oli rnyOs erikoislaatuinen. Tartan rauhassa, v. 1920 Suomi sai haltuunsa Jaameren rantamilla sijaitsevan Petsamon alueen, jossa suomalaisten lisaksi asui monia muita kansallisuuksia. V. 11922 val.-tioneuvosto maardsi hanet iPetsamon papiksi ja kansakoulujen tarkastajaksi. Tdssa hanella olikin eri kielisten seurakuntalaisten parissa laaja ja tytitarmoa vaativa tynkentta, kun tiedamme, etta taindn tiethiman laajan seurakunnan pituus pohjoisesta etelaan oh noin 2i50 km ja etta talla alueella asui paljon sellaisiakin luterinuskoisia, joilta puuttui kokonaan lukutaito. Kuitenkaan hanen terveytensa ei kestanyt tata raakaa Jadmeren ilmastoa kuin noin kanden vuoden ajan, jolloin hanen oli siirryttava takaisin eteldan. Han ryhtyi palvelemaan seurakuntia Velkualla, Rymattylassa, Kihniolla, Parkanossa ja Jalasjarvella. Vakinaisena kappalaisena han oli aikanaan Ilomantsissa ja vakinaisena kirkkoherrana Merimaskussa 1934-1951 jolloin han tdysin palvelleena siirtyi vanhuuden lepoon lapsuutensa kotikaupunklin Turkuun.

Ahkerana kynankayttajdna han on julkaissut kirjoituksiaan ei ainoastaan kotimaan lehdistOssa, vaan mylds ulkolaisissa, eniten eestildisissa. Ensimmaisen Imaailmansodan aikana han julkaisi Inkerinmaalla ollessa sodassa olevien inkerilaisten hyticlyksi rukouskirjoja, joululehtia ja kalentereja.

Aikanaan han on tehnyt paljon ulkomaanmatkoja ain$_a$. Amerikkaan asti. Nain han on saavuttanut paljon ulkomaalaisia ystavia. Mita oli kesaisin katkeamattomana virtana Merimaskussa hanen vieraanvaraisessa pappilassaan.

Nykyadn han edelleen liikkuu paljon matkoilla mytis ulkopuolella maan rajojen, silla han on yha pirtea ja reipas monista vuosikymmenistadn huolimatta ja monivaiheisen elarna$_n$ rasituksista piittaamatta.

Inkerilaisten Viesti, jonka avustaja ja ystava khra Aavikko myns on, pyytaa kunnioittaen yhtya niihin onnentoivotuksiin, jotka merkkipaivan viettajalle saapuvat.

Helsinkilaisten maaliskuun tilaisuus

pidettiin maaliskuun 21. paivdna Stadionin luentosalissa. Se alkoi kM 14. Talla 'kertaa tahan tilaisuteen oli lupautunut puhujaksi pastori Virtanen.

Aluksi veisatun virren "Soi seksi Luojan" jalkeen Vdint!, Taina lausui kaikki I.dsnaolevat tervetulleiksi tanan meidan yhteiseen tilaisuuteemme, joka vietetaan laulun ja muun ohjelman Imerkeissa. Taman jalkeen laulettiin "Mun kanteleeni kauniimmin". Seurasi past. Virtasen puhe. Han puhui paivan tekstin ai-

Klitos

Sydamelliset kiitoksemme Turun inkerildisten paikallisosaston johtokunnalle, ompeluseuralle, kaikille sukulaisille ja ystaville onnittelukaynreista, sahkeista, korteista, kukkasista, arvokkaista lahjoista seka siunauksen ja onnentoivotksista, joita olemme osaksemme saaneet tayttaessamme 75 ja 80 vuotta.

Anna *ja Matti Iho*

---

heesta Jumalan sanan totuudesta. Paikallisosaston naiskuoro lauloi virren 357 "Saavu Jeesus suuri armor tuoja". Kahvi a odotellessa lauloimme yhteisesti laulun "On Ikesan kirkas huomen". Nyt jo kahvi hOyrysikin kuumana kupeissa ja herkulliset p•irakat odottivat.

Vdliajan jalkeen seurasi kevyempi ohjelma, joka alkoi "Karjalaisten Puh.joht. Vaino Kekki teki muutamia ilmoituksia meidan tulevista tilaisuuksistamme, mm. nuorten toiminnasta ja ensi huhtikuun tilaisuudesta, joka vietetaan Paimusunnuntaina 11. 4. —95 ja jolloin pidetaan mytis suurarpajaiset. Mutta saadaksemme mandollisimman paljon tavaraa naihin arpajaisiin, yetoamme ystaviimme, jotta he voisivat auttaa meita lahjoittarnalla tavaraa arvontaa varten.

Vainn Taina luki hauskan tarinan, jonka han oli itse kirjoittanut nimeltaan: "Eras aamu inkerilaises•a kylassa". Laulettiin "Kotomaamme". Op. H. Raski esitti mielenkiintoisia kysymyksia, jotka koskivat Inkerin historiaa. Tama kysymyksien sarja jatkuu seuraavalla kerralla, silla aihe on mielenkiintoinen ja kysymyksia op. Raskilla Hedelmakori•rvonnan jalkeen laulettiin yield "Jo Karjalan kunnailla lehtii puu", johon tilaisuutemme pdattyi. Tassa juhlassa saestyksesta huolehti op. Eino Virolainen, josta hanelle kiitos!

K. S.

Nuorisotoinfikunnan ensinunainen

Nuorisotoimikunnan perustamisen jalkeen on ennattanyt virrata, monta kupillista kahvia tulevia toiminnan suuntaviivoja kaavailtaessa. Nyt ollaan jo niin pitkalld, etta sankoille joukoille voidaan kertoa, mita tulevaisuudessa tullaan tarjoamaan. Etta jokainen voisi saada henkiltikohtaisesti mandollisimman selvan kuvan tilanteesta, kutsumme koolle Kolkoomuksen Nuorten kerhohuoneustoon Fabianinkatu 28, 21. 4. 1965 klo 119.010. Vietamme iltaa tsajun juonnin ja tarinoinnin merkeissa. Lisaksi on jokaisella tilaisuus nauttia korkean omaperdisesta ohjelmasta. Sanomattakin lienee selvaa, etta kaikki ovat sydamellisesti tervetulleita lausumaa n oman 'kasityksensa toimintamme edelleen kehittamisesta!

Nuorisotoimikunta.

Kestikartano 13. 5. 1965

On mandollista, etta jotain aina saattaa unohtua niista arvokkaista perinteistd, tavoista ja tottumuksista, jotka esi-isillemme ovat olleet jokapaivaista elamda. Palauttaaksemme edes osan tasta nykyajan ihmiselle, on Nuorisotoimikunta pdattanyt jarjestaa illanistujaisen Kestikartanoon 13. 5. 1965 kb 19.00.

Tilaisuudessa esiintyy lukuisasti nimekkaita inkerilaisia, illan tapahtumat sitoutuvat vanhoihin perinnaistapoihin ja nautimme mytls Inkerista perdisin olevia ruokalajeja. Korostettakoon, etta Kestikartanoon ovat kaikenikaiset nuoret tervetulleita. Illalliskortit, joiden hinta on pyy—detaan sitovasti varaamaan 30. 4,. 1965 mennessa Nuorisotoimikunnan rahastonhoitajalta YrjO Korkkiselta, Rantakartanontie 3 H 62, Helsinki, puh. 33 49 06. Varaus voidaan suorittaa mytis yhdistyksen toimistossa. Olkaat tervetulleet "perinneiltaamme"!

Nuorisotoimikunta.

Inkerilaisten yhdistys r.y:n tilit v. 1964

Tulostase 31. 12. 64

Kulut

Toimiston hoitajan palkkio	418,-
Tydnantajan sosiaaliturvamaksu	19,70
Matkakorvaukset johtok. jas.	141,30
Matkakorvaukset edustusmatkasta Ruotsin Inkerilaisten siirron 20 v-juhl	98,-
Toimistokulut ja postikulut	74,85
Muita kuluja (merkkipaivalahjat ja saatidkokouskahvit)	96,38
Viestin kulut	2602,92
Vuosikokouskulut (huoneiston valo ja siivous kahvit)	139,20
Ylijaama	2152,30
Inkeri Kodin tulot	31547,25
	:nk 9:289,90

Tulot

Jasenmaksut	316,50
Korkotulot	240,28
Juhlatuloj a	1382,50
Tavaran myynnista tuloja	72,-
Tuloja kansalaisuusas. hoidosta	190,-
Viestin tuloja	3533,52
Muita tuloja	7,85
Inkeri Kodin tulot	3547,25
	mk 9289,90

Omaisuustase 31. 12. 64

Vastaavaa

Rahaa	326,35
Talletuksia postisiirtot.	598,12
KOP:ssa	593,79
0:KO:ssa	5003,62
KOP:ssa Kodin tililla	3542,25
Saatavia Kirjoputilta	240:-
Tavaravarasto	432,70
	mk 10735,83

Vastattavaa

V. 1955 "Viestin" tilausmaksu	331,10
Kirkkorahasto	872,39
SaastO edellisilta vuosilta	3832,79
Ylijaama	2152,30
Inkeri Kodin rahas o	3547,25
mk	10735,83

cirebron inkerilaiset

brebron Almbyn kirkossa jumalanpalvelus pitkanaperjantaina huhtikuun 16. paivana 1955 kello 13, saarnaa pastori Heila.

Lahetysilta Olaus-Petrin seurakuntakodissa torstaina huhtikuun 29. paivand kello 18.30. Filmin lahetyskentalta esittad ja puhuu pastori Aarne Toivanen Helsingista.

Kuultunisia tirebrosta

Maaliskuun 13:ta paivana pidettiin tavanmukainen brebron Inkerin-suomalaisten kerhon vuosikokous. Yleisda oli tally kertaa vahemman kun koskaan ennen. Vain 16:ta henkilda, seitseman toimikuntaan kuuluvaa ja yhdeksan muuta kannattavaa jasenta. LieneekO yleisdn poissaolon syynd ollut valinpitamattOmyys vai luottamuksen osoitus kerhon toimikunnalle, ajatellen :etta kyllahan se toimikunta hyvin asiat hoitaa ilman minuakin.

Vuodet

Entinen puutarhuri A. Sto It taytti 75 vuotta maaliskuun 24 paivana 1965 Naantalissa:. Han on syntynyt Inkerissa Venjoen s:eurakun:nassa. Puutarhakoulun han kavi Inkerissa ja Suomeen tultuaan han on ollut puutarhurina monet vuodet Luonnonmaan Lapilan saaressa isossa puutarhassa. Vanhuuden tanden han jatti puutarhurin ammatin ja siirtyi elakkeelle.

Puutarhuri A. Stott oh en:simmaisia laulukuoron jasenia MeStilan koulun lauhikuoross:a, iota johti kansakoulunopettaj a Mikko Susi. Ku:oro kavi laulamass:a myOs Keltossa ja monella muulla paikkakunnalla. Suurempina juhlapaivina laulettiin omassa Venjoen kirkossa. Kuoro sai aiko•naan ensimmaisen palkinnon hyvasta laulu:sta.

Toivo•amme Jumalan siunausta ja hyvad jatkoa 75-vuotiaalle. Kirjoitti

50-vuoden ystava

Vai oliko poissa:olon syyiia :kaunis vainen paiva ja kenties ma:ailmanrnestaruus jaakiekko ottelu televisiossa. Oh miten oli, kokous vietiin lapi kaikkine muodollisuuksineen.

Falatettiin jatka a toimintaa entiseen tapaan. Si's jarjestella tilaisuuksia Inkerin muistojen ymparille, seka paikallisia hengellis•a juhlia. Samoin kun huolehtia siita, :etta. :ainakin yksi suomenkielinen juma1anpalvelus kuukaudessa pidetaan brebrossa.

Tehdyista paatOksista mainittakoon, etta luvattiin antaa aineellista tukea Suomeen lahtevalle inkerildiselle jalkapallojoukkueelle. Kerhon hallussa tahan asti olleet kaksi kassaa, seurakunnallin:en ja kansallinen yhdistettiin danestyksella 12-2. Yhdistamisen syyksi katsottiin toimikunnan tyOn helpottaminen ja yksinkertaistaminen.

Tiedustelu

Inkerilaiste:n Suomeen siirtymisen yhteydessa v. 1943 sijoittui Viipuriin ja sen ymparistdseudulle varsin suuri joukko heimoveljia:mme ja -sisariamme. Allekirjoittaneen toimesta ilmoitettiin siella kirkkokuulutuksella, etta erikoisesti inkerilaisia varten pidetaan Viipurin maaseurakunnan seurakuntasalissa :erillinen jumaIanpalvelus ja sen jalkeen ohjelmallinen tutustumi:stilaisuus. Tata kutsua noudattivat kymmenet inkerilaiset. Siina ensimmais:essa tilaisuudessa sovittiin, etta samaan sa liin kokoonnuttaisiin seurakunnan papiston luvalla joka toisena sunnuntaina saman1aisiin yhteisiin tilaisuuksiin. Pieni ink:erilainen "s:eurakunta" kasvoi kerta-kerralta, kun kauempanakin asuvia heimolaisiamme saapui naihin tilaisuuksiin, joissa ohjelma oh yksinoma an :hengellinen. Olihan sen ohella mieluisaa tavata toisiamme ja

---

Esille tuievissa asioissa kaytettiin vilkkaita jopa kiihkeitakin puheenvuoroja. Oltiin yksimielisia siina. etta Inkerin nousevaa nuorisoa pitaisi saada tyOtamme jatkamaan. Samoin ohsi pyrittava parempaan yhteistydhOn Suomen-suomalaisten jarjestejen kanssa jos vain sellaisia jarjestOja lOytyy, jotka haluavat kanssamme toimia.

Kaytanndllisista toimenpiteista edellamainittuje:n paamaarie n :saavuttamiseksi oltiin eri /Melia Min kuin asiaan kuuluukin, silly eihan selkarangattomilla ihmisilla ole mitaan virkaa.

Omasta jarjestOsta paatettiin pitaa silly siita luopuminen merkitsisi luopumista koko inkerilaisesta yhteistoiminna'sta ja toinen toisistamme. Me tarvitsemme toinen toistemme tukea ja lohdutusta.

Antti Juvonen.

Arvokas muisto

Ensimmaisen maailmansodan aikana kirkkoherra Armas Aavikko julkaisi "Sotilaiden rukouskirja sodassa". Sen sisalta oli seuraava: Kannessa oli ristiinnaulitun kuva seka suomeksi etta vendjaksi kirjan nimi. Seuraavalla sivulla Vendjan keisarin hymni. Alkusananen. Sitten seurasi 10 hengellista laulua. Rohkaisun ja lohdutuksen sanoja Raamatusta. — Rukouksia ynna muutamia hartaussanoja. — Rukouksia jokaiselle viikonpaivalle. — Rukouksia muutamina juhlapaivina. — Rukouksia ja lukemisia erityisissa tilaisuuksissa. — Lisaksi kalenteri, jossa on vanha Venajan ajanlasku ja vastaavasti uusi ajanlasku kaikkine pyhdpdivineen.

Kirjan koko oh: 14 1/2x11 senttia. Sisaltden 93 sivua.

Sellainen kirja oh arvokas lahja rintamalleolevalle inkerildiselle sotilaalle, joita ensimmaisen maailmansodan aikana oil tuhansia. Saatuani semmoisen kirjan ollessani Vahassa-Aasiassa Turkin maaperalla, oli kuin lammin tuulandus kotiseudulta.

Siita on aikaa jo kulunut puolisataa vuotta. Se kirjakin o,n jo kovin kulunut, eikd siina ole enad kaikkia lehtidkdan. Mutta sit olen sailyttanyt siksi, kun se on vanha ja arvokas. Lausun siita kiitokset toimittajalle Armas Aavikolle tayttdessaan 80 vuotta.

A. Vainikka

kertoilla kokemuksistamme "evakkoina". Sovimme jopa tietynlaisesta yhdistystoiminnastakin omassa piirissamme, kdytannallisena tavoitteena pyrkimys oils toisillemme avuksi monissa eteen nousseissa virallisissa asioissa.

Noista ajoista on kulunut jo kolmattakymmenta vuotta ja on tietenkin kyseenalaista, onko silloisesta vanhemmasta polvesta enaa monikaan elossa. Enka siiloin yhteisia hetkid viettamassa olleet ovat taalta yleisessa takaisinpaluussa poistuneetkin? Jos kuitenkin Suomessa yield olisi jokunenkaan kyseessa olevista heimolaisistani, niin pyydan, etta ystavallisesti itsestansa minulle illmoittaisivat tarkoituiksella verestaa v4anhoja muistoja noilta, vaikeilta ja monen kohdalla varsin kohtalokkailtakin ajoilta. Olisin siita kiitoliinen. Osotteeni on alempana.

YrjO RaikkOnen

Os. Anundilankatu 10. Rauma.

Inkerilaisten
VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerildisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Pdatoimittaja:
Matti Vironmaki.

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom.

PORVOON KIRJAPAINO OY

inkerilaiste

[redacted]

I Viesti

N:o 5 Padtoimittaja MATTI VIRONMAKI 12. 5. 1985

Inkerin *Nuorisoiiiton jiirjestamien kaksiviikkoisten nuorisoseura-kurssien toimikunta luennoitsijoinensa Kolppanan seminaarin puistossa kurssien patittajtiispiiivdna keveitilla v. 1918.* ***Kts.*** henkilb-*luetteloa sisiisivulla!*

K a *uneus*

Sen lasna.olon tunnet,
jos olet "avoinna",
sa kaikkialla, missa
liikkunetkin.
Se a§keleitas seuraa,
se varjonasi kay,
se kerallas on surun, Hon
hetkin.

Kas: taivaan tahtivyi5
tai paiste auringon
tai pilvisaattueiden retket.
vakaat —
ihanat vilvehet
suvisen illansuun,
kun avosilmin puistossasi
makaat —

tai niitut loistossaan
ja metsat huminoivat
kun taydet verhonsa on
saaneet ylleen
ja laine laulava
kun rantahietikon
saa vastatervehdyksen
syleilyileen —

kas, kaiken tan-Ian nadt
vain kauneutena,
jos avosilmin tietasi sa kuljet
ja eipa aavistaa
voi toinen ihminen,
sa mitka aarteet sisimpaasi
sul jet.

Ja milluin tavoitat
sa ihmisiapsosen,
niin silmistansH ndet kirk•a-
hista
jotakin enemmàn,
kuin ihmetysta vain:
se tervehdys on sulle taivahista.

Nain olet nakeva
sa kaikkialla vain,
jos suhteesi on luontoon
herkka, avoin,
mitenka jumala
on kauneuttansa
jakanut meille moninaisin
tavoin.

ja koska silleen on,
niin kOyhaksi et voi
sa kauneuteen nHhden
koskaan tulla:
on ikiaartehet
ain urlottuvillas
ja oikeus on niihin kaikkiin
sulla.

A. IHO.

Inkerin murreperinteen tallettaminen

Kuten viime numeras,samme kerroimme pidettiin yhdistykse[rnme vuosikokouksen jalkeen ohj•lmallinen tilaisuus, jossa pro•essori Pertti Virtaranta esitelmOi Inkerin murteista ja niiden tallettamisen nykyvaiheista. Kuuntelimme tata asiantuntijan eloisasti esittamad selostusta mita suurimmalla mielenkiinnolla. Puhuja halusi jo muissa yhteyksissa tutuksi tulleen kalevalaisen runonkeruun ajan ja keskittyi tekemaan selkoa niista tau,staseikoista, joiden yhteisvaikutuksesta Inkerinmaan murteet kehittyivat. Yleiskieli on, tai ainakin sen tulisi ella, koko takunnan alu,eeda sama. ,Sita yrnmarretaan kaikkialla koska sen oppimiseksi koulut, kirkko, sanamalehdistii ym. tekevat paljon tyeta. 'Pasta on kuitenkin seurauksena se harmillinen seikka, etta heimojen murreerot haviavat, kieli samatfkaltaistuu. Me inkerinsuomalaiset olem•e täman todenneet seka. Suomes,sa etta Ruotsissa. Isilta peritty murreaarre on vahitellen haviamassa.

Tarnan seikan ovat kielimiehet jo kauan sitten panneet merkille ja ryhtyneet tallettamaan murteita arkistoihin tulevia sukupolvia varten. Prof VirtaranInan kertoman mukaan varsinaisen Suornen heimojen murteet on kutaicuinkin t•rkoin saatu talteen. Silk vastoin valtakunnan ulkopuolella asuvi•ta suomalaisaluelta ei ole paljonkaan muistiin merkittyna. Esitelniditsija luetteli seurakutta seurakunnalta •aikki Inkerin paikkakunnat ja miten monta tuntia daninauhaa niista kustakin oh saatu. Valitettavasti luettelossa oh eraita kokonaan valkeiksi jadneita alueita, joissakin oli muutama kymmenminuuttinen, eraissa jopa tunteja. Kun meidan synnyinseudumme eli omaa eristettya elamaansa satoja vuosia on sen puhutuissa murteissa varmasti paljon sellaista, joka, muualta on jo ajat sitten havinnyt. Me olemme veakaa seka etta jalkeemme tuleville mouipuolisen kieliaarteistomme tallettamisen.

Professori Virtaranta kertoi, etta erilaisten apurahojen turvin on tarkoitus aanittaa jo alkavana kesand mandollisimman paljon murretietautta. Sen vuoksi Te, semminkin vanhemmat he•molaisemme, ottakaapa yhteytta yhdistykseemme ja ilm,oittautukaa haastateltaviksi. Tassa ei meidan pitaisi olla turhan kainoja, asiahan yhteinen ja erittain tarkea. Moni luudee tarpeettomasta vaatimattomuudesta, ettei hanen tiedoillaan ole mitaan merkitysta; joku toinen osaa samat asiat kertoa paljon paremmin. Entapa jos tuo toinen

luulee samalla tavalla? Silloin tutkimus jda ilman juuri Teilta saatavissa olevaa kielimateriaalia. Me vahltellen siirrymme ajan rajan taakse ja viemme mukanamme Ikaikth edellisilta sukupolvilta perimamme. On sanomattakin selvaa, etta sen jalkeen mitaan asian hyvaksi ei enaa ole tehtavissa. Alkaarnme olko liian arkoja ja vaatimattomia. Juuri me voimme lisata murrearkiston kipeasti kaipaamia Inkerinmaan puhutun kielen adnitterta.

Toisinaan tuntuu slIta, etta ei ole mitaan kerrottavaa. Saattaa olla niin, etta meidan itsestaan selvana pitamamma asiat ovatkin uusla tieteelliseile tutkimukselle. Ne opiskelijat ym. jotka luoksemme tulevat, ovat asiansa tuntevia. He osaavat kysella, kunhan me olemme 'halukkaat vastaamaan. Mont snoo tahan, etta ei osaa enaa murretta. Sekin saattaa tietysti oils totta. Kukapa meista ei olisi saadut vaikutteita niilta ihmisilta, joiden keskuudessa olemme elaneet alun 'kolmattakyrrimenta vuotta. Mutta iames seikka voidaan korjata esim. silla, etta etukateen kirjoitetaan joku murretarina, korjaillaan kaikessa rauhassa pois ne ilmaismt ja sanat, jotka ovat murteellemma vieraita tat vasta Suomessa omaksuttuja. Sitten kun teksti on valmis opetellaan se hyvila lukemaan ja slain saadaan arkistoiduksi murretta. Tallaisen lukemisen voi hyvin tehda joku nuoremmankin polven edustaja kunhan han on samasta kylasta tai yield parempi samasta perheesta, mutta jo omasta puodestaan vieraantunut puhutusta murteesta. Varshempi ihminen voi sitten kuuntelemalla tarkkailla onko aantaminen ja sanojen painotus oikea.

Olemme suuresti kiitollisia prof. P. Virtarannalle pidetysta valaisevasta ja monipuolisesta esitelmasta. Uskomme sen antavan monille mukana 01leille rohkeutta ilmoittautua haastateltavaksi. Varsinkin kokonaan, koskemattomiksi naihin asti jaaneet seudut ovat esitelrnan kuulijoille muistuttamassa siita, mikes yield on tekematta. Toivomme seuraavassa vuosikdkouksessa kuulevamme parjon parempia lukuja Oanitteiden pituuksista kuin mita talla kertaa tctesimme. Erityisesti pitaisi niiden, joiden seurakunnan nimen jalkeen sanottiin, ettei yhtaan ole tallessa, korjata tiJanne ectallisemmaksi. Eika sen viela pitaisi olla vaikeaa, mutta muutaman vuoden kuluttua asiaa ei elska voidakaan auttaa.

VainO Twine

Kansikuvan henkirót

V. 1918 kevaalla Inkerin Nuorisoliiton jarjestamien kaksiviikkoisten nuorisoseurakurssien toimikunta luennoitsijoinensa Kolppanan op.seminaarin puistossa kurssien paattajaispaivaria. Kuvasta puuttuvat luennoitsijoista op. Otto RaikkOnen (kirjanpito) ja ,agr. Paavo Lankiness (voimistelu ja urheilu).

Edesta vasemmalta: Neiti Anni Len su (toimikunnan jasen), op. Aatu Haltsonen (raittiusliike), maisteri J. Peralainen (hist.), maisteri K. Tynni, kurssien johtaja (ajankohtaiset asiat), op. Juho Susi (laulu ja kuorotoiminta), r.eiti Aino Huhka, nyk. rva Iho (toimik. jasen).

Takana: op. Jalmari • Parkkinen

Herran sanan Raressa

Varo lisebelia!

(Ern. 2: 20)

Iisebel oli siidonilaisten kuninkaan Etbaalin tytar. Israelin ,kuningas Ahab otti taman pakananaisen vaimokseen ja rupesi hanen vaikutuksestaan kumartamaan kivijumalaa Baalia.

1 Kun. 21: 25 sanotaan: "Totisesti ei ollut ketaan, joka myynyt itsensa tekemaan sites, mikes on pahaa Herran silmissa kuin Ahab, kun hanen vaimonsa Iisebel vietteli hanta."

Muistamme my6s kertomuksen viinitarhasta, jonka Iisebel hankki Ahabille surmauttamalla haikailemlitt6mash vaarien todistuslausuntojen perusteella sen oikean omistajan Naabotin.

Baalin palvelus levisi niihin aikoihin Herran kansan keskuudessa suunnattornasti, kertyihan sen profettoja 450 Karmelin vuorelle Elian, jarjestamaan tulikokeeseen. Ja Emestyskirjan mukaan Iisebel itsekin sanoi olevansa profeetta ja opetti ja eksytti kansaa harjoittamaan haureutta ja sy6maan epajumatille uhrattua.

Emestyskirja mainitsee Esebelin erdanlaisena e ksytyksen symbodlina, joka aina ja kaikkialla vaanit Herran seurakuntaa. Aina lOytyy valheprofeettoja, jotka vaaristavat totuuden ja virittavat ansoja sellaisille, jotka eivat tiukasti pitaydy Kristukseen ja hanen sanaansa. Aina on myils seka naisia etta miehia, jotka vaikutusvallallaan — omia paamaariaan tavotellessaan — pyrkivat eksyttamaan kanssaihmisensa elavan Jumalan yhteydesta.

Kaikkein raskainta on, jo3 tuo nainen tai tuo mien lOytyy Jumalaa pelkadvan tai hanta etsivan ihmisen omasta kodista. Han asuu ja toimii sieila muka perheensa parasta katsovana aviopuolisona tai muuna jasenena, mutta tosiasiassa rakastaa vain omaa itseaan ja omien tahtomustensa toteutumista. Elnan muuta shna kodissa tullaan ennemmin tai myOhemmin kaymaan ankaraa henkien kamppailua. Stella kylla tulevat turinetuksi "saatanan syvyydet", joista tavallisesti valttyvat ne kodinrakentajat, jotka molemmat alusta alkaen, koko syclamestaan haluavat kilvoitella Herran tandon tiella.

Ahabista sanotaan, etta han myi itsensa tekemaan pahaa. Ostohintana oli kyllakin kallisarvoinen kotisopu ja yhteiset kotoiset ilot. Mutta tallaiseen tilanteeseen soveltuvat hyvin Jeesuksen sanat: "Jos joku tulee minun tykOni eika vihaa isaansa ja liitiansa ja vairnoaan ja lapsiaan ja veljtaan ja sisariaan, vielapa oma elamaansakin, han ei voi olla minun opetuslapseni." (Luuk. 14: 26--27).

Tama merkitsee sita, ettei ainoakaan perheejasen saa tulla minulle nun rakkaaksi, etta han on esteensa Juma_ la-suhteeni kasvamisessa ja Herran tandon tayttamisesa. Aina on Jumalan kaskyn tottelemisen oltava ensimmaisella sijalla elamassani. Edella oleva

---

(nuorisoty6), yliopp. Juho Kekki (toimik. jasen), yliopp. Ilmari Toikka (toimik. jasen, Inkerin Nuorisoliiton sihteeri), toimittaja Aapo Iho (toimik. jasen, Inkerin Nuorisoliiton puheenjohtaja).

Anni Letnsun vaiheista puuttuvat tiedot. Katkki toiset kuvassa olevat, paitsi opettajat Aapo ja Aino Iho, ovat jo Manan majoilla.

Jeesuksen karjistetty sanonta ei tietenkaan tarkoita sita, etta meidan olisi vihattava sita ihmista, joka yrittaa meita estad, onhan Herra Rae kaskenyt meita rakastamaan vihollisiarnme_ kin, vaan meidan on vain vihattava lalairrmtaisessamme piilevaa vihollisen valtaa ja viekkautta, joka joskus jo:pa rakkauden varjolla asettuu eteemme esteeksi, ettei Jumalan tahto paasisi meissa tapahtumaan. Sanoihan Jeesus Pietarille, kun tamd tahtoi estaa hartta lahtemasta karsimyksen tielle: "Me_ ne pots minun tykdani, saatana. "Jeesus naki, etta Jumalan vastustaja kaytti Jumalan ystavaa valikappaleenaan. Ja Min se pyrkii tanaankin kayttamaan valikappaleinaan meita ja meidan rak'kaitamme. Vain Jumalan sanan aarella valvominen voi varjella meita sellaisesta vahingosta.

Jeesuksen sanat: "Joka ei kanna ristiansa ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni", ovat jatkona hanen edelliseen sanontaansa .Tama lause avaa Lien edella sanottujen vaikeuksien alla kilvoittelevalle :kristitylle. Kukaties Jumala on asettanut sinut Kristuksen ndyryydella ja karsi_ vallisyy:d:ella kodissasi ja ldhiympa-ristdssasi voittamaan vaaryyden ja vakivallan ja kaiken muunkin ,synnin. Ei Kristusikaan voittanut lydmalla vaan :antautumalla itse lydtavaksi, ei vihaamalla kiduttajiaan vaan !heita rarakastamalla ja h:eidan tahtensa karsimalla. Jos kuljetta:vaksesi auennut tie on raskas, on se kuitenkin Elamaan johtava tie. Ehka silla tiella Krisitus suo sinun vieda monta sielua saaliinasi Jumalan valtakuntaan.

Ahabin ja lisebelin tie johti seka heidat itsensa etta heidan sukunsa ja kansa:nsa perikatoon. Kansan pela:stus riippuu sen yksilditten kuuliaisuudesta Jumalan tandolle. Toivottavasti mi_ nun paikkani ja sinun paikkasi oman kansamme muurinaukossa ei jää avoimeksi tottelemattomuutemtne, velttoutemme tai karkurimiehalamrne takia.

P. Raski

Kelttolaisten "kullanajo"

Eras kelttolainen vanhus on kertonut tasta vdhan seuraavaa '1Kun ajattelin mennytta elamaani, nba tuli mieleeni myds "kullan." (makkilanta) hakeminen Pietarista,. Kolmentoista vuotiaana aloin reisuta hevosella talvella joka yd kaupunkiin :muitten mu_ kana. Siihen aikaan talvet olivat runsaslumisia ja pakkasia. "Kullan," hakeminen oli erittain hyddyllista rahtia. "Kulta" levitettiin talveqlla pelloille lumen paalle ja keydaila. mullattiin. lannoituksella Kelton pellot antoivat erinornaisia satoja, jotka olivat Kelton loppumaton rikkaus ja henkisen toiminnan korkeus."

"Tata rahtia tehtiin y011a. lla myohaan landettiin ja aamulla varhain palattiin. Iso tiinu oh kiinnitetty rekeen. Menomatkalla mien mahtui istumaan tiinuun, jossa oli tOrrOttamdssa myiis pitkayarsinen "leikka" (kauha). Erikoined ja ainutlaatuinen naky oil, kun talvella illan hamarissa su'jui satojen yhdenlaisien hevosneuvojen jono Keltosta Pietariin pain, miehet tiinuissa ja pitkat leikkojen varret kuin keihadt, jotka antoivat aiheea seuraavaan juttuun!

Elettiin vuotta 1905. Pietarissa oli rauhatonta. Pelattiin vailankumousta. Kaupunkiin johtaneita teita vartioivat sotilaat. Eraana. iltana Pietarin matkallaan Kelton miehet ensi kerran ihmeekseen kohtasivat vartiot. Kasakat olivat myös ymmallaan nandessaan hamarissa satojen kummallisten ajoneuvojen soluvan kaupunkiln pain "keihaat" pystyssa ja miehet tiinuissa (suojassa). Jono pysaytettiin ja vallankumouksen pelossa kutsuttiin lisavoimia ja vartion padllikOn, everstin arvossa. PaallikkO vaati esittdmaan ajolupia, joita kelttolaisilla ei ollut.

Paikallisosastojen toimintaa

'TURUN KUULUMISIA

Maaliskuun 28 paivand teimme suurella joukolla retken Helsinkiin. Siella oli silloin inkerilaisten yhdistyksen vuosikokous, johon osallistuime. Olimme samalla Helsingin paikallisosaston vieraina. Hyvin meita pidettiin. Siita lausumme teille, Valno Kekki ja kaikki muut isantavakeemme kunlurmet, mita parhaimmat kiitoksemme. Hyvaa oli kahvi ja erittain sisaltdrikkaita ja tilaisuuteen sopivia ohjelmanumeronne. Tallaista yhteydenpitoa tietenkin tullaan jatkamaan. Lausumme puolestamme teidat tervetulleiksi kesajuhlaan ja sitten Pyhainpaiviina tavataan tans tuolla vainajiemme rnuistomerkin aarella. Kaikesta paatellen meidan kahvipannumme tulee olemaan sine \Tana kuumana.

Paasiaisjuhlaa vietettiin perinteelliseen tapaan toisena paasiaispaivana Karjalaisten talossa. Ensin laulettiin padsiaisvirsi. Puheenjohtajain ollessa estyneena lausui runsaslukuisen juhlayleisdn tervetulleeksi paikallisosaston sihteeri Heikki MyBari. Hdn lot katsauksen paikallisosastomme viime aikaisiin tapahtumiin ja kosketteli sitten paasiaisen viettoa entisessa Inkerissa. Sitten Juho Hartikainen lausui kirjoittamansa paasidisaiheisen runon. Juhlapuheen piti pastori Vilho Mustonen. Sisaltdrikkaassa puheessa mm. sanottiin, etta evankelista Matteus kertoo, miten ylipapit selittivat yldsnousemuksen. Mutta Jeesus ei jaanyt hautaan, vaan nousi kuolleista ja suoritti sen tehtavan, minka Jumala oh hdrelle antanut. Kristinusko voitti pakanuuden ja tuli suuren Rooman valtakunnan ainoaksi uskoksi. Inkerin suomalaisten on hyvii tietaa, etta heita ei ole jatetty orvoiksi, vaan Vapahtaja on kuoilut heidankin puolestaan. Hovioikeudenneuvos Robert 1Rainio, joka yhdessa maisteri Teppo Sarnoojan kanssa oh kaynyt •rkkipiispa Simojen luona, toi arkkipiispan terveiset ja onnentoivotukset inkerilaisille. Sitten saatiin kuulla paikallisosaston sihteerin ilmoitus, etta vappuna pidetaan taikoot Ruissalon Birkassa, hovioikeudenneuvos Robert Rainion huvilla, jonne Turun inkerilaisille jarjestetaan tilaisuus :kesanviettoon. Ohjelman ensimmainen osa pdattyi yhteiseen virteen. Virsien sdestyksesta. huolehti Juho Talonpoika.

Paikallisosastomme rahastonhoitaja Matti Suomalainen 'kertoi aivan asket_tain tayttaneensa ensimmaisen vuoden kandeksattakymmentadn ja sen kunniaksi tarjosi meille kahvit. Mikapas siina. Hyva kahvi kelpaa aina. Kiittelimme Mattiamme ja toivottelimme hanelle yield monen monta kertaa tallaista mandollisuutta osoittaa nain kaunista vieraanvaraisuuttaan. Ohjelmaa jatkettiin jalleeta virrella. Pulaujanpaikalle siirtyi Juho Talonpoika. — Levottoman maailman keskella olemme jalleen kokoontuneet tanne viettamaan paasidisjuhlaamrne. Paasiaisend ylOsnoussut Vapahtaja on antanut meille monta kaunista lupausta. 1Maailma oirs levoton. Lukemattomat kiusaukset vaijyvat meita. Ernme koskaan tieda mita huominen

---

M11▪01•SISMI

Silioin eversti alkoi kysella, mita miehia oikein °tette ja mihia aiotte ajaa. Miehet ilmoittivat, etta he ovat Kelton tahonpoikia ja ajamme hakemaan makkilantaa kaupunkilaisten kaymaldista. Eversti haisti tiinua, sylkasi maahan, kirosi ja laski jonon jatkamaan matkaansa."

T.

Turun paikallisosasto

jarjestaa juhlan toisena helluntaipaivana kesakuun 7 pail/and klo 14 Karjalaisten talossa. Pitakaa mielessanne tama tilaisuus ja tulkaa mu'kaan suurella joukolla.

Johtokunta.

paivd tuo tullessaan. Jeesus sanoo: Minun rauhani mina annan teille. Siunatkoon Taivaallinen isa rauhallaan meidan sydamemme. Tallaisia ajatuksia esitettaa tassa lamminhenkisessa puheessa. Juho Talonpojan jalkeen esiintyi rouva Helmi Kivivuori. Han esitti liikuttavan herkkavirei.sen kuvauksen matkastaan synnynseudulleen. Sinne ham meni "kuin pyhiinlvaeltaja kay pyhattabn lapsuuden" tavoitellakseen aitinsa rakkautta, isansa turvallisuutta ja isoisansa seestynytta viisautta. Nama ovat olleet voimia, joika ovat kantaneet vaikenksien yli. Mutta kenties uskoi liikaa ja tavoitteli sellaista, mika on jo ikuisesti saavuttamattomissa. Taman jalkeen Matti lSuomalainen kertoi muistelmiaan asevelvalisuusajoiltaan ja osallistumisestaan ensimmaiseen maailmansotaan. Saimme kuulla seka hauskoja etta vakavia tapahtumia, mutta niin

etta oitis tilasimme

Ja toivottavasti helluntaina seuraakin jatkoa. Vilho Mustonen piti loppurukouksen.

lMuuten taalla Turussa eletaan heinakuun 3-4 paivind vietettavien kesajuhlien valmistelujea merkeissa. Teemme parhaamme, etta heimolaisernme ja heimomme ystdvat tulisivat viihtymaan tdalla Suomen kulttuurikehdossa, joka silloin esiintyy parhaassa kesaisessa vihreydessaan. Silloin meilla on tilaisuus tavata toisiamme ja muistella menneita. Teem_me kunniakaynnin Inkerin vainajien muistomerkin careen ja voimme kumartua upeassa herrantemppelissa ikuisien totuuksien edessa. Saamme kuulla menneiden sukupolvien taista ja pyrkimyksista. Taiteellista ohjelmaakin tulee rtrasaasti. Tervetuloa menneiden muistojen ja tulevien toiveiden pariin. Turku kutsuu.

H. M.

Helsinkilaisten huhtikuun tilaisuus

oli Palmusunnunta na huhtikuun 11. paivand Stadionin luentosalissa. Se alkoi klo 14. Talla kertaa muun ohjelman lisaksi pidettiin myas kevaan suurarpajaiset. Ystavalliset ihmiset olivat lahjoittaneet paljon hyvad tavaraa naihin arpajaisiin. Sitta heille syddmelliset kiitokset. Salissa oli myiis "virpovitsoja", joita sai ostaa pienta maksua vastaan, silla olihan "virpomasuntak".

Tilaisuus alkoi virren veisuulla. Veisasimme virresta 52 kolme sakeis_tad a'lusta. Puh.joht. Vaina Kekki piti tervehdyspuheen ja toivotti kaikki tervetulleiksi. Virresta 52 veisasimme muutamia sakeita. Nyt astui esiin kirkkoherra Matti Vironmaki. Han kirjoitti mustalle taululle latinalaisen sanan "Vivit", joka on suomeksi "Han elad". Kirkkoherra Vironmaen puheen jalkeen veisasimme loppusakeet virrestd 52. Paikallisosaston naiskuoro lauloi kaksi laulua rakkain Jeesukseni" ja "Kiita Jeesusta ain" herra Sulo Hakasen johdolla. SHIa aikaa kun emannat kantoivat kahvia ja piirakoita pOytadn puh.joht. Vaina Keikki teki muutamia ilmoituksia mm. ensi kesand vietettavista juhlista Ruotsissa ja Turussa. Joht. Antti Kekki pakisi hauskasti "virpovitsoista" ja pahoitteli kun hanta ei kukaan yield sing paivand ehtinyt kayda

Juhannukseksi Rantsiin!

Ne, joilla viime juhannuksena oli tilaisuus osallistua Ruotsin in'kerilaisten kesajuhlille, olivat kukkurapaata myaten tyytyvaisia. Tottakai tandkin vuonna saamme samanlaisen tunnelman.

Tarkoituksena on taasen lahtea suurella joukolla. Siita an kaksikin hyatyd.

Me saamme paljon itsellemme ja toiseksi heille siella oleville on kayntimme ikaankuin voimanlisd. On otettava huomioon, etta he asuvat Ruotsissa aivan toisenlaisissa olosuhteissa. Me kuulemme ja puhumme suomea missa vain, mutta heilla on toisin ja hyvin monen monen sydanta kirvelee: kuinka kay vastaisuudessa? Mutta kun me kaymme edes kerran vuodessa heita ikaankuin "pdnkittamassa" vahvistuu heidan uskonsa inkerilaisyyden sailymisesta vastaisuudessakin. He tulevat taten nakemaa!a, etteivat he yksin karma vastuuta heimomme kohtalosta vaan heidan murheensa ja heidan uskomuksensa on sama lahden tallakin puolella.

Matka on talla kertaa huomattavasti pitempi kuin vuosi sitten. Tarkalleen maksua on yield vaikea sanina, mutta arvelemme sen olevan korkeintaan siind 80:— paikkeilla, joten kovin halpa se tulee nytkin olemaan. Tarkempi tieto ilmoitetaan lahiaikoina. Koska osasto joutuu lunastamaan matkaliput ennakkoon kehoitetaankin jokaista, joka haluaa matkalle osallistua, lahettamdan taman kuukauden aikana os. Rouva Ida Riipinen, Linnankoskenk. 8 B 53, Helsinki (puh. 445701) mk 70.— ennakkoon ja loput peritaan sitten kun landetaan matkalle.

Olkaamme varmoja! Lahtekdamme taasen joukolla! Ruotsin inkerilaiset ovat iloisia, kun meita saapuu suuri joukko.

Helsingin Paikallisosaston
Johtokunta.

Orebron juhla

Sunnuntaina toukokuun 16 p:na vietetaan Orebrossa Olaus-Petrin seurakuntakodissa aitienpdivajuhlaa. Juhla alkaa klo 13.00 kirkkoherra Kuno Abergin pitamalla jumalanpalveluksella, sen jalkeen seuraa sekalaista ohjelmaa ja pdatteeksi juodaan kahvia.

Lausutaan kaikki brebrossa ja lalaiympäristassa asuvat heimolaisemme tervetulleiksi.

Helsingin Paikallisosasto

Toukokuun yhdessaolotilaisuus on sunnuntaina 5. 65 Stadionilla klo 14. Puhujina mm. rovasti 'Kajanti ja pastori Kuortti. Muuta ohjelmaa runsaasti. Tervetuloa joukolla varsinkin kun tarrid tilaisuus on alkuvuoden viimeinen. Seuraavan kerran kokoonnumme vasta syys'kuussa.

Johtokunta.

virpomassa. Valiajalla juotiin tavanmukaiset "kohvit" maukkaitten piirakoitten kera.

Valiajan jalkeen seurasi jannittavd arvonta. Katsottiin, kenelle onni hymyili — ja hymyili se monelle.

Tainan sisarusparvi ilandutti lasnaolevia kau.niilla laululla. Opettaja Herman Raski jatkoi mielenkiintoista kysymyksien sarjaa, joka koskee Inkerin historiaa. Vield laulettiin yhdessa "Tein mind pillin pajupuusta" johon tilaisuutemme paattyi. Laulujen saestyksesta huolehti herra Sul° Hakanen. *K. S.*

Kotoisia henkilOkuvia

Ilietamaen kanttori, Torooan k.k. opettaja Juhana Rikkinen

"Siis viimekerralla me jaimme hen, etta ..." — sanoilla han tavallisesti alotti uskontotunnin 'kan= sakoulussa. Harvoin han pysyi katederilla, vaan enimmakseen a steli verkkaisesti edestakaisin pulpettien valisella kapeahkolla kaytavalla. Koska uskontotunti oli aina paivan ensimmainen, oltiin silloin yield virkeita ja saatettiin seurata tunnin menoa valiin 'hyvinkin tarkkaan.

Kun nain vuosikynimenten mennen ja miehen itserisakin mentyd jo Tuonen tuville koettaa hahmotella nauistikuviensa mukaan eheata henkiltihahmoa, niin huonaaa, etta mita silloin vandisend koulupoikana naki ja kuuli, se on edelleen huomattavalta osalta tallessa jollain tavalla. Ei se tosin muodosta mitaan tuollaista eheata filminauhaa, vaan ennemmin tuollaisea joka puolestansa on osana "minassakin".

Ensi kerran nain hdnet kylanluikusilla elikka ja naytti ham olevan hirmuisen pitka ja vakava sel_ laisine puolipitkine ruskeine partoinensa ja viiksinensa. Tuollaista kuusivuotiasta kinkerimiesta oikein pelotti, etta kun ei vain t u o rupeisi kyselemadn osaamisia Ei onneksi ruvennut: jouduin itsensa rovastin pajan Bruno Piispasoksi rnainitun, pastorin eteen ja ilmoitin osaavani Isameidan. "Annappa kuulua!" sanoi täma naurusuinen nuori pappi. Annoin kuulua. "Kylla se muuten hyvin meni, mutta leivat jaivat pois!" lausahti han ja taputti kevedlla kadella padtani: "Kylla sing yield ,ne leivatkin muistat, kun vahasen kasvat!" jatkoi pappi ja antoi "kirjan". Niita semmoisia lehtisid jaettiin hyville lukijoille ja johan siind tuli sisalukukoekin suoritetuksi: tavaamatta Juin jo.

Matta kanttorista piti kertoa. Mihinka toimituksen kohtaan lienee virsi kuulucut, en muista. Han ilmoitti numeron ja Faun taysi tuvallinen ihmisia oli oikean paikan virsikirjoistansa lOytanyt, kanttori veisuun. Va'hva oli hanella aani. Yli kaikkien muiden se kuului ja ihmettelin, etta miten ihminen 'jaksaa noin kovasti huutaa!

Vahitellen se pelko ja jannitys laukesi. Pelkopa, tietenkin: oli viikkokaupalla kuultu vanhempien lukijoiden kertovan, etta papilla on mukana iso kirstu ja slind on rautakissa, mikd pannaata huonon lukijan selkad raapimaan! Ja aivan oikein: iso kirstu siella oli. Ja iso kirja sielta nostettiin muiden pienempien kirjojen joukkoon poydalle. Kun se avattiin, alkoi pappi lukea sielta ihmisten nimia ja kysella, etta onko se ja se lasna. Mika se la s nyt olikaan, kaitpa se jotakin merkitsi, kun tallaisen 6-vuotisen Emo sanoi etta on, kuri hanen oma nimensa mainittiin ja kun sen 6-vuotiaankin nimi oli "lasna".

Valiin alkoi tuntua pa'halta ja silloin se pitka partaleukainen lukkari sanoi: avatkaapa sita ovea vahan, taalta loppuu ilma! Ovesta tulvahti sisalle huuruista kylmad paldmsilrnaa ja se tuntui auttavan.

"Siis me viime kerralla jairnme siihen" ... Hanella GE tapana syksylla enrien varsinaisen koulun alkamista kutsua pariksi viikoksi vain ensimmaiselle luokalle tulevat uudet oppilaat perehtymadn 'koulunkayntlin ja silloin haneen tutustuttiin Lahemmin. Totinen Ilan oh. Korkeintaan vaisu hymy kavaisi hanen, kasvoillaani jon-

kun hupaisen kohtauksen yhteydessa. Aika of minunkin lahtea koulutielle. Menin ja pelkasin. Olin kerran vanhempien veljieni kanssa ollut talvisen pdivan kaulussa ja minusta oh ollut siella niin kauhean paljon valiajalla, etta odotin samanlaista nytkin kohtaavani, mutta eihan siella nyt ollut muita kuin minun ikaisiani. Sen puolesta siis menetteli. Mutta kun opettaja antoi ensimmaisen kirjan meille kullekin kateen ja sanoi, etta nyt sitten ryhdytaan opettelemaan lu_ kemista tavaamalla, Min jo alkoi jannitys: en osannut tavata, koska luin jo suoraan Kyllahan se siita sitten selvisi, kun kerran osasin lukea, niin Cain lukea suoraan,

Kun oli opittu ne jarjestaytymismenot, kayty jonoon ja sanottu huomenta aamulla ja koulun pdatyttya, rukouksen jalkeen kayty (kadesta pitaen sanomassa hyvastit, niin se olikin jo Ipaljon. Nana kaukaa katsellen ja muistellen voin todistaa, etta han, yksindinen vanha poika piti lapsista. omia kotikylaldisiansa han joskus torul, kun ne eivat aina muistaneet lukea laksyjansa. Mutta se oli sellaista viran puolesta torumista. Ei han vihainen ()Hut kellekaan.

Omaa veljeansa, samanlaista pitkaa partasuista miesta han valiin morkkeel: "Taas see Antti-kanalja on pannut pent liian aikaiseen 'kiinni, kun tutee hakad: pankaa ovi auki siella!" — Antti oh — niin'kuin sanottiin — sellainen, jolla oli vahan pareita kainalossa

}Tanen toinen veljensa, talon ,isannyydesta vastannut Abram Abramits oli tosimahtava isanta, kaveli aina sikari hampaissa ja katsoi lapsiin noin, hyvin korkealta. Ei hanta tohtinut lahelle menna, vain kaukaa oli kierrettava

Joke ikinen paiva ,elikka oikeammin aamu, kun 'koulun ovi avattiin ja katsottiin taululle, oil siella sellainen nimikirjainsommitelma: iKirjaimet J ja S olivat siella yhteen kietoutuneina. Monasti oh Tie ehditty pyyhkdista pois jo ennen oppilaiden tuboa. Silloin oli opettaja itse kavaissyt luokassa jollakin asialla. Mutta usein ne nahtiin siella kertomassa jostain herkasta romauttisesta vaiheesta taman vanhan pojan elaman taipaleelta. Vasta jalkeen pain kuulin tasta jotakin kaunista tasta arvoituksellisesta JS-kiehkurasta

Opettaja joutui kanttorin virkaa hoitaessaan kaymaan tietysti kirkossa pyhdisin. Joskus tali asiaa arkenakin. Joku Iseurakunnan jasen oil haudattava arkipaivana ja silloin han joutui lahtemdan kesken koulupaivan tuolle parin kilometrin mat- Tavallisesti han kulki jalan ja olikin pitkana ihmisend erittain nopea kavelija. Saattoi hap,. kotoansa joskus hevosenkin saada kayttOOnsa, mutta harvemmin. Rautatieasemallekin nosteli han 6 km matkan varsin kevyesti. Jos joku ymmarsi tarjota mytitamatkaa kyytin, oli han hyvin eivat sita ymmartaneet tai sitten ujostelivat.

Muistelenpa sita liikuttavan kaunista tapaa, mita noudatettiin aikaan. Meillahan oli v i r p o-1 a u a n t ain a sellainen riemullinen tilaisuus lapsilla: he saivat •kayda. jo hyvissa ajoin ennen lauantaita valmistetuilla — hyvin kauniiksi Earlstetuilla virpovitsoilla virpomassa koko kylan vanhemmat ihmiset ja erikoisesti sellaiset kuin kummit, sedat ja tadit. No, sama tapa ulotettiin kouluunkin. Opettaja sai varautua sii_ hen, etta koko oppilasparvi ympartii hanet ja virpoaropsutteli hanen selkaansa ja kylkiansa niin etta urvut vitsoista sinkoilivat pitkin lattiata. Sitten ne vitsat jatettiin opettajakorokkeelle "muistoksi". Ja kun tultiin paasidisen jalkeen kouluun, olivat vuorossa "kuostit". Kyldlaisiltahan ne kaytiin kokoamassa jo paasidisaarnuna. Mutta ei koululta. Opettaja jakoi kuostinsa vasta silloin, ensimmaisena koulupdivand paasiaisloman jalkeen. Matta ei vain opettaja jakanut, vaan hanellekin vietiin kuostit: Jokaikinen

yritti saada mukaansa silloin kananmunan, mika ojennettiin opettajan kateen. Han yield toivoi, etta ne eivat olisi keitetyita, vaan tuoreita. Niitd kertyikin alun neljattakymmenta kappaletta hanen koppaansa. Jotkut kylla varasivat varjatya ja keitetyn kananmunan "kuostiksensa" kouluun vietavaksi.

Opettaja puolestaan jakoi sellaisia herkullisia leivonnaisia, mita kyldlaisetkin harrastivat. (Vain lahimmat sukulaiset ja kummit antoivat kuostiksi kananmunan niin arvokas tavara se oli silloin.)

Vieakin J. Rikkisen opetustavoista. Maarayshan oh opettaa veriajan kielend sellaiset asiat kuin venajankieli, maantieto, historia, laskento ja mittausoppi. Mutta minka suinkin saattoi, opetti han suemeksi. Oppikirja esim. laskennossa oli vendlainen. Mutta han tehtavia valmistaessaan suomensi ne, Min etta kaikki ymmarsivat, mista oli kysymys. Samoin suomennettiin aina myeskin ye/1MMset lukukappaleet, ettei mitaan jaanyt epaselvaksi. Jaipa tasta muistini eras suomennosvaihe. Luettiin tuollainen viljelysaukeata kuvaileva rune, jossa sanottiin: "Niiva moja Niiva, niiva zolottaaja! — :Mita se on suomeksi? Eras tyttO viittasi. — No, Anni, mita se on? — Paju minun paju! sanoi Mina. — Ei se ole paju! Mika se on? Juho? Pelto minun peke! — Kas, peltoa, vainiota se tarkoittaa. Mika onkaan paju venajaksi? — Heikki? — Iiva. — Kas, niilla on vain pierd ero niilla sanoilla. Alkaa erehtykO. Vainio on niiv a, paju tai raita on i i v a.

Lieneekii se ollut 'kanttoreilla ja lukkareilla yleinen pieni opposiitioasenne papistoon nanden, koska hankin useampaan kertaan hieman pilkallisesti selitti, etta ei niiva nyt niin korkeaoppisiksi tarvitseisi pappe_ ja tituleerata, niinkuin kylan ukot ja ammat tekevat Eivat ne nun kauhean korkealle ole paasseet opinnoissaan!

Jaipa mieleen eras herkka hetki luokassa. Oli kasittelyn kohteena joku .historiallinen saavutus — mika se oh, en enaa muista. Mutta siihen viitaten han lausahti: ')Ehka teissa on joku, joka joskus kasittaa ja tavottaa sen!" Vaikahti mielessa sytyttava kysymys: Olisinkohan mina se?

Nhn, kuka tietaa, missa ja rnilloin mikakin kylvetty jyva had ... Kanttori, lukkari ja opettaja Juhara Rikkinen saavutti varsin korkean ian ja naki ennen kuolemaansa viela Stalinin hirmuhallituksen paivat.

Muistanpa erdan kauniin piirteen hatesta. Olin saanut tehtava•seni varojen kerayksen johonkin sanemalehden taloudellisen aseman kohentamiseen. Taisi olla Uusi Inkeri silloin kysymyksessa. — "Jaa, se on hyvd asia, sita pitad auttaa!" Sanoi ja merkitsi 5 ruplaa listaan. Se viides osa hanen silloisesta opettajan kuukausipalkastansa.

}Tanen koulupiiriinsd kuuluivat: Kamaraisi, Maksima, Routeela, Heimosi ja TOrOld. Kouluhuoneusto sijaitsi vuokratiloissa. (Rakennus kuului heille, Rikkisen veljeksille.) Oppilastridard vaihteli 30-35 tienoilla. OPPivelvollisuutta ei silloin °Hut. Oppikurssi oh kolmivuotinen. — Naha menneita kaukaisia aikoja kiitellisena muistellen:

Aapo *Iho.*

Inkeri-kodin rahasto

MUlSTA lahjoituksin ja testamentein lNKERlKOTl-rahastoa. Jalkipolvet siunaavat •ekosi.

Milan mennessa rahastoon on kertynyt rahaa seuraavasti:

Rahaa	4M5,25
Kolehti yhdistyksen vuosikokouksessa	128,03
Pirkko Huurto	10,—
Helsingin paikallisosaston huhtikuun arpajaisista	243,—
Yhteensa	500-1,28

UUSI INKERI-KIRJA

Vuosikymmeniin ei ole ollut saatavissa Inkerin suomalaisia esittelevad kirjaa. Nyt sellainen on ilmestymassa Suom. Kirj. Seuran kustantamana "Entista Inkeria. Inkerin 'suomalaisasutuksen vaiheita ja kulttuurihistorian piirteita" kuvailee lyhyesti Inkerisni maantieteellista asemaa ja sen varhaisinta muinaisuutta. Suomalthsvaestiin synnysta ja Ieviamisesta seka suomalaisen sivistyshistorian tarkeimmista ja mielenkiintoisimmista tapahtumista on teoksessa runsaasti tiivista tietoa. Myes kansansiv•systy6hOn seka kirkon hi.storiaan samoin kuin Inkerin kuuluisaa kansanrunouteen, niinikaan Inkerin tutkimukseen ja sen merkittaviin edustajiin ja sen saavutuksiin on kiinnitetty huomi ota

ıMonipuolinen ja uusimman tutkimuksen tuloksia selostava runsastietoinen tens on tarkoitettu kaikille Inkerin ystaville.

Teos Tietolipas numero 36 on 118 sivua laaja ja siind nelisenkymmenta kuvaa, joukossa monta harvinaista.

Sauna Hietamaelld

Kuka oh Jeesus-niminen

Pdasidisen edella parturissa istuessani osui kateent amerikkalainen aika_ kauslehti "Life". Sen numeron jokaineni kirjoitus kdsitteli jotakin raamatuilista aihetta sanornalehtimiesmaisen kansantajuisesti. SisaltO osoittautui nun mielenkiintoiseksi, etta samantien poikkesin hank'kimaan pyhdlukemisekseni samanlaisen. Monien varsin valaisevien artikkeleiden joukossa oh muan, joka kasitteli Jeesuksen elamda historiallisena tapahtumana.

Sita lukiessani tuli mieleeni opettajani Nikandr Ivants Ivanov, erittain sydameniinen .ja pittty venalainen oppikoulun luonnonopin maisteri. Koulukurssin lisaksi han teki ahkerasti jumalankielteisyysvalistusta, koska oli vannoutunut ateisti ja aatteen mies. Han esitti opettajan ehdottomalla aukteriteetilla vaitteensa: "Tie-

de on todennut, etta Jeesusta Kristusta ei ole koskaan elanyt. Hanen sanominaan ja tekemindan esitetyt evankeliumit oval sorrettujen kansankerrosten haavetta. Ne ovat vuosisatojen kuluesssa syntyneita kuvastelemaan sad, millaiseksi ihmiset olivat 'vapahtajansa' olettaneet. Niita voidaan hyvalid syylla verrata Kreikan ja Rooman jumala-taruihin tai itamaisiin py_ hiin kirjoituksiin." Me 'kuuntelimme hanta vastaanottavaisinia, kuten kunnon oppilaan tulikin.

My8hemmin uskon kuuliaisuuteen pdasseenakin on Nikandr Ivantsan ajatus tuolloin tallOin putkahtanut alitajunnastani paallimmaiseksi. "Entapa jos Jeesusta ei ole ollutkaan? Jospa Hanesta ikertovat Raamatun kohdat ovatkin vain ihmisten mielikuvituksen tuotetta, vailla todellisuuspohjaa ja ilman puolueettomia todisteita." Tallaisten kysymysten kiusaamana olen kaantynyt Jumalan puoleen rukouksessa ja saanut sites •autta sisai- varmuuden siita, etta minun ei tarvitse uskoa taruun, vaan todelliseen henkilOOn, mieheen, joka on kaikessa ollut s,amanlainen kuin ken hyvansa nykyisin ttuatemistani miehista. Theta huolimatta on sielunvihollinen jankuttamasta paastydankin jankuttanut: "Tiede on todennut, etta Jeeus ei ole historiallinen henkilii. Ramses II ja Sokrates, Aleksander Nevskij ja Pipin pieni ovat kerran elaneita ihmisia, mutta Kristus on satuolento. Taman on tiede vaajaamattOmasti todistanut ja kysymys on siten loppuun kasitelty."

Vahitellen minulle on kuitenkin selvinnyt, etta jumankielteisyyttaa tie- puolustelevat ihmiset ovat ajastaan pahasti jaljessa. Tiede on joskus vakavissaan todistellut Jeesuksen ole_ van vain mielikuvitusta, mutta meidan aikanamme se puhuu aivan muuta. Manitun artikkelin luettuani ja Werner Kellerin kirjaan "Raamattu on oikeassa" tutustuttuani olen tullut siita vakuuttuneeksi. Kaksi teologiselta kannalta maallikkona pidettavaa tiederniesta vyinyttad niisa lukijan eteen todisteiden uskomattoman runsauden. He eivat ole kaavoihin takertuneita eika heidan tarvitse leipansa loppumisen uhalla todistaa asian puolesta. He eivat voi tuoda julki muuta kuin minka ovat itse lOytaneet tai todeksi todenneet.

Vaikka jattaisimme evankeliumien kertomukset ja apostolien kirjeet jadveind sivuun, hylkaisimme arkeologien yllattavat lOydOt ja /nista. tehdyt jontopdatOkset jay jaljelle kuitenkin muutama Jeesuksen aikalaisen tai jonkun vuosikymmenen takaisen ulkopuolisen todistus. Roomalaiset histiroitsijat Tacitus ja Suetonius, juuta_ lainen historioitsija Joseptus, juutalaisuuden lakikirja Talmud ja roomalainen maaherra, Plinius ovat jattaneet kirjoitelmiinsa muutaman sanan Jeestrksesta. Tuskinpa lOytyy ateistia, Jolla olisi otsaa vaittaa, etta names muun tekstin ohessa esitetyt lausunnot olisivat vaarennettyja tai orjuutetun kansan andistuksen synnyttarnia harhakuvitelmia. Names miehet ovat antaneet nykyiselle 'historiantutkimukselle ensi_ kaden tietoja omasta ajastaan. Jos Jeesusta koskevia kohtia ei hyvaksyttaisi, silloinhan kaikki muukin heidan meille tallettamansa olisi hyljattava.

Puolueeton tiede on jo aikoja sitten hyvaksynyt Jeesuksen historialliseksi siina missy jonkun Euripideenkin. Oletko vaamis tekemaan tasta oikeat johtapadtiikset? Jos kerran taman maan paalla eh ja vaikutti todellinen Jeesuksen tapainen persoonallisuus, niin onhan tapaus siksi ainutkertainen ihmiskunnan historiassa, etta meidan on syyta ottaa se vakavasti, tutustua tosiasioihin ja jarjestad elarnamme niiden mukaisesti. Kysymys ei nyt ole siita., mita meille papit ja muut saarnamiehet ammatti-ihmisi_ na julistavat, vaan siita, etta keskuuteemme on kerran tullut Jumalan lahettilas, sanansaattaja, Hanen Poikan_ sa. Suhtautumisemme Haneen madrittelee miten olemme kasittanet ihmisenä olemisemme. Meihin on otettu yh-

Nsiaismuisto lama in

Vuoden 1.921 paasiainen oil kaiketi varsin aikainen, koska me "tyrman pOngat" ennatimrne juhlia sites Lyyssib! vankilassa, josta minut vapautettiin maaliskuun viimeisena ja kotia Toksovan Himakkalaan saavuin huhtikuun ensimmaisena. Aikainen• oli muuten kevatkin, cilia lunta ei endan nakynyt muuta kuin joissakin varjopaikoissa. Tulin jalan Vsevoloshkin asemalta poikki Poligonan suon ja totesin maan paljaaksi.

Siella Lyyssissa mead oli kolme veikkoa samassa pienessa kopissa: agronomi Paavo Lankinen, op. Juho Susi nuorempi ja allekirjoittanut. Rouva Lankinen, vangitun ryhmarnme neljas jasen oh naisten osastossa ja naimme hanen suorittelevan paasiaissiivouksia toisten naisten kanssa. Ryhmamme viides jasen op.rouva Amapa 'Susi, s. Tiihonen oli vapautettu jo kolmen vuorokauden kuluttua pidatyksesta. Syy: kotoina kolmikuinen rintalapsi.

Vankilan johtaja suvaitsi lahettaa meille, erikoisen ankaran valvonnan alaisina oleville erikoistiedon, etta jos halusimme, annettiin tilaisuus aattosaunassa kayntiin asken valrnistuneessa vankilan uudessa saunassa. Mielihyvin kaytirnme tilaisuutta ja havaitsimme saurian olevan loistokunnossa.

Vaikka olimmekin erikoisvalvonnan alaisia, sallittii• meidan pitaa koppimme ikkuLa rikkinaisena tuuletuksen vuoksi: sarjimme sen heti taloksi ruvettuamme. Uunin pellitkin olivat kopin sisapuolella, joten oil mandollista jarjestaa lapiveto ja nauttia raittiista ilmasta kopissakin.

Paasidisaattona oll meillii ankara luteiden tuhoamisoperaatio, silly niita olivat kaikki seinain raot taynna. oisin olivat me kimpussamme jotakin erikoisdiettia noudatellen, ne kun vuorottelivat: joku sai vuorollaan olla rau'hassa, kun toisia purtiin ...! Eika se meidan harvennusoperaatiomme suuria vaikuttanut: kulkuyhteydet niilla olivat erinomaiset.

Agronomilla oli Keitossa varakas koti ja sai han sielta omaisiltansa muhkealn ruokapaketin paasiaiseksi. Samoin oli saanut Sirkka-rouva. Kyllapa ne kelttolaiset herkut maistuivat!

Kolmen viikon kuluttua paasi allekirjoittanut pois, •toiset jatkolvat: J. Susi 3 kuukautta, Lankinen 5 kuukautta. Rouva Lankinen 5 viikkoa. Kuulimme olleemme panttivankeina. Pidatys suoritettiin Simo Haikosen toimesta To'ksovassa Kronstadin kapinan aikana.

5. 2. 65.

Aapo *Iho.*

---

teytta sielta, mihin emme aistiemme, jarkemme tai tekniikkamme turvin ulotu. Onko meilla varaa kieltaytya vastaanottamasta testa sanomaa? Voimmeko yha ratsastaa jo kauan sitten kuolleeksi todetulla puolustelulla: "Ei sellaista miesta ole koskaan ollutkaan!"

Vainii Taina

OIKAISTJ

Viestimme toisessa numerossa oli uutinen "Kansakielen kilpailusta". Uutisesta oli erheellisesti jaanyt pois kunniamaininnan saaneen rva Emilia Simposen nimi. Uutisen antaja, valittaa tapausta.

Omaisia etsitaam

Juho Simonp. Nippolainen, synt. 1928

Robert Simonp. Nippolainen, synt. 1032

syntyneet Leningradin alueella Tosnan rajonan ja Kattilan kylassa ja

Anna, Eeva ja Antti •ekonen. Inkereen Kapasista.

Simo Kapanen Inkereen Kapasista haluaa tietoja k.o. •enkilaista.

Mand. vastaukset Reino Kapaselle. os. Matinkyla. Kokinkyla.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank, 7, A 1. Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00

Toimittajan palsta

Inkerilaisten yhdistys r.y:n Toimikunnan tyavaliokudhan kokouksessa Mthtikuun 7 pna, 1965 pa,atettiin mm. kutsua edustaja Vaina Taina toimimaan Inkerilaisten Westin toimitussihteerina. [Lausumme hanet tervetutleeksi main kynallaain palvelemaan yhteista asiaamme. Lehden paatoimittajana on edelleen, kuten tahankin anti, khra Matti Vironmaki. Jokaista lehtemme ystavaa kutsutaan kirjoituksillaa,n ja tilauksillaan avustamaan ja auttamaan Iehteamme. Muistelmat vuosikymmenien takaa yms. kirjoitukset ovat tervetulleita. Toimituksen tyan helpott•miseksi pyydetaan kirjoittamaan mandollisimman selvalla kasialalla ja mikali mandollista kirjoituskoneella.

Tarjotkaa lehtearnme tuttavillenne! Tilatkaa se lahjalksi •heimoystavillenne!

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa Pestisiirto n:o 30636,

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

PORVOON KIRJAPAINO OY

NONlaall flafrO
INEJR1LA

inieriiiiiistet

`ot/ iesti

N:o 6 1)5.5toimittaja MATTI VIRONMAKI 1965

Keveit on valkolakkien *ja ruusu jen* aikaa. *Teintikin kevaind ylioppilaiksi tulleitten joukossa on monia inkerin-suomalaisten Onnittelemme* kaikkia! *Alkaa* unohtako *heimonne aikaa! — Kuvassa opettaja A. Ihon sisarusparvi, joka jo vuosia sitten* on *ptiassyt* ndin pitkalle. *Eras veljeksista, jonka lakki* ndkyy *kuvassa, on* uhran• nut *kalleimpansa sotakentalld.*

Inkerin kysymys Tarton rauhanneuvottelussa

Inkerin kysymysta Tartossa v. 1920 kaydyissa Suomen ja Venajan rauhanneuvo•teluissa kosketeitiin ensi kertaa kesakuun 14 p:na, aikana, jolloin molemmat puolet julistuksenluontoisissa ilmoituksissa tekivat selkoa rauhantekoon kiinnitetyista toiveistaan. Suomalaisten kannan asiassa toi esille professori Vennola lausuen mainitun paivan istunnossa mm: "Suomalainen vaestO on tsaristisen Venajan vallan alla saanut vuosisatoja karsia sortoa seka my6s suutensa tuhoamista. Koko Pietarin kuvernementti 'on alkujaan suomensukuista vaest6a, mutta siihen vaestOOn nanden me emme tee alueellisia vaatimuksia. Tulemme myiihemmin esittarnaan toivomuksia, mita sen vaestOn kulttuuriseen elamdan nahden meidan puolelta on toivottava. Tama kysymys ei ole meille aluekysymys."

Tahan ilmoitukseen venalaisten rauhanvaRuuskunnan puolesta Behrsin vastasi toisena paivana seuraavaa:

"Venajan lahetyskunta juhlallisesti ilmoittaa, etta Neuvostohallitus uskollisena kansojen itsemaaraamisoikeuden periaatteelle, ei ole asettanut mithan esteita Karjalan kansalle, joka asuu sen rajojen sisalla, itsenaisesti maarata kohtalonsa, vaan on Yleisvenaldisen Toimeenpanevan Komitean julistuksella kuluvan kesakuun 8 pad jo hyvaksynyt Karjalan Ty6kommuunin perustamisen erityisena itsenaisena ja itsehallinnollisena alueena. Samaten ottaa Neuvostohallitus kernaasti harkitakseen niita toivomuksia sivistyksellisesta itsemaaradmisesta, joita esitetaan suomensukuisten heirnojen tahoilta, joita asuu Venajan muilla seuduilla, niin my6s Pietarin laanissa."

Kun nama ilmoitukset oh molemmin puolin tehty, seurasi pitka aika, ennenkuin Inkerin kysymys jalleen tuli esille. Se tapahtui rauhanneuvottelujen yhdennellatoista hetkella, vahaa ennen niiden paattymista ja itse inkerilaisten valiintulon kautta.

Inkerilainen 10-tuhantinen pakolaisvaestO paatti lahettaa Tarttoon lahetystOn tutustumaan valittOrnasti siella muodostuneeseen tilanteeseen asiassa ja osaitaan vaikuttamaan sen selvenemiseen. LahetystO maisteri Kaapre Tynnin johdolla saapui Tarttoon syyskuun 19 p:nd (1920) ja jo samana paivana sai esittaa asiansa ja kirjehnansa Suomen lahetyskunnalle. Se lupasi tehda kaikki, mikes oli mahdollista ja ehdotettiin kirjelman jattamista my6s Neuvostohallituksen valtuuskunnalle. Se tehtiinkir seuraavana paivana. Mutta m•inittu valtuuskunta varoi ottamata lahetysttia vastaian "viraHisesti", kuten sanottiin. Se otti kuitenkin vastaan inkerilaisten lahetystOn laatirnan kirjelman,

joka oli osoitettu Neuvosto-Venajan RauhanvaRuuskunnalle, Tartto.

Taman kirjelman sisallys an-toi aihetta venaldisten rauhanvaltuuskunnan puolesta (Tshernyhin) muutamiin lausuntoihin. Niista lausunnoista selvisi, etta kaikki tama jarjestely Inkerin kansallisen itsehallinnon asiana on taysin mandollista, etta se ei voi kohdata esteita hanen hallituksensa taholta.

Niin kavikin, silla taytyihan saada neuvottelut paattymaan sovinnollisen mielalan vallitessa. Mita sitten saneltiin juuri sopimuskirjan allekirjoittamisen edella pOytakirjaan juhlallisin vakuutuksin, sisaltaa seuraavaa:

"Venalainen valtuuskunta ilmoittaa Venajan sosialistisen federatiivisen neuvostotasavallan hallituksen nimessa, etta Pietarin kuvernementin suomalainen vaestO nauttii taydessa maarassa kaikkia niita oikeuksia ja etuja, jotka Venajan fait myOntavat vahemmistOkansallisuuksille. Tama tarkoittaa erityisesti sita, etta la suomalaisella vaest01 1a on oikeus, valtakunnan yleisten lakien ja asetusten rajoissa vapaasti jarjestaa kansanvalistustoimi, kunnallinen, ja kuntainvalinen hallinto ja paikallinen oikeuderikayttO, oikeus ryhtya kaikkiin tarpeellisiin yhteisiin toimenpiteisiin taloudellisen asemansa kohottamiseksi, oikeus toteuttaa edella mainittuja tarkoituksia tarpeellisten edustus- ja toimeenpanoelimien kautta ja voimassa olevan lainsaddannOn mukaisesti oikeus kansanvalistustoimessaan seka muissa sisaisissaan vapaasti kayttaa paikallisen vaestOn kielta."

Nain ilmoittivat ja nain vakuuttivat hallituksensa nimessa Neuvosto-Venajan edustajat Tartossa lokakuun 14 p:na armon vuonna 1920.

Auruaila oval puhdassyhmiset

Autuas — taysin onellinen. Ja puhdassydaminen on autuas. Mutta millainen mahtaa olla puhdassydaminen? Sellainenko, joka on ehdottomasti suora ja vilpitOn, vailla oilkkuja ja kiivailua, vapaa himoista ja haluista, itsensa unohtava, muita palveleva.

Onko ,sellaista ihmista olemassa? Jumalan sana vastaa: "Ei ole ketaan vanhurskasta, ei ainotakaan. — Kaikki oval poikenneet pois, kaikki tyynni kayneet kelvototomiksi, ei ole ketaan joka tekee mika hyvaa on, ei yhden yhtakaan. Room. 3: 10, 12. — Ja "kaikki ovat syntia tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." Room. 3: 23.

On kylla ihmisia, joista kaytetaan nimitysta "miellyttava psykologinen kaava". Heita on siunattu hermoilla ja hyvalla ruoansulatuksella. rHeilla on tarpeeksi alykkyytta paastakseen elamassa eteenpain. Sen lisaksi he ovat saaneet hyvan kasvatuksen tai heilla on tervetta luontaista vaistoa osatakseen kayttay tya miellyttavasti. Ni,inpa pintapuolisesti katsoen nayttaa silta kuin heidan kohdallaan edella mainitut Raamatun sanat olisivat sopimattomia.

Tallaisen h,yvaluonteiseksi nimitetyn ihrnisen ei olekaa:n aivan helppoa lOytaa itseaan vaivaisen syntisen paikaRa, varsinkaan jos han

ei tunne tarvetta tutkistella elamdansa Jumalan sanan valossa, joka yksin kykenee paljastamaan ihmiselle hanen sisalsen turmeluksensa, hanen luontaisen itsekkyytensa ja omahyvaisyytensa seka laiminlyOnninsyntin_ sa suhteessaan lahimmaisiinsa.

Vuorisaarnassaan Jeesus korostaa enen muuta mielialojen synteja, jotka ovat alkulahteena kaikkiin pahoihin sanoihin ja tekoihin: vihastumista, viettelevaa katta ja jalkaa, himokasta katsetta, ulkokullailua, tuomiornielta, kiintymysta mammonaan ja kaikkia maailman mielen mukaisia murheita. iSiinahan onkin meille henkilOkohtaista tutkistelun aihetta tarpeeksi. Elatankii sydamessdni vihaa jotakin ihmista kohtaan enka anna hanalle hasten rikkomuksiaan anteeksi? Heitanke ihnan omantunnon kolkutusta kovan sanan takaisin kovasta sanasta? Olenko kerked lausumaan tuomion lahimmaisestani ja nautinko saadessani tarkkailla ja kertoa kanssaihmisteni silmissa huomaamistani rikoista Ikasittamatta lainkaan etta pelkka tama puuha kasvattaa aikamoisen malan omaan silmdani? Olenko karkas riitoihin etujeni valvomiseksi ja ;kieltaydynkti auttamasta apua tarvitsevaa? Tai jos joskus omasta, alotteestani innostun tuomaan lahjani Herran alttarille, en suinIkaan silti ole halukas sopimaan riitaveljeni kanssa ainakaan siind tapauksessa, jos se ilmeisesti koituu omaksi aineelliseksi tai kunniani paalle 'kayvaksi tappioksi. Voi serathan, miten paljon onkaan olemassa synteja, jotka erottavat minut Jumalasta. Olenkohan mahtanut rakeutaa elamani rakennuksen kokonaan pettdvalle hiekalle, niin etta kun myrsky nousee ja rankkasateet lankeavat, se kaatuu ja sen kaatuminen on suuri.

Taman seulan lapikaytydan lienee kenenkaan vaikea vdittaa itsedan puhdassydamiseksi. Ja hyva on, jos niin ikay. Sind Jumalan mielen mukaista murhetta on juuri se, etta ihminen n8yrtyy syntisend Kristuksen ristin juurelle. Siind on paikka, jossa syclan alkaa puhdistua. Golgata on se vuori, jolla Jeesus piti viimeisen vahin sanoin, mutta sita valtavanamin teoin. Se saarna oli ja on jatkuvasti karsivan Vapahtajamme ihana armonsaarna. Siella armandetun syntisen korviin kajahtaa koko "autuuksien orkesterin" monisointuinen dani. Siella syntejdan murehtiva saa lohdutuksen, vanhurskautta isoava ja janoava tulee ravituksi. Siena hengessdan kiiyha paasee taivasten valtakunnan perilliseksi ja Kristuksen verella puhdistettu sydan saa nanda Jumalansa ja hanen sanomattoman isanrakkautensa katuvaa lastaan kohtaan. Jumala itse on sanassaan luvannut, etta sari ettya ja murtunutta syclanta han ei hylkaa. Taman lupauksen panttina meidan on suotu nanda ndyista Ju — malan oma sydan sarkyi Golgatalla tuskasta meiddn tahtemme. Olihan Jumala Kristuksessa sovittamassa maailman itsensa kanssa.

Vain Golgatalla puhdistuu syclameni. Stella olen autuas. P. Raski.

ABRAHAM ROKAN siunaustilaisuus

Sunnuntaina 30. 5. 1965 katkettiin haudan lepoon yksi meista — Abraham Rokka. Han sysotyi 1892 Kolppanan Puaritsassa. Ensimmaisessa maailmansodassa han taisteli luutnanttina lamsirintarnalla liittyen sitten Lansiinkerin rykmenttiin ja taisteli Inkerin vapauden puolesta. Kun rykmentti hajotettiin han siirtyi Viron kautta Suomeen. Thalia han ehti palvella Oy. Karl Fazer Ab:115. yli 40 vuotta. Viimeiset kandeksan vuotta han oli vaikeasti sairaana.

Siunaustilaisuudessa tohtori Erkki Kurki-Suonio piti erittdin lamminhenkisen muistopuheen Ps. 56 johdosta.

Omaisten laskettua kukkaisterveh-

Herran sanan aaressa

Ristin edess5

Erdassa kodissa vietettiin pienokai_ sen ristidisid. Kastettavan lapsen saksi olivat lasna lapsen isa ja isovanhemmat seka kummit, mutta lapsen aiti puuttui. Pienokaisen maailmaan tullessa oil naet sairaalassa kayty taistelua seka lapsen etta aidin elaman puolesta, mika taistelu oh padttynyt siten, etta aitia ei oltu voitu pelastaa elamalle. Aiti sai antaa kaikkensa ja uhrata henkensa. Lapsi kuitenkin jai elamaan.

'Kun tama lapsi myeihemmin menee aitinsa hautakummulle ja kuulee kerrottavan aitinsa antamasta uhrista, niin luuletteko hanen valiiapitarnattOmand polkevan aidin hautakummun kukkasia ja sanovat: "En valita. hanestal" Ntiin han ei varmastikaan tee, vaan han ties miten itkien muistelee ja rakastaa aitia, joka kerran kuoli antaaksensa hanelle elaman. Tuona hetkend lapsi varmaan yrnmärtaa, etta hanen oma elamansa on kalliisti ostettu.

Hyva lukijani. Miten sing suhtaudut taivaalliseen Vanhimpaan, Herraan Jeesukseen Kristukseen, jonka kuolemasta olet usein kuullut kerrottavan? Osaatko sing ja osaanko mina antaa Herran kuolemalle sen arvon, mika sille kuuluu? Kasitammekb me hiukankaan, miten huonosti olisivat asiat, jos ei kerran Golgatan kuolinkamppailua olisi kayty?

Nain on syyta kysyd, silly meissa ihmisissa on valitettavasti paIj on niita, jotka eivat kasita Kristuksen kuoleman ja ylOsnousemuksen merki'tysta. Jos he naet vahainkaan kasittaisivät tata asiaa, niin he eivat eldisi kuin elavat, eivat itekisi syntia kevyella mielella eivatka olisi valinpitamattOmia eika pilkkamielella suh_ teissaan Jeesukseen Kristukseen eivatka myOskaan puhuisi tasta asiasta niinkuin usein kuulee puhuttavan. Mutta monille tosiaan Vapahtajan ristinkuolema on taysin kasittamaton asia.

Naiden Kristuksen kuolemaa ymmartämattOmien suureen joufkko on kuuluu varmaan moni meistakin. Vai mita sanot? Omalta kohdaltani ainakin minun pitad tunnustaa, etta tata a,siaa on omalla voimallani enka jarjellani voi yhtaan ymrnartad. Tama jos mika kay yli ymmaryksemme. Me voimme tehdd, kuten eraan virren tekija. Han on rukoillut:

"Kirkasta of *Kristus meille* ristinuhri
Golgatan.
josta meille langenneille loistaa syclein
Jumalan.
Uskon silmd kiinnitd *atina* kohti
ristid."

---

dykset astuivat hautakummun adreen Kerttu Susi, A. Sokka, A. Skinnari ja VainO Kekki tuoden Inkerilaisten Yhdistyksen Helsingin osaston tervehdyksen. VainO Kekki piti puheen pidetyn ja arvostetun heimoyeljen muistolle. Lopuksi laulettiin Sun haltuus. Runsas seppel- ja kUkkamadra jai todistamaan sita kunnioitusta jota me tunnemme Abraham Rokkaa kohtaan. Han oli ennen sairastumistaan erittain 'aktiivisesti mukana kaikissa inkerilaisten riennoissa.

Xris:tus — kirkasta sing meille ristinuhrin merkitys. Ndin mekin Herran kuolemaa kasittamattOmat saamme pyytaa. Uskokaamme my6s, etta Herra varmasti kuulee tallaiset pyynnot ja Kristus itse Henfkensa kautta tahtoo meille kirkastaa, mita meille kaikille on merkinnyt barna, minka Raamattu kertoo lyhyesti mutta jarkyttavasti: "Jeesus hunsi suurella danelld ja antoi henkensd."

IKun aikojen kuluessa Herran Pyha Henki on sa,anut ihmissyclamille kirkastaa Kristusta ja ikrinnittad ihmisten uskon si1mat ristiin ja Vapahtajan ristinkuolemaan, Min tata asiaa suurta salaisuutta on voitu jossain maarin kasittda ymmarryksellakin. Eraanlaisena osoituksena siita, etta Kristuksen kuoleman merkitys on yleisesti ymmarretty, ovat jo esimerkiksi ne nimitykset, joita pitkaperjantaista on kdytetty ja kaytetada. Joissakin kielissa, han tata paivaa sanotaan "pyhaksi perjantaiksi" ja esim. englanninkielessa, kuten tiedatte, talla paivalla on nimend "good friday" (gud fraidi) eli suomeksi "hyva. perjantai". Naista nimityksista varsiukin sana "hyva perjantai" osoittaa, etta Golgatan tapahtuman merkitys on suurin piirtein oikein ymmarretty. Se parjantai oli todellakin hyva perjantai. Taikka ehka on parasta sanoa, etta se oh paras perjantai — paras asia, mita langenneen ihmissuvun jasenille olisi voitu aintaa.

Hyvat ystdvat. Alkaamme kuitenkaan tyytyk6 vain erdanlaiseen yleiseen ja etaiseen kasitykseen, etta pitkaperjantai kerran on ollut 'meille hyva perjantai, vaan pyrkikaamme siihen, etta ormakairtaisesti uskon silmin voisimme katsella ristille. PYYtakdamme padsta sille kohdalle, jolla suomalainen virsirunoilija nayttaa olleen, kun han Golgatan ristia ajatealessaan puhkesi sanoihin:

"Mun teihteni sua piinattiin, *heiveiistihin ja* pilkattiin.
Mun puolestani kuolit sci, *ett eleimei-Win jaisin ma."*

Kun tarna seikka saa meille selvita, etta Vapahtaja kuoli juuri minua rakastaessaan minun puolestani, niin silloin meissa itsokussakin my6s voi syntya samanlaino) mieli kuin slink lapsessa, joka aidin haudan aareild kunnioittaen kumartaa ja itkien sopertaa: Kiitos, aiti, rakkaudestasi ja itsesi uhraamisesta!

"O1 kiitos Jeesus suite
sa paras *ysteivei*
sun kuolemas on mulle
iiiinen eleimei.

Mua auta uskollisna
sua aina *seuraamaan,*
sinussa turvallisna
myos kerran kuolemaan."

Matti Vironmeiki

Rantai6tkiã

Kesalla v. 1922, kun ei ollut yield kunnon kattoa, kuhunka paansa kallistaisi eika viela tiedon haivettdkaan siita, miten ja mina tulisi pitemman paalle perheensa huoltamaan "suloisessa Suomeesamme", taytyi jokapaivaisesta leivasta huolehtia milloin yksid, milloin toisia thita tehden taikka teeskennellen. Perhe asui rouva Jukaraisen huvilassa Perkjarvella ja itse liikuskelin tienestithissa Viipurissa tai Viipurin saaristossa, kavaisten pyhaisin perheen luona.

Olimmepa jonkun aikaa eraan miellyttavan nuoren miehen kanssa this-

Viipurin latasisataman rataosalla. Hanella oli sauna vika kuin minullakin: sattui olemaan inkerildinen. Molemmat nautimme eparnadraisia pakolaisoikeuksia suomalaisen yhteisOn

Paivana muutamana keksi meidat muudan meriherra, jolla oli kova kiire laivansa tyhjentamisessa. Lastina oh vonalaista ruista. Kysyi, eivatkO pojat haluaisi lahted rahaisaan tyOhOn: niin ja niin paljon maksetaan tunnilta ja ylitOista korvaus nousevan asteikon mukaan. Tarjous tuntui Inpaavalta. Tiedustelimme nmalta pomoltamme, etta kaykO laatuun nain akkipaath siirtya toisen miehen tOihin ja sitten taas palata tanne?

han vahan loukkaantui, mutta lupasi kuitenkin. Ja meista tali oikeita rantajatkia. Vaikka se entinenkadn virkamme ei paljula korkeampi ollut. — Tehtaviimme kuului ratakiskojen kiinnittely, oikominen ja muu sellainen remontti, jota poanon johdolla suorittelimme. Ja silloin me viattomat poikaparat opimme tuntemaan sen vieraan ja vahingollisen hengefa, mika tuollaisilla tyhmailla vallitsi mina aikoina eika se kuulemma ole kaikionnut viela nykyisinkdan Kun porno elikka p i l v i oh nakOsalla, miehet olivat tyOssa. Pomon poistuessa tyo seisahtui. Joku oli yllartysten varalta aina vandissa ja iimoitti pilvin nousun. — pitanyt tasta tavasta ja koetin vilpittOmasti ahertaa niinkuin asiaan kuului kaiken aikaa. Matta hammastyin pahanpaivdisesti kun kerran yksi ryhman vanhimpia ja taitavimpia miehia asteli luokseni ja jyrkassa aanilajissa selitti, etta jos tandoin saada rauhassa jatkaa tailla ty6maallaoloani, Min olisi parasta vahan jarrutella. "Silloin sopii vahan hosua, kun porno nakee, mutta ▪muulloin ei pida. Latta taalta tulee akkildirtO!" Noloa oh alistua tuohon komentoon

Pdasimme siis toisen rantatOissa elavan ammattikunnan thihiln perchtymadn. Totesimme, etta ali tykkanaan toinen tahti, mutta tyokin of urakkatyOn tapaista ja se merkitsi aina paljon. Pojat Oysasivat jyvia sakkeihin aivan kilvaten. Tuntui lystikkaalta turf main vuosikausia j atkuneen nalkakuurin jaikeen kahlata polviansa myOten rukiissa ja nanda, kuinika mahtava rahtilaiva oli jyvia taynna.

Eivatka namakahn uudet ammattiveljet oikein stropeasti meita katselleet, kun olimme noin vaain syrjasta kasin ilmestynyt ty6h6n, jossa heilla all ammattitaito ja muut seikat jo ominansa. Jo ensi yOna vaati tyknantaja ylithihin eika ku'kaan pannut vastaan. Ranenpitkaa kuitenkin rupesi poikia raukasemaan ja he saivat eraan pikkupojan avulla hommatuksi itselleen lisavoimia. Otettuansa tuollaiset vahvistusnakaraiset, kavikin niin, etta yksi ja toinen pyllahti jonnekin sivumunalle kuorsaamaan ja kun me, "vieraat miehet" pyrimme sen johdosta heille naureskelemaan, naytettiin meille kauhavalaista ja sanottiin, Etta. kylla rantajdkalat ovat ennenkin kaupungin jdtkille piisanneet ...!

Huomauttaessamme pomolle, etta laivassa juopotellaan, tuli han muka tarkastukselle kysyen humalaisten peraan. Eras nousuhiivassa ollut kaveri kajautti "Kurki pitkatla kaulallansa hih!" ja porno vaikeni — han kun oli nimeltansa Kurki ja kapteenin kuultavak.si huudahti: "Eihan taalla nay humalaisia, mita ne joutavia lorisevat!"

Havaitsimrme tassa, etta ei auttanut pomctikaan liikoja komennella naita rantaherroja, silla kauhavalainen on kauhavalainen jatkan koura ss:a.

Kolme vuorakautta lyhyin nukkumatauoin 'china touhu 'kesti ja sairnme nostaa sen mukaisesti.

A. Iho.

KesAjuhlal MOIndalissa

Mitas sie siel Ruotsiis joke k:esd. lenndt. Tapajaahia se ku kerrakii kdyp. Nain lu:at miul seukko:iln manneel viiko:ol ja mie tavai tuumaimaa jot onkhid oikees?

Mospuit my6 ollaa Ruotsin jalois ku hy6 viettdatt ommii juhlijaa, mut sit miul vdlaht mielehein jot kovast hyvast hyii on meit td.hd ast pitane:et. tiija vaik nytkii mOIndallaiset melt uottelo ot ja hyvdst melt potsuvoivat.

Mie tavai rullaamaa telefoonijain ja kohtsiltdd olkii 'a,nkan pigs vanha hyvd. ystdvdin Mustosen Vihtoor ja ku mie hh elt kysyin jot ollaaks my:6 sinne tervetulleitd, nii hid. ei luatiint vua haastoi — hia ku on jarvsuaroisii. — jot nii pletdd ku kukkaa kdmmenel ku vua tuletto.

Sit mie viel tuumasin jot mites hell on meist hyiityy. Onha heit tukottain siel omastkii takkaa, mut miu paremp minndin sanoi jot justiisa teita hyo kaipajaat.

Mie taisin jo viime kerral sammo jot hy6 suavat meist ikkdaku voimanlis.sdd. Tia ei uo its:ekehhuu vua totista totta. Ku hyii nakkOrit jot meije ajatu:ksern:mo on heis kii, jot myo tial omas rakaas :em:o:muas ajatellaa heist ja heije parastaa, nii voi ihme minkd sysayksen, se antaa heije mielee.

Nii jot mitd usseimp melt nytkii sinne mannoo sita suuremman tyiin my6 tiemmii hell sok:a kolko: leimme.

Lahtekdd nyt nii suureel arttehl jot vakola tulip.° ihka tdytee. Matti myOhdisetkii mospuit viel pidsebt keral kuha het paikaal — rutost — soittaat Rlipisen Iitaal. Hid tietad paraikaa sannoo jot pidstiOkii viel vai ei.

A ne kutka lahttirlt nii ottakaa niiku viime anatka,alkii kokkurapid vailline huumorii kerallanno ja sit luvataa toisillemmo jot ke:nelkdd ei luaita ku vessela meil olj.

Wiinb Pietaar.

inkerinsuomalaisten XVI!! kesajuhla ?bifidalissa 25, 6.-27. 6.1965

25. 6. klo 18.00 Juhlien alkajaistilaisuus, Fdssbergsskolan aula. Tervehdyspuheita y.m.
20.00 "Vanhojen partojea tilaisuus". Fessbergsskolan musiikkisali.

26. 6. klo 8.00 Jumalanpalvelus ja H.P.E. MOlndalin kirkossa.
11.30 Kisahartaus ja urheilujuhla Kvarnbyvallen'illa.
16.00 Seurat, Fdssbergsskolan aula.
20.00 Kansallinen o:hjelmallin:en tilaisu:us, Fdssbergsskolan aula.

27. 6. kin 9.00 ISK:n vuosikokous Fdssbergss:ko1an musiikkisali.
10.30 Seurat Fassbergsskola - aula.
13.00 Jumalanpalvelus Mriln dalin kirkossa.

Seuraavat urheilulajit ovat OW:elmas:so:

100 m
400 m
800 m
3 00a m
ruotsalaisviesti
korkeushyppy
pituushyppy
kuulantyOntO
kOydenveto
jalkapallo

Pojat ale 14 v. kolmiottelu:
60 m
pituushyppy
pallonheitto
Tytrit alle 14 v.:
60 m
Naiset:
60 m
Ikdmiehet yli 40 v.:
100 m

Jalkapallojoukkueiden karsintaottelut alkavat :p:erjantaina 25. 6. klo 14.0:0 jos ilmoittautuu enamm5n kuin 2 joukkuetta. Sama henkilO saa ottaa osaa 3:n urheilulajiin lukuunottamatta joukkuelajeja. Lai viedddn ldpi jos ilmoittautuu valhintddla 3 osanottajaa. Hmoittautumiset on lahetettavd urheilusta, majoituksesta seka ohjelmaan osallistumisesta kesdkuun 19. pidvdan mennessd. osoitteella: Vihtori Mustonen, Fralsegardsgatan 5 A, MOlndal puh. 27 57 03 tai Armes Packkonen Bagskyttegatan 2 :K, Malndal, puh. 27 'Majoituspaikasta ilmoitetaan myOhemmin. Samoin myos puhujista. Ruokailu: rav•tola Forellen. Mandollisesta ohjelmanmuutoksesta laitetaan ilmoitus Fassbergsskolan oveen.

Juhlien yhteydessd jdriestetadn "Vanhojen partojen tilaisuus". Kenella on muistelmia, valokuvia, filmejd tai muuta samanlaista pyydetd,dn saapumaan td.hdaa tilaisuuteen. Tarkoituk,sena on kerdtd sellaista akeistoa jota moni yksityinen muistaa, mutta josta nreidan kansan nuorempi polvi ei Ueda mitadn. Mita vanhemmalta ajalta, sita parempi. Tietenkin saa osallistua aineistolia nayiihernmaltdkir ajalta "koha vua on sielt Inkerist".

Te jotka pidatte yhteyttd kdhden tai kolmen, ei105 olisi hauskaa tavata vahan suuremmalla joukolla? "Muistat sie Juhan-seukko ko myo noustii maihi Kaprioo?" tai "Vieldks sie Antti muistat ko oltii tapunas ja se valkone varsa karkas?" tai "Mie muistan ko kdin Kolppanan seminaariss".

Palloterveisin

Oletteko kuullut että Helsingissa on inkerildisistd nuorista kokoonpantu ja oikein virallisesti rekisterOity jalkapallojoukkue. Jos ette ole kuulgut niin tassd kuulette.

Helsingin paikalliso.saston nuorisotoimikunta pohdiskeli toimintamuotoja. Ehdolla oli monenlaista ja monesta viela tuleekin jotain. Mutta jaikapallo oli niin kuin luonnostaan lankeava, said. tuleehan Ruotsista joukkue kesdjuhlille pelaamaan ja taytyy siis jarjestdd vas :Ws. Nitr,pd siis kuu1usteltiin olisiko halukkaita poikia ja tuloksena oil listalla 25 jalkapallon harrastajaa ja ihailijaa. Koska :toianiminen Min pienelld joukolla on hankalaa, ehdotti tunnustettu jalkapalloilija tuttavamme ja nuorisotoimikurman jdsen Value Kuortti et-

joukolla johonkin urheiluseuraan. Ajatus sal kannatuksen ja lopputulos oil etta poikiemme joukosta tall urheiluseura Mellunkyldn Kontion jalkapallojoukkue II, joka on jo virallisesti rekisterOity ja ensimmai:nen virallinen peli oh 13. 5. -65 Brahen kentdlla klo 19,00'. Vastustajaksi oh maardtty Vantaan Viesti niminen seura. Ottelu kuuluu piirikuntasarjaan.

Kuten tiedetdan, kuuluu jalkapallo-

joukkueeseen 11 miestd ja peliin moittautuneita oli 13, jotenka oli varamiehlakin. Mutta kun oli peliaika kasilla, ilmestyi kentdlle vain 9 miesta. Pois jaaneilla oli erilaisia tarkeita ja vahemman tarkeita esteita.

Ennen ottelua tuntui silty, etta tulossa on roima selkasauna, koska vastapelureilla oli kanden miehen ylivoicrna kentaild. Mutta ei silti niin kaynyt, silly lopputulos oli 3-3.

Pallopojat toivovat, kun nyt on kerran oma joukkue, ja Helsingissa on tiettSvasti, jalkapallon harrastajia niin pyydetaan kaikkia harrastajia ja :harrastuksesta kiinnostuneita 16-40 vuotiaita poikia ilmoittautumaan V. Kuortille puh. 335 564, etta olisi harjoituksissa mandollisimman paljon poikia ja saataisiin virallisiin otteluihin mandollisimman paljon poikia ja saataisiin virallisiin otteluihin mahdollisimman hyva joukkue aina. Estettahan sattuu jokaiselle joskus, mutta kun on paljon niin ei esteet haittaa hyvan joukkueen muodostamista. Ensimmaisessa ottelussa pelasimme seuraavalla kolkoonpanolla. Yrjd Kelo, Wine Kuortti, Viktor Junninon, Arvo Harju, Oskari Toivokainen, Toivo Nappi, Eino Karkkannen, Pentti Lehtinen ja Olavi Allanmaa. Maalit tekivat T. Nappi 2 ja 0. Allanmaa 1.

Muualla kun Helsingissa asuville jalkapalloilijoille ilmoitetaan, etta mikali haluavat osallistua Turun kesajuhlissa Ruotsin InkerilaisiS vastaan pelattavaan peliin, pyydetaan ilmoittautumaan hyvissa ajoin VSind Kuortille os. Rantakartanontie 4 H 108, Helsinki 91 tai puh. 355 564.

Sub Allanmaa.

Heintojuhliin Ruotsin

Ruotsin matkasta tuli sittenkin tosi. Ilmoittautuneita on jo runsaanlaisesti, mutta viela on muutama paikka vapaana joten koa ehtii ilmoittautua voi paasta \dela mukaan.

Lahtei tapahtuu *24. 6. klo 14 (Au*roorank. 7) ja klo 18 lahtee s/s Viking Paraisista. Saavumme Kapellskariin klo 23.30 ja jatkamme inatkaa Upsalan 1Shelle, jossa yevymme vanhassa herraskartanossa, jota ylla pitab. Ruotsin NMKY. (Lakanat mukaan).

25. 6. ajelemme hiliakseen kohti MOindalia ja saavumme sinne hyvissa ajoin ennen juhlien alkua.

25. 26. ja 27. 6. juhlimme taysin siemauksin ja

27. 6. klo 16 (juhlien paStyttya) landemme paluumatkalle eri reittia mutta saavumme samaan yOpymispaikkaan kuin menomatkallakin.

2i8. 6. landemme s/s VikingillS kohti Suoinea kin 9 ja olemme Paraisissa klo 17 ja siitahan on vain kukon harppaus Helsintkiin, jorine saavumme n. 20.30 ja ndin on •vierailumatka tehty. No vielakiis paremmin. Se pitkä matka Kapeilskdr—MOIndal nain kahtia jaettuna yOpymisineen ei tudekaan rasittavaksi joten vanhemmatkin voivat uskaltautua matkaan. Auto on ensiluokkainen niskanojineen.

Koko tarna lysti maksaa — yOpymisineen NMKY:ssa mennen tullen — vain 80.—.

PerillS on taasen kuten ernenkin halpa yhteisimajoitus.

Jalki-ilmoittautuneille huomautetaan, etta viimeinen ilmoittautumispaiva on 15. 6. 65.

Ilmoittautuneille ja osasuoriituksen maksaneille tullaan hyvissa ajoin lahettdmaSn tarkemmat tiedot rahanvaihdosta y.m.

Matka tulee olemaan elamys, rikas sellainen. :Mukaan vain ken kynnelle kykenee.

Ilmoittautumisia ottaa vastaan rouva Ida Riipinen, Linnankoskenk. 8 B 53. Puh. 44 57 01. (Ennakkomaksu 70.— lahetettava samalle). Muutkin kuin osastomme jasenet voivat osallistua matkaan.

Kea ja ihminen

Kevat kaunis on *saapunut jtillehen,*
taas taittunut on talven valta.
Maa vihretin verhonsa jtilleen saa,
nurmi nousee jo ruodan alta.

Puitten oksilta silmut suke/taa,
misty *lehtiei* puihin elpyy.
Kevtitairueet ilmassa ailahtaa,
vedet vapaina virtoina *vtilkkyy.*

Aika rienttiti, kevaihin enniittad,
mikti aivan kuin siivilla lentad.
Sei ihminen tuskimpa huomaatkaan,
miten nopeasti *elosi pois enteiti?*

Elosikevailla lailla kukkaisen
sinunkin elosi lapsena alkaa.
Saavut *n,uoruudesta miehuuteen,*
ja pian talla.at vanhuuden sarkaa.

Key& luonnon *laskeepi valloilleen,*
— kun *katsot sen suurta* voimaa,
niin tunnet kuin *sistlinen mintisi,*
sua aivan kuin *syytttiti ja soimaa.*

Mis' ihmislapsi itsekeis sa' oot',
vaikka *ea/mil sul jeirjen* antoi?
Voisit valita *ja* ottaa oikotien,
jonka *eltimei sun eteesi laittoi.*

Mahtiaja mammoonaa vain saavuttaa,
ja kuinka *suureksi itsesi* luulet.
Unohdat *et' Eleimtin* on voima ja
valta,
sen lakia sa vie/akin kuulet.

Se tahtoisi sulle kuin muistuttaa:
etkd tdtd jo viimeinkin huomaa.
Miten kaunista *voisi* olla
meidein yhteisen Istimme luomaa.

Tuskin ihminen niin *suuri lienet,*
kuin *miksi itsesi luulet.*
Olet *pilkandus jeirjen* suuremman
ja asukas *piireistd alemman.*

Sua heittiivtit myrskyt *ja tuulet,*
ja virvatulia elon *onneksi luulet.*
Jos yritdt yids kotkan lailla,
siipirikkon putoat apua vailla.

Eth(in ihminen nyt arkea *eltid voi,*
suuri Wont° kuin juhlaan *hereid?*
Ilmakin lintusten laulusta soi ja
key& kannel niin *kauniisti held&*

Jos ihmisten mielet niin kaunista
ois kun on *luonnossa suurta ja 'POT,*
ei koskaan ihminen *itsekeis ois',*
eikti turmelisi eltimati niin hyvati.
SALOMON RANTANEN

l^el^i in paika sosaston

Helsingin inkerildiset kokoontuivat kevatkauden viimeiseen tilaisuuteen Stadionin lukusalissa toukokuun 10:na paivand kello 14. VSked oli kokoontunut sali thy:teen. Aloitettiin virrelIS "Jo joutui armas aika". Pastori A. Kuortti puhui paivan tunnussanan mukaan. Puheen Jalkeen veisattiin virsi "Soi kunniaksi Luojan". Taman jalkeen sisarukset Jaana ja Eeva Karhu esittivat laululeikkeja. Paikallisosaston naiskuoro lauloi hra Sulo Hakasen johdolla Turvissa taivaan ja Valo paivan. Pidettiin kahvitauko. Juotiin kahvi riisi- ja kaalipiirakan kera. Salista kuului kova surina, sills ei istuttu tuppisuina vaan seurusteltiin. Kahvitauon jalkeen aloitettiin yhteislaululla "Kaunis olet synnyinmaa". Hannele Kaleva lauloi kaksi laulua. Toinen oli "Laula" ja toinen "Kevat armainen". Naiskuoro esiintyi toistamiseen Sulo Hakasen johdolla laulaen "Sunnuntai" ja "On

Kesajuh:at brussa

Helsingin pailkalli9osasto jarjestad yhteismatka$_n$ Turun kesajuhlille 3.-4. 7. 65.

LahtO tapahtuu 3. 7. 65 klo 15 (Aurorank. 7) ja paluu juhlien pad.-tyttya 4. 7. klo in. 19 ja tamdn mukaan olemme Helsingissa klo n. klo 22.

Autovarauksia varten pyydamme ilmoittamaan rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53. Puh. 44 57 01. Viimeinen ilmoittautumispdiva on 30. 6. 65.

Toivottavasti Helsingin ja ymparis-ton inkerilaiset nayttavat voimansa, Min etta Auroorank. 7 edesta lahtee 3. 7. kokonainen autokaravaani Turkuun. Malksu peritdan autassa ja tulee se iolemean n. puolet tavallisesta edestalkaisesta lipun hinnesta. Hinta riippuu kuinica tdysilukuisilaa vaunut ovat.

Johtokunta.

---

tyyni 'nyt". Taman jalkeen kuoronjohtaja Sulo Hakanen Iauloi yksin "Souda, souda sinisorsa" ja "Eielasta sinne Pohjolaan".

Herra Yrj6 Korkkinen luki katkelman J. Ahon kirjasta Rautatie. Opettaja H. Raski jatkoi kysymyksien sarjaa Inkerista. Toivottavasti H. Raski jatkaa kysymyssarjaa ensi talvenakin. Loppulauluksi laulettiin "Herraa hyvaa kiittakad.". Yhteislaulut saesti kuoronjoht. Sulo Hakanen. Seuraavan kerran kesajuhlien merkeissa. Siis hyvda kesaa ja iloisiin nd.kemiin.

E. L.

Turun juhlat

Ohjelma on ollut edellisissd numeroissa. Turkulaiset ovat pyytaneet hucmauttaa, etta ohjelmaan tulee seuraava lisays: 4. 4. klo 18 jalkapallomaaottelu Ruotsin inkerilaiset—Suomen Inkerildiset.

Muistelmia

Vuoden 1917 maaliskuun vallankumouksen aikana Venajan keisari Nikolai II joutui Pihkovan asemalle, jossa Kerenskij tapasi keisarin. Kerrottiin, etta, keisari kysyi Elerenskijltd mita ladnen on tehtdva. Kerenskij vastasi, etta keisarin on luovuttava kruunusta. Han teki niin ja sen jabkeen han enda ei ollut Venajan keisari.

:Ent. keisari vietiin junassa Tsarskojen palatsiin. Kerenskij jdrjesti vartion 'keisarille ja hanen perheelleen. Tassa vartiossa oli my6s sotamies Matti 011ikainen, maanviljelijd Keltcla Saakrovan kylasta. Han kertoi minulle paastyaan pois anneijasta, etta ent. keisari olleSsaan pulatsissa sahasi pihalla halkoja poikansa kanssa.

Simo Torikka.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1, Hel_ sinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00

Mihin Inkerin kansa pyrki vuosina 1911-1918!

(Poimintoj a "Karjala-Inkerissd" julkaistuista 20 v. muistelmista).

(Jatkoa)

Uuden rakentamisesta vanhan ja lahonneen tilalle huolehdittiin muuten kaikkialla Inkerissa. Vallankumousta juhlittiin ns. vapausjuhlissa, joissa, puhujat selvittelivat yleis011e tapahtuvien muutosten taustaa seka merkitysta, kuin myOskin saavutettujen etujen velvoi'tuksia. — Kunnalliset hallintoelimet uusittiin, niin mytis piirihallitukset eli semstvot. Koska semstvojen merkitys paikallisen sivistystyOn johtavina 'elimina ja sen rahoittajina oli erittain tarkea, jopa ratkaiseva, oh suomalaisten osanotto niiden toimintaan saatava mandollisimman tehokkaaksi. Ja — mandollisuuksien mukaan — siina onnistuttiinkin melko hyvin. Niinpa eraissa piirikunnissa, kuten Lyyssin ja Tsarskojeselon, suomalaisten osuus alkoi olla suuntaa antava ja johtava. Ja kun syksyyn mennessa semstvolaitos oh saatu uudistetuksi, niin oli kuvernementin semstvokokouksessa 8 suomalaista, joista kaksi upraavan 1. hallituksen jasenia, (Aappo Vesikko ja Mikko Pitkanen). Maisteri K. Tynni oh yleisen kokouksen vakineisena puheenjohtajana seka op. Jalman Parkkinen suomalaisen valistusj aoston j ohtajana.

Mita kuvernementin semstvolta saatiin jo v. 1917 kevatkesalld "kiristetyksi" 2'5 000 ruplaa avustus Kolppanan seminaarille ja 8 700' ruplaa suomalaisten 'opettajakurssien toimeenp an o a varten,

Kurssit suunniteltiin Keskusvaliokunnan toimeenpanoelimessa, jonka muodostivat maisterit J. Peraldinen ja K. Tynni seka opettajat J. Susi, A. Vesikko ja M. Kaasalainen. Kurssit kestivat 8 viikkoa (18. 6.-15. 8. Luentosaleina kuvermentin semstvon opettajaseminaarin huoneet Petrovskin saarella Pietarissa. Luennoitsijoina toimivat maisterit J. Peralainen ja K. Tynni sekd Asko Pulltkinen, tri J. Helo ja op. Villiam Sippola (kolme viimemainittua Suomesta kutsuttuina) said. eras venalainen taiteilij a.

Kursseihin osallistui yli 30 opettajaa tai opettajaksi aikovaa, jotka sittemmin jatkoivat opintojansa Kolppanan seminaarissa.

Kurssilinjalta on mainittava myOskin Kolppanan seminaarin suojissa pidetyt kaksiviikkoiset nuorisoty6-kurssit, jotka rahoitettiin myOskin piirihallinnon varoilla. Kursseille saapui eri puolilta Inkerid nuorisoseurojen edustajia n. 70 henkea. Innostus oli tavaton. Kurssin luennoitsijoina toimivat omat johtomiehet: K. Tynni, J. Perdlainen, J. Parkkinen, J. Susi, O. RaikkOnen ja P. Lankinen.

Palatakseni Keskusvaliokunnan ty115-hOn taas, selvitan sellaisen taloudellisen hankkeen kuin oman osuustoimintakeskuksen "Aitan" aikaansaannin. Eta osuustoiminnalliset jarjestOt siina vain nayttivat, etta yksimielisyys on voimaat Vaikka sedan ja vallankumouksen jalelta kaikkinainen tavaran hankinta oli aarettOman hankalaa, saatiin Aitan piirissa asiat luistamaan. Oli asiakkaita, oh tavaraa. Liiketoiminta laajeni ja alkoi nayttda oikein lupeavalta lahin tulevaisuus. Mutta "kapitalistien" tyOn tuloksena se joutui kommunistien jyran alle sekin ja sammui pois

Molemmat sanomalehtemme sekd

Neva ettd Inkeri toimitettiin Pietarissa, mutta painettiin Suomessa — milloin Viipurissa, milloin Lappeenrannassa. — Nyt ryhdyttiin suureen hankkeeseen: oman kirjapainon hankintaan. Muodostettiin varsin laajapohjainen osuuskunta ja oma kirjapaino "Sampo" ei ollut endd unta vaan totta. Muistan vieldkin eldvdsti, kuinka me Aappo Vesikon kanssa kiertelimme pdivdkaudet kaupungilla etsiskellen kirjapainolle sopivaa sijoituspaikkaa. Mutta kuinkas kdvi: juuri kun se oli saatu tydkuntoon, palkattu latojat, saatu pdtevd faktori toita johtamaan jne., niin silloin Pietarin suomalaiset kommunistit lakkauttivat lehtemme sekd takavarikoivat meiddn kirjapainomme omiin tarkoituksiinsa.

Inkerinmaan toinen edustajakokous pidettiin Mikonpdivand 29. 9. 1917 Pietarin ldanin semstvon upeassa kokoussalissa. Edustajat kutsuttiin edellisen kokouksen mukaisesti ilman eri vaalieja. Saapuvilla oli 150 henked. Ohjelmassa oli nelja alustusta: 1) Osanotto Venajdn lakisddtdvdn kansalliskokouksen vaaleihin, 2) Koulu-olojen jdrjestely eri piirikunnissa, 3) Koko opetuslaitoksen uudistus, kdsitthen myOskin opettajien valmistuksen ja 4) Edustajakokousten madrdaikaisuus, mikd olisi tullut merkitsemddn pysyvdn kansallisen edustuksen aikaansaamista. Kokouksen puheenjohtajina toimivat K. Tynni ja A. Vesikko, sihteerind A. Haltsonen ja T. J. Toikka.

Ensimmdisend ollut kysymys ehdokkaiden asettaminen lakia sddtdvdn Vendjdn kansalliskokouksien vaaleihin toteutui vain sikdli, ettd kokouksen asettamat kolme ehdokasta: J. Perdldinen, M. Pitkdnen ja M. Kaasalainen kokosivat vain 15 (100 dautd. Yksinkertainen maaseutuvdestOmme lankesi kommunistien ansaan, ddnesti "rauhan" listoille asetettuja ehdokkaita, siis kommunisteja...

Koululaitoksen uusinta suunniteltiin opettajien laatiman suunnitelman mukaisesti: 2-vuotisen alakoulun ja 4-vuotisen yldkoulun jalkeen kansanopisto-aste. Seminaarin laajentamiskysymyksessa pdddyttiin lopuksi siihen, etta siita tulisi viisivuotinen, sekd mies- ettd naisoppilaita otettaisiin joka vuosi. Rahoitus tapahtuisi lddnin semstvon taholta. Seminaarin uudeksi johtajaksi tub maisteri K. Tynni.

Kansanopisto-asiassa pdastiin myOskin toteutusasteelle. Olin mukana kokouksessa, jossa padtettiin sekd sen tulevasta sijainnista ettd sen johtajasta. — Toksovassa loytyi sopiva rakennuskompleksi sitd varten. Johtajaksi pyydettiin agronomi P. Lankinen ja hdn lupautui, vaikka tiesi joutuvansa alottamaan kaiken aivan alusta. Toksovassa oh kaksiluokkaiseksi sanottu sekd vendldisid ettd suomalaisia varten 10 vuotta sitten perustettu koulu. Katsottiin, ettd kun siita olivat vallankumouksen jdlkeen vendidiset oppilaat jddneet syrjddn, vdheni sellaisen koulun tarve, se voitiin siirtdd pienempiin tiloihin ja luovuttaa kouluhuoneusto 'kansanopistoile. Tdhan laanin valistusosastossa suostuttiin ja opisto pdasi alkamaan tyiinsd lokakuussa 1918. Tdmän vaiherikkaan tyOkauden — uranuurtajakaudeksi sitd voi sanoa — suoritti tdssa Toksovan Kansanopistossa 53 oppilasta, niistd. 16 poikaa ja 37 tyttOd.

Seuraavaksi tyiikaudeksi tub hakemuksia jo 130, joista voitiin ottaa 90. Mutta nyt alkoivat jo poliittiset vaikeudet. Kommunistien valtaanpadsy ja erikoisesti Suomesta kansalaissodan jdlkeen paenneet ja Toksovaan asettuneet kommunistit alkoivat toimintansa.

Samana syksynd. v. 1918 perustettiin Toksovan Haapakankaalle kirkollisten piirien toimesta Kristillinen Kansanopisto, jonka tyOmandollisuuksien kavi samoin kuin edellisessakin tapauksessa. Haapakankaan

Voittiko Rooma?

(Evankelistojen mukaan.)

Prefekti karskina karjuu —
joutuin eistyvi ty6,
viimeista naulaa miehet
kilpaa risteihin lyd.

Suojattu Rooman on vasta!
Pllatus — hard se on mies!
Messias aatelkaatte!
Jumala ...? kukapa ties?

llkkuen roskajoukko
nauttivi voitostaan.
Lyayind kaukaa katsoo
uskollisimmat yarn.

Taivahan rantaa vasten
akkid pimenevad
kolkolle kummulle kolme
ristia pystyyn j5.5.

AAPO 1110.

opiston johtajaksi tuli saarnaaja Santeri Kosonen.

Niinpd Toksovan Kansanopiston kolmas lukuvuosd jai sen viimeiseksi. Vimpelildisestd Santeri Mdkelastd tehtiin sen johtaja. P. Lankisen oli landettavd: Seurasivat pidatykset, kuulustelut ja lopulta pako Suomean.

Mutta selostusvuorossa on edustajakokouksista III. Nyt oil kirkko jo erotettu valtiosta. Alkoi nimittdin todellinen "uskonnon vapaus". Seurakunnat eivdt enda voineet ldhettdd edustajiansa kokoukseen. Niinpa tdma kolmas kokous muodostuikin suppeaksi. Siihen osallistuivat suomalaiset semstvomiehet.

Heitd oli noin nelisenkymmentd kaikkiaan. Kokous pidettiin Marlin semstvon huoneustossa 6. 1. 1918. Ja joukossa vilahti jo kommunistikin seuraamassa asioiden kulkua. Oli siis syytd varoa. Sentddn ohjelman merkityt asiat kdsiteltiin loppuun. 1) Suomalaisten semstvomiesten yhteistoiminnan jarjestdminen, 2) suomalaisten edustus ldanin ja piirien hallintaelimissd, 3) kysymys semstvoja vastaan tehtyjen hyOkkaysten johdosta, niitd kun uhkasi lakkauttaminen selladsinaan ja 4) kotoiset koulukysymykset. Tdssd kokouksessa vasta padtettiin Keskusvaliokuntanimitys muuttaa lnkerin Kansanvaltuustoksi, jonka tuli toimia sena johtoehmend ja jonka tyiiohjelmaan sisallytettiin kaikkien jo virebid °Heiden asiain johto ja hoito. Seri puheenjohtajana toimi kaiken aikaa K. Tynni ja sihteerind P. Lorvi.

Niin kauniisti kuin kommunistit jakoivatkin lupauksia kansallisista kulttuuriautonoinioista — siitahan tdssd meiddn kohdaltamme oli juuri kysymys — niin kdytdniti5 todisti toista! Niitii Kansanvalturuston jasenid, jonka liikkuivat suomenkielisten kuntain liittosuunnitelmaa jdrjestele-indssd, ruvettiin kommunistien taholta tavottelemaan piddtystarkoituksessa. Siind mentiin niin pitkalle, etta K. Tynnin oh jdtettdvd seminaarissa johtajan paikka avoimeksi.

Eras aria, johon Kansanvaituustossa ennen sen tyiin pakollista keskeyty-

mista kohdiatettiin huomio, oli kirkollisasiain uudelleenjarjestely. — Jo kesalla 1917 oh silloinen kirkollinen kenraalikonsistorio ryhtynyt muuttuneiden olosuhteiden pakosta uudistushommiin ja vaimistanut uudet ohjesaannet ev.lutherilaisten seurakuntien ja synodien ynna konsistorien toimintaohjeiksi, mutta naita ohjesdantaehdotuksia kasittelevaa ja hyvaksyvaa kirkolliskokousta ei se kyennyt niissa muuttuneissa oloissa aikaans.aamaan. Vallankumous oli myas luonut entista vaikeammat olosuhteet. Silloin teki Tuutarin silloinen kirkkoherra Jaakko Raski aloitteen esittaen Inkerin Kansanvaltuustoile, etta se ryhtyisi kehittelemdan kysymysta Inkerin kirkollisesta hallinnosta. Itse kirkkoherra Raski

tarpeelliset alustukset ja melkein valmiit ehdotuikset ohjesdannaiksi kirkkovaltuustoista, kirkkoneuvostoista, yleisesta Inkerimaan kirkohiskokouksesta ja korkeimmasta Inkerin kirkollisesta elimesta eli konsistorista. Ne kasiteltiin Kansanvaltuuston kokouksessa ja hyvaksyttiin noudatettaviksi Inkerinmaan seurakunnissa. Osittain niita ruvettiin noudattamaankin, missa se old mandollista. Papiston siirtyminen maaista oh kuitenkin jo alkanut.

Tallaisia olivat ne tavoitteet, mihin vallankumonksen innostamina oli pyritty siind hyvassa uskossa, etta Inkerille myOnnetaan ei ainoastaan paperilla rauhan sopimuksessa vaan myiiskin kaytannassa kulttuuriautonomia.

Tama on totuus Inkerin Kansanvaltuustosta.

27. 1. 1965.

Aapo *Iho.*

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa Postisiirto n:o 30636,

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 7—8 Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI 1965

Noin tuhatkunta henkeä oli kokoontunut inkerin-suomalaisten kesäjuhlaan Turkuun heinäkuun 3—4 päivinä. Juhlapaikkana oli Turun VPK:n avara sali, josta kuvamme on. Edessä puhujia: rovasti Juhani Jääskeläinen, ev.luutn. Reino Simonen ja kirkkoherra Alpo Mustonen. Kansallispukuiset eturivin henkilöt ovat Helsingin kuorolaisia. Turkulaisille parhaat kiitokset onnistuneiden juhlien järjestämisestä. — Valok. Hannu V-ki.

Kesäjuhlat Turussa

Inkeriläisten kesäjuhlat Turussa pidettiin heinäkuun 3—4 päivinä ja onnistuivat hyvin. Väkeä oli runsaasti eri puolilta Suomea ja Ruotsista asti, kuten aikaisempinakin vuosina. Seuraavassa julkaisemme fil.maisteri Teppo Samoojan tervehdyspuheesta katkelmia:

Inkerinsuomalaisella siirtoväellä on kohtalon oikusta kaksi isänmaata, kotimaata: toinen muistoissa väikkyvä entinen Inkeri, toinen vanha emämaa Suomi. Edellinen on meille enää haavekuva, jälkimäinen nykyhetken todellisuutta ja siis oikea isänmaa. Eihän isänmaa saa olla haavekuva, vaan käytännöllinen tosiasia, kodin työn ja toimeentulon turvaaja, kansalaisoikeuksien ja myös -velvollisuuksien antaja sekä hätätilanteessa meidänkin apuumme vetoava maa, jolle me olemme valmiit uhraamaan ruumiin ja hengen voimat. Jos me osaamme sulattaa sielussamme yhteen nämä kaksi isänmaakuvaa entisyyden rikastuttaessa nykyisyyttä, niin kaikki on hyvin. Silloin me olemme löytäneet kauniin sopusoinnun inkerinsuomalaisuuden ja suomensuomalaisuuden välille. Tietääkseni jo lähes kaikki Suomessa asuvat inkeriläiset ovat hakeutuneet Suomen kansalaisiksi. Mahdollinen takavuosien epäröinti tässä asiassa on jo ohi.

Meidän inkeriläiset esi-isämme ja -äitimme olivat syvästi uskonnollisia ihmisiä, jotka ottivat nöyrästi voimansa jumalansanasta ja saivatkin siitä apua ja turvaa kaikissa elämänsä vaiheissa, jotka eivät olleet helpot. Tätä lajia ovat inkerinsuomalaiset vieläkin, heissä asuu edelleen oikea vakava inkeriläinen henki. Nykyinen kova kylmä aika pyrkii hävittämään vanhat siveellis-uskonnolliset ihanteet ja turmelemaan yleisen moraalin. Tämä rappion ilmapiiri on yhteydessä siihen yleiseen pelkoon ja turvattomuudentunteeseen, minkä vallassa ihmiskunta on vuosisatamme kauheiden sotien jälkeen elänyt. Aika on sairas. Ihminen vainoaa ihmistä, ja kansoja vallitsee vaarallinen kilpavarustelun henki. Tuntuu aivan kuin ihmissuku pyrkisi tuhoamaan itsensä ja jopa koko olevaisen. Johtuvat mieleen seuraavat Harry Martinsonin säkeet:

"On suoja melkein kaikkeen,
mitä on,
on suoja tulelta ja kylmyydeltä,
on koilta, ruosteelta ja miltä
vain,
muttei, ei suojaa ole ihmiseltä."

Näissä säkeissä on ihmisen suru ihmisen puolesta mitä selvimmin ilmaistuna. Hyvin monet julkisuuden henkilöt ovat tämän saman surun ilmaisseet. Tuntuu järkyttävältä ajatella tällaisena epätoivon ja kielteisyyden aikana äskenmainittua esivanhempiemme meille perinsi jättämää

lujaa siveellis-uskonnollista vakaumusta. Se on jäänyt aivan orvoksi ilmiöksi. Onkohan se nykyisen polven painuessa mullan alle jo kokonaan häviävä maailmasta! Säälimätön kohtalo riisti heimoltamme kaiken paitsi sitä, mihin sen iskut eivät pystyneet: uskoa, toivoa ja rakkautta, näitä kolmea perusrikkautta, jotka ovat tärkeimmät kaikista pääomista. Ihmistä, jolla on nämä rikkaudet, ei kohtalon kovuus pysty musertamaan eikä katkeroittamaan — hän on paljaaksi riisuttunakin rikas.

Hartaat kristityt ovat aina uskoneet nöyrästi seuraavankaltaiset Raamatun sanat: "Jumala on uskollinen hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne" (Kor. 10: 13) samoinkuin seuraavankaltaiset lauseet: "Herra tuomitsee maan ääret" (I Sam. 2: 10). Tällainen usko tekee aivan ihmeitä omistajansa sielussa. Hän ei kaikkensa menettäneenäkään kapinoi kohtaloaan vastaan. On esimerkiksi vavahduttavaa kuulla vanhan naisen, jolta sota on riistänyt puolison sekä lapset ja muita läheisiä, vieläpä kodinkin, sanovan nöyrästi: "Ilman Jumalan apua en olisi kestänyt näitä iskuja." Tällaisen uskon omistavat ihmiset tuntevat aina olevansa turvassa. Tähän liittyy tuo luottamus, että Jumala tuomitsee maan ääret, ottaa tilille vääryydentekijät ja huolehtii omistaan, mihin maan ääriin he ovatkin hajaantuneet, ja että oikeus vihdoin tapahtuu kaikkialla. On sääli ja rikos, että elettävänämme olevan aineellisen ajan karkea henki käy tällaisen lapsenomaisen puhtaan ja suurenmoista lohtua antavan uskon kimppuun. Sellaista lohduttajaa ei korvaa mikään.

Me ihmiset puuhaamme ja kärsimme täällä aikamme. Mutta vain muutama nopeasti kiitävä vuosikymmen, ja kaikki on kohdaltamme ohi, kärsimyksemme ja tuskamme haudatut. Uusi sukupolvi puuhailee ja rakentelee meidän asuinsijoillamme, kenties uusi rotu, ja elämän meri velloo ja myrskyää edelleen kuin nyt. Mutta ei kuplaakaan enää näy sen pinnalla. Meidän tekomme ovat häviävän pieniä, kuin lastenleikkien pihahiekkaan jättämät jäljet, jotka hetkessä häipyvät. Me näemme vain pienestä näkökulmasta, vain yhden ihmiselämän kohdalta. Ja tämä elämä on, kuten jo viitattu, liiankin nopeasti haihtuva.

"Ihminen on kuin tuulen henkäys, hänen päivänsä niinkuin pakeneva varjo" (Ps. 144: 4). "Sukupolvi menee ja sukupolvi tulee, mutta maa pysyy iäti" (Saarn. 1: 4). Nämä Raamatun lauseet esittävät ihmisen pienuuden ja hänen päiviensä hetkenomaisuuden iäisyyden näkökulmasta, huimaavien ajallisten mittasuhteitten valossa, jolloin koko ihmiskunta miljoonine, miljardeine yksilöineen on tosiaan vain tuulen henkäys ja pakeneva varjo. Iäisyyden mittasuhteita ei kuolevaisen järki pysty käsittämään. Niiden valtavuudesta luin muinoin koulupoikana omalaatuisen vertauksen, joka jäi iäksi mieleeni. Egyptin muinaiset faaraot haudattiin rakennuttamiensa jättiläismäisten kivipyramiidien alle. Nämä olivat nelisivuisia ja suippenivat terävään huippuun. Suurin niistä oli 146,5 met-

riä korkea. Tuossa vertauksessa kerrottiin seuraavaa: Jossakin kaukana on kilometrin korkuinen pyramidi, joka on tehty timantista, siis kaikkein kovimmasta aineesta, minkä ihminen tuntee. Kerran vuosisadassa lentää pyramidin huipulle pieni lintu, hioo hetkisen nokkaansa siihen ja lähtee jatkamaan lentoaan. Kun timanttinen pyramidi näistä keveistä kosketuksista kuluu loppuun, on vasta yksi sekunti iäisyydestä kulunut. Tässä näkemyksessä on aavistus siitä mykistävästä suuruudesta, mikä sisältyy käsitteeseen iäisyys.

Mutta tällaiset huimaavat, rajattomat näköalat ja mainitsemieni tapaiset ihmiselon hetkellisyyttä tähdentävät Raamatun lauseet eivät meitä vähäpätöisiä ihmislapsia kuitenkaan masenna, vaan osoittavat päinvastoin, että me emme saa tuhlata lyhyeksi säädettyä aikaamme turhuuteen ja hyödyttömään paikallaanoloon tai peräti vääryydentekoihin, vaan että meidän on kunkin kohdallamme täytettävä meille syntymässä annettu tehtävämme ihmisinä, koko ihmiskunnan vastuullisina jäseninä. Samalla kuin me työskentelemme oman onnemme hyväksi, meidän on annettava täysivoimainen panoksemme myös yhteishyväksi sekä autettava apua tarvitsevia lähimmäisiämme, missä suinkin voimme. Kaiken meidän ajallisen aherruksemme tulee osoittaa alussa mainitsemieni kolmen kallisarvoisen henkisen lahjan leimaa: uskon, toivon ja rakkauden. Silloin on pienikin elämä suuri.

Apostoli Paavalin ja meidän "ennen – nyt"

Selostus rov. J. Jääskeläisen saarnasta Inkeri-juhlilla Turussa 4. 7. 1965. Saarnatekstinä Ef. 2: 1—10).

On päätelty, että tässä olisi ap. Paavalin esittämä eräänlainen hymni, ylistys, sen kristillisen kasteen johdosta, jolla entiset Efeson pakanat olivat tulleet kastetuiksi otettuaan vastaan kristinuskon. Paavali kuvaa voimakkain värein, mitä he olivat ennen pakanuudessa, mitä nyt kastettuina ja Kristukseen uskovina. Ennen he olivat kuolleet synteihinsä ja rikoksiinsa, ennen vaelsivat tämän maailman menon mukaan, sen hengen hallitsijan mukaan ja alaisuudessa. Synnit ja rikkomukset olivat määränneet koko elämänvaellusta. Heissä näyttäytyi pahan pakkovalta, siitä he olivat riippuvaisia kuin pojat isistään, kuin lapset vanhemmistaan. Pahuus oli kuin ilma, jota he hengittivät. — Kerran oli myös suomalainen nuorukainen lausunut karkean tunnustuksen, mutta varmaan kuitenkin totuuden itsestään: "Jumala minä en usko, mutta perkeleeseen minä uskon, sillä sen vankina minä olen, ja se se nielee teidätkin". On saatu Paavalin ajan jälkeenkin kokea, että jollei Kristus saa hallita, niin sen ihmisen määrääjänä ja hallitsijana on synti ja Jumalan vastustaja paha henki. Tämä totuus olisi huomattava ja tunnustettava. Ikäviä viestejä ovat tuoneet entisillä kotiseuduilla käyneet inkerinsuomalaiset siitä, kuinka paheellisuus ja paheiden valta on siellä kasvanut. Niin on käynyt siksi, kun ei ole voitu siellä Kristusta julistaa eikä saattaa hänen pelastettavikseen

ja vapautettavikseen. Kuitenkaan ei ihminen pääse irti vastuuvelvollisuudestaan Jumalan edessä pysyessään pahuuden ruhtinaan vallan alaisuudessa. Apostoli sanoo: "Me olimme Jumalan vihan lapsia".

Puhuja viittasi siihen, kuinka sota-aikana inkerinsuomalaiset toivat Viron leireillä samalla kertaa satamäärin ja Inkerin kylissä kymmenittäin samaan taloon yhtaikaa kastettaviksi lapsia sylilapsista kouluikäisiin asti ja kuinka eräs emäntä Inkerissä oli sodan edellisinä vuosina kastanut salaa suljettujen ikkunain takana yhteensä n. 50 lasta. Miksi tällainen touhu? Siksi, että täällä maan päällä on kerran esiintynyt Jumalan poika, joka on ilmoittanut: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää ja kastakaa. Tehkää minun opetuslapsikseni". Siten oli saatettava ihmiset hänen valtansa alaisuuteen, hänen puhdistettavikseen ja uudistettavikseen. Kristuksessa avattiin ovi Jumalan valtakuntaan. Hänen kauttaan tapahtuu vallansiirto. Pahan valta murtuu. Kaste, veden käyttö Jeesuksen nimeen, pesee puhtaaksi synnin turmeluksesta. Silloin ihminen kelpaa Jumalalle. Kun Kristus avaa oven Jumalan valtakuntaan, niin mikään mahti ei voi sitä sulkea, kun Hän armahtaa, niin kukaan muu ei voi sitä Jumalan edessä syyttää. "Jumala on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa ... yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa". Sodan edellä oli Inkerissä pakotettu elämään vain tämän maailman menon mukaan. Kun sota-aikana saatiin julistaa jumalansanaa ja jakaa sakramentteja, siksi tuotiin lapset kasteelle, että Jeesus suorittaisi hyvän vallansiirron.

Vielä korostaa ap. Paavali: "Armosta te olette pelastetut uskon kautta". Myös: "Ilman uskoa on mahdoton kelvata Jumalalle". Uskon kädellä tartutaan Jumalan suureen lahjaan. Sylilapsissa ei tietenkään ole voinut olla tietoista uskoa, mutta Jumala on heitä kuitenkin käsittämättömässä rakkaudessaan siirtämässä valtakuntansa piiriin. (Apostolit kastoivat uskoon tulleen isän mukana myös heidän lapsensa).

Jeesuksen valtapiiriin päässeistä on moni siirtynyt takaisin pahan hengen valtaan. Näin jo teki Juudas Iskariot yksi 12:sta opetuslapsesta. On ollut tähän maailmaan rakastumista, on jätetty Jumalan lahjojen, Sanan ja sakramentin käyttö, on jätetty seurakuntayhteys ja rukous. On jouduttu takaisin pahan vallan alaisuuteen. Voi, ettei siihen kuitenkaan jäätäisi. Jumala on vielä Kristuksen kautta armorikas ja laupias. Siltä, joka häntä etsii, hän ei peitä kasvojansa. Luota Sanan mukaan tähän. Pyri jälleen hänen valtansa alaisuuteen, hänen armahdettavakseen ja hoitoonsa. Jollekin sanotaan: Sinulla onkin jo kiire tähän, ettet iäisesti jäisi pahuuden ruhtinaan valtaan ja Jumalan vihan alaiseksi. — Kenen valtakunnassa vietät iäisyytesi? Puhuja viittasi ehtoollispöytään, jossa on Kristuksella jo vastaanotto. (Ehtoollispöydässä olikin runsaasti kävijöitä).

Juhlilta hajaantumisen varalta on kuullussa saarnatekstissä myös sana matkaevääksi: "Me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä tekoja varten".

Inkeriläisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7. A. 1. Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00—19.00

Ruotsin inkeriläisten kuulumisia

Erittäin onnistuneet kesäjuhlat

Kesäkuun 25—27 päivinä elettiin Mölndalissa inkeriläisyyden merkeissä, sillä olihan näille Ruotsin inkeriläisten kesäjuhlille saapunut peräti 800 henkilöä eri puolilta Ruotsia sekä Suomestakin.

Juhlien alkajaistilaisuus oli 25. 6. Fässbergin koulun juhlasalissa. Sali oli ääriään myöten täynnä väkeä ja innostunut mieliala kohosi illan mittaan.

Paikallisen seuran puheenjohtaja Viktor Mustonen lausui tervehdyssanat selvitellen, miksi juhlat taasen pidetään Mölndalissa. ISK:n tervehdyksen esitti sen puheenjohtaja, insinööri Heikki Toikka, jonka jälkeen trio Varkki, Sokka, Paakkonen esittivät lauluja erittäin täyspitoisesti. Inkeriläisten Yhdistys r.y:n tervehdyksen Suomesta toi johtaja Antti Kekki kuvaillen, kuinka ennen Inkerissä papisto otti voimakkaasti osaa juuri tällaisiin kesäjuhliin ja oli innolla mukana kaikissa kansallisissa toiminnoissa.

Mielenkiintoisen ja monia unohduksiin jääneitä seikkoja selvittelevän, täyspitoisen juhlapuheen piti opettaja A. Parkkinen. Hänkin toi esille papiston panoksen Inkerin kansallisissa riennoissa. Lavalle astuivat tämän jälkeen rouva Ida Riipinen, neiti Kerttu Susi ja merkonoomi Väinö Kekki tuoden "tuliaiset" Helsingin paikallisosastolta. Mitäs nämä olivat: iso paketti kirjoja mölndalilaisille ja upea pokaali kiertopalkinnoksi jalkapallojoukueitten kesken. Lahjoista kiitti puheenjohtaja V. Mustonen. Väinö Kekki puheessaan kertoili, kuinka Suomessa asuvat inkeriläiset jälkeläiset ovat lähteneet liikkeelle ja toivoi, että Ruotsissa noudatetaan esimerkkiä nuorten oma-aloitteisesta ja itsenäisestä työskentelystä. Nuoret ovat nuoria, kuten tämän päivän vanhus aikanaan. He elävät omaa elämäänsä ja kun se pysyy rajoissaan, on iloinen tanssahtelukin sallittua. Tuolloin muutamien fanaatikkojen ennakkoepäluulot saavat jäädä huomiota vaille.

Gävlen tervehdyksen toi Aatami Vainikka ja esitti samalla näille juhlille kirjoittamansa runon. Insinööri A. Björn teki selkoa muistomerkin tähänastisista vaiheista ja Helsingin Inkeri-kuoro heläytti taitavasti muutamia lauluja op. E. Virolaisen johdolla. Tilaisuus päättyi pastori J. Rantasen pitämään iltahartauteen.

"Vanhojen partojen tilaisuus". Näin luki ohjelmalehtisessä ja näin se olikin. Kun oli kokoonnuttu saman koulun musiikkisaliin, olivat pyöreän pöydän ympärille: A. Vainikka, V. Jaarinen, A. Paakkonen, A. Parkkinen ja V. Kekki. He muistelivat menneitä ja puhevuoroista ei ollut puutetta. Siinä käytiin läpi koulut ennen Inkerissä sun muut sellaiset ja kuulijoilla oli hauskaa. Oli vain valitettavaa, että kuulijakunta oli vähälukuinen, mutta se johtunee ohjelmalehtisen harhamerkinnästä, sillä monella oli se käsitys, että ilta oli vain "vanhoja partoja" varten. Moni seuraavana päivänä harmitteli kun ei ollut mukana, mutta ei hätää, kaikki meni magnetofoniin ja siellä se on "pakastettu" vastaista tarvetta varten. Lisää tällaista jutustelua. Juuri tällaisissa panelikeskusteluissa moni asia selkenee ja ainahan isompi joukko muistaa enemmän kuin yksi.

Jumalanpalvelus. Seuraavana aamuna täyttyi kerran taasen Mölndalin kirkko ääriään myöten harrasta kuulijakuntaa. Harvoin nähtänee siinäkin kirkossa näin paljon väkeä, mutta eihän ollut ihme, olivathan inke-

riläiset liikkeellä. Kirkossa saarnasi pastori J. Rantanen.

Urheilukilpailut.

Uurheilukilpailut alkoivat kenttähartaudella ja kun näistä tulee selostus erikseen, niin tyydyn tässä yhteydessä vain mainitsemaan, että kilpailut onnistuivat hyvin ja juhlamieltä kohotti erikoisesti se, että kentällä hulmusivat sen toisessa laidassa Ruotsin ja Suomen liput rinnan ja kentän toisessa laidassa Inkerin sini-puna-keltainen ristilippu. Alussa laulettiin myös kunkin maan kansallislaulut. Ei ihme, että kyynel, herkkä kyynel oli monen poskipielessä, kun katse oli suunnattu rakkaaseen lippuumme ja voimakkaana kaikui Nouse Inkeri. Se oli ikimuistettavaa. Se oli sytyttävää.

Seurat.

Isiensä Jumala on Inkerin kansalle ollut aina rakas ja kallis. Nytkin urheilukilpailuista siirryttiin välittömästi seuroihin, jossa usean papin voimalla todistettiin Jumalan suuruutta ja armon rikkautta. Juuri Jumalan ihmetekoja on sekin, että näin suuri joukko Inkerin heimon jäseniä voi viettää vapaasti kesäjuhliaan uudessa kotimaassaan Ruotsissa. Hän auttoi meitä siellä. Hän auttaa meitä täällä. Hän on kaikkialla. Hän on vanhurskas, pyhä ja armollinen. Ken Häneen turvautuu hän ei ole hukassa. Väkevästi sen tuntevat ne inkeriläiset, joitten nykyinen kotimaa on Ruotsi.

Pääjuhla.

Mölndaalilaiset ylittivät itsensä. Kuvitella, että viime tingassa he saivat tehtäväkseen järjestää kesäjuhlat ja he onnistuivat täydellisesti. Kyllä siinä oli komennettu jokainen ken kynnelle kykeni ja halusta näki jokaisen tehtäviään suorittavat. Ei ollut väkinäistä mikään touhu.

Pääjuhlan alkaessa ja esiripun auettua soisoi mölndalilaisten sekakuoro valmiina nuoren johtajansa Varkin komennossa. Laulujen välissä puheenjohtaja V. Mustonen esitti tervehdyksen ja ilonsa siitä, ettei heidän puuhansa menneet hukkaan, vaan runsas yleisöjoukko todistaa, että näitä kesäjuhlia kaivataan. Kuoron esitystaso oli korkea ja mukaansatempaava. Samoin esiintyi naiskuoro ansiokkaasti Kaisa Leizingerin johdolla.

Kaisu ja Antti Kekki lausuivat yhdessä antaumuksella sikermän inkeriläisiä runoja. Opettaja Armas Paakkonen pakinoi inkerin murteella, mutta ennen esitystään hän näytti esimerkiksi muille nuorille, miten Inkeriä voi säilyttää tulevillekin polville. Hän on tehnyt suurtyön laatiessaan vanhempiensa muistojen varassa sekä isänsä että äitinsä puolelta sukupuun. Se on todella suurtyö ja kaikki kunnia Armas Paakkoselle. Koettakaappas hyvät nuoret seurata hyvää esimerkkiä.

V. Mustosen tarina tarttuloista sai kaikkien nauruhermot kireelle ja hauska pakina se olikin.

Suorastaan yllätys ja mieluinen sellainen oli, kun saimme nähdä onnistuneesti amatöörivoimin viety näytelmä "Nokkosvihdat". Suuri kiitos näyttelijöille.

Kuultiinpa vielä Havukka-ahon mietteitä, joita kertoili antaumuksella P. Pesonen.

"Nouse Inkeri" kajahti taasen täysin rinnoin ja tyytyväisinä poistuttiin juhlapaikalta. Olimme saaneet viettää taasen unohtumattoman illan — Inkerin illan.

Tulkoon tähän vielä lisättyä, että Helsingin satakieletː Kerttu Susi ja Aino Tuutti lauloivat ja lauloivat itsensä meidän sydämiimme. Heitä säesti opettaja E. Virolainen.

Viimeisenä juhlapäivänä aloitettiin seuroilla. Että hengellistä ohjelmaa oli runsaasti se todistaa, että tänäkin päivänä inkeriläiset panevat tälle suuren arvon. Ei ole paljon pu-

huttu korkea elintaso vieroittanut heitä Jumalasta.

Juhlat päättyivät jumalanpalvelukseen, jossa juhlakansalla oli tilaisuus yhdessä nauttia Herran pyhää ehtoollista.

Kaksi miestä

Se että jokainen mölndalilainen oli remmissä mukana todisti loistava juhlien läpivieminen. Näki, että jokainen teki parastaan, että juhlat onnistuisivat. Kiitos teille jokaiselle, mutta päätään pitempänä kuitenkin oli kaksi miestä, joitten harteilla oli suurin paine. He ovat V. Mustonen ja A. Paakkonen. On syytä tämänkin lehden palstoilla heidät esitellä.

Kun kaksi vuotta sitten etsittiin ISK:lle puheenjohtajaa pyydettiin tähän tehtävään V. Mustosta, mutta hän jyrkäsi kieltäytyi ja sanoi, että hän tekee kaiken minkä ehtii, mutta ei puheenjohtajan paikalla. Hän oli oikeassa. Tämä samainen V. Mustonen on näinä vuosina tehnyt miehen työn Ruotsin inkeriläisten keskuudessa urheilurintamalla. Hän on paikallisen jalkapallojoukkueen sielu. Hän on paikallisen urheiluseuran a ja o. Hän valvoo ja johtaa koko maan inkeriläisten urheilutoimintaa. Hän on nuorten kokooja. Voiko mieheltä vaatia enemmän? Harvat ovat ne illat, jotka Viktor on saanut viettää perheensä parissa. Hän on antanut paljon, mutta häneltä toivotaan vielä paljon. Hän tuntee vastuun eikä vetäydy syrjään. Hän ei ole titteliherra vaan työn ja tarmon mies.

Armas Paakkonen putkahti esiin pari vuotta sitten. Siihen asti meni aika lukujen parissa valmistautuessaan opettajaksi, mutta nyt hänkin tuntee vastuun voimakkaana. On tehtävä ja paljon kovakohtaloisen heimon hyväksi. Voi voi kuinka paljon sitä tehtävää on, kuinka paljon vielä on vaillinaista. Tämän tietää Armas Paakkonen. Näillä kesäpäivillä hän näytti jo idearikkautensa ja heimonsa odottaa häneltä paljon. Ole valmis! Uskon, että silloin kun on kysymys Inkerin heimosta Sinä luovut paljosta täyttääksesi ne tehtävät joita heimosi Sinulta odottaa. Sinä olet valmis. Katseet ovat nyt käänntyneet Sinuun ja kun vuosi vierähtää Sinä olet itseoikeutettu heimosi johtaja ja tuolloin heimosi asiat Ruotsissa ovat varmoissa käsissä. Toivotamme Sinulle onnea ja menestystä. Tarmoa Sinulla on omasta takaa.

V. K.

ISK:n vuosikokous

ISK:n vuosikokous pidettiin Mölndalissa 27. 6. 1965.

Kokouksen avasi ja puhetta kokouksessa johti ISK:n puheenjohtaja insinööri Heikki Toikka.

Vuosikertomus ja tilikertomus hyväksyttiin ja vastuuvapaus myönnettiin vastuuvelvollisille.

Toimintasuunnitelma myötäili päättyneen toimintavuoden tapahtumia, jossa pääpaino on asetettava muistomerkkihankkeelle. Liiton uudeksi puheenjohtajaksi valittiin A. Halttunen ja erovuoroisten johtokunnan jäsenten tilalle: A. Halttunen, A. Björn ja A. Paakkonen.

Muistomerkin paikaksi hyväksyttiin yksimielisesti örebro ja koetetaan toimia niin, että jo ensi kesänä kesäjuhlien yhteydessä voitaisiin se paljastaa. Jos näin onnellisesti käy, on ensi kesän kesäjuhlien paikka luonnollisesti örebro; muussa tapauksessa juhlat ovat joko Boråsissa tai Västeråsissa.

Eroava puheenjohtaja H. Toikka kiitti. Hän kiitti näistä vuosista, jolloin hän on saanut olla mukana. Hän kertoi oppineensa paljon. Hän iloitsi voidessaan jotain tehdä inkeriläisten hyväksi. Hän oli liikuttunut. Vastapuheestakaan ei tahtonut tulla mitään, sillä uusi puheenjohtaja A. Halttunen, jos kukaan tietää, kuinka

paljon Toikka on tehnyt yhteisen asian hyväksi. Hän sanoi toisaalta olevan helppoa lähteä jatkamaan, kun tie on jo aurattu, mutta silti kaikki olisivat toivoneet, että Toikka olisi heiluttanut puheenjohtajan nuijaa edelleen; kun se kuitenkin on mahdotonta, kiteytti hän sanontansa vain: kiitos, suurkiitos.

V. K.

ISK:n johtokunnan kokous

Välittömästi vuosikokouksen jälkeen kokoontui uusi johtokunta järjestäytymiskokoukseen.

Kokouksen avasi uusi puheenjohtaja A. Halttunen. Varapuheenjohtajaksi valittiin opettaja Armas Paakkonen, rahastonhoitajaksi Antti Juvonen ja sihteeriksi insinööri Erkki Kuortti.

Koko maata käsittäväksi urheilujohtajaksi kutsuttiin V. Mustonen uudelleen.

V. K.

Runoja

(Kirjoittanut talvisotaa edeltäneinä vuosina Sulo Susi Skuoritsan Pokkisen-Purskovalta).

Mistä levon sä löydät?

Sulosointujen sävelet sydämehen
luovat lepoa valoa vainen.
Voisko rinnoilla rakkahan runottaren
sua runnella myrskykään mainen?
Runosäkeet sun syömmesi sykkimään saa,
toivontulta sun tuntoosi tuovat.
Valo pistävi esiin taas pilvien taa,
innon puhtahan rintahan luovat.

Yksin.

Yksin, yksin, yksin vaan
kuljen elontietä.
Surut, murheet mustan maan
kuoloon koettaa viedä.

(2/11 1936).

Inessialle.

Mä oon kuin karkulainen päällä maan,
jok' vaivoistansa vapaaks' pääst' ei koskaan voi.
Jäi kaihon kannel rintahani kaikumaan,
sen sointu korvissani aina soi.

On ihmisillä onni myötä ain,
ja vuodet vierii kuni unta kaikki ois.
He kohtaloonsa tyytynevät vain.
En tyytyväisnä minä koskaa olla vois.

Oon maailmaa matkaellut jo
mä parikymmentä vuotta.
Unta lie ollut koko kohtalo
ja parhaat unelmista — kaikki suotta.

Mitä? Oisko unelmani kaikki unta?
Ne eikö elämässä sijaa koskaan saa?
Ne oisko kaihon luomaa suvilunta,
Min elonauronki kohta sulattaa?

Ei .Mä tiedän elon ankarimman lain.
Se laki kuuluttaa: "Kuolla taikka voittaa".
Siis elämä on taistelua vain.
Vain taiston kautta voipi onni koittaa.

(3. 11. 1936).

Inkeriläisten kesäjuhlat Turussa

Inkeriläisten kesäjuhlilla Turussa heinäkuun 3—4 päivinä oli runsaasti yleisöä. Noin 800 henkeä eri puolilta Suomea ja Ruotsistakin oli läsnä. Joukossa oli heimoasian puolesta paljon vaivaa nähneitä "vanhoja par-

toja", mutta myöskin ilahduttavan paljon nuorisoa.

Lauantaina 3. 7. klo 18 alkoi harrastunnelmainen alkujuhla Turun VPK:n talossa, jonka juhlasali oli lipuin ja kukin koristettu. Aluksi veisattu "Suvivirsi" kajahti voimakkaasti. Tervehdyspuheen piti Inkeriläisten yhdistyksen Turun osaston puheenjohtaja, fil. maisteri Teppo Samooja . Puhe on julkaistu toisessa paikassa lehteämme.

Puheen jälkeen esitti pianosooloja Tesma Lindgren. Ruotsin Inkeriläisten tervehdyksen esitti op. Armas Paakkonen. Hän puhui sikäläisten inkeriläisten kohtalosta "muuttuvassa yhteiskunnassa". Kielen ja kulttuurin säilyttäminen on ongelma , sillä jo omat pienemmät lapsemmekin puhuvat keskenään vain ruotsia, totesi puhuja. Hän esitti lopuksi havainnollisesti sukuluettelointia, millä voitaisiin estää heimon historian häviäminen. Kaikkien Turussa asuvien karjalaisten tervehdyksen esitti eversti-luutnantti Reino Simonen. Turun yliopiston kansanrunouden tutkimuslaitoksen tervehdyksen toi prof. Lauri Honko. Puhuja mainitsi, että tutkimuslaitos suorittaa jatkuvasti inkeriläisen kansanrunouden, sananparsien ja tarinain keräämistä ja tallentamista. Väliajalla prof. Honko jakoi inkeriläistietouden keräilykaavakkeita.

Taitelija Kastehelmi Karjalainen pakinoi aluksi "siu ja miu rakkauvest" ja jatkoi sitten kiinnostavasti Anusta ja Mikosta sekä Kalevalasta. Tunnin kestäneellä väliajalla oli heimoveljillä ja -siskoilla tilaisuus seurustella keskenään ja samalla nauttia Turun Karjalaisten naisten järjestämän ravintolan antimista.

Ohjelma jatkui Turun Inkeriläisten J. Talonpojan johdolla esittämällä kuorolaululla, minkä jälkeen rehtori Heikki Mylläri esitelmöi inkeriläisten vaiherikkaista kohtaloista. Ansiokkaaseen esitelmään palaamme lehtemme seuraavassa numerossa. Koululainen Heikki Kyrölä lauloi Reppurin laulun, Kullanmurunen ja Kun päivä paistaa sekä yleisön pyynnöstä vielä Viulsampan laulun. Matti Iho esitti sitten omia runojaan ja Helsingin Inkeriläisten naiskuoro johtajanaan Sulo Hakanen esitti kolme hengellistä laulua.

Iltahartauden piti Inkeriläisten yhdistyksen r.y. puheenjohtaja, kirkkoherra Matti Vironmäki. Hän kiitti aluksi turkulaisia heimoystäviä siitä, että he olivat jo neljännen kerran ottaneet vaivakseen järjestää kesäjuhlat. Juhlien alku jo viittasi siihen, että ne jälleen onnistuvat ja että kannattaa kokoontua yhteisille päiville. Varsinaisessa iltahartauspuheessaan khra Vironmäki kertoi isästä, joka rohkaisi poikaansa kulkemaan virran kuohujen läpi ja antoi pojalle kiviä taskuun, että poika pysyisi pystyssä, kun virta painaa. Puhuja sanoi, että myös meidän taivaallinen Isämme on antanut itsekullekin kivirepun, jota on kannettava, kunnes päästään toiselle rannalle. Mutta Isä seuraa kuitenkin kulkuamme. Hän ei hetkeksikään päästä meitä näkyvistään. Hän sanassaan osoittaa, että hän ei pane raskaampaa kuormaa kuin minkä voimme kantaa. Itse hän kantoi kaikkein suurimman kuorma, kun sovitti syntimme ristillä. Lopuksi veisattiin yhteisesti iltavirrestä 539 muutamia säkeistöjä.

Toisena juhlapäivänä, sunnuntaina kokoonnuttiin VPK:n taloon klo 7.30 aamukahville. Klo 9 oli kunnianosoitus inkeriläisten vainajien muistomerkillä. Kun oli laulettu virsi 125, hovioikeudenneuvos Robert Rainio puhui vainajien muistolle. Heimotunnuksin varustetun seppeleen laski muistomerkille johtaja Antti Kekki. Turun Inkeriläisten kuoro lauloi Juho Talonpojan johdolla, minkä jälkeen kuoron johtaja puhui ja lopuksi laulettiin virsi 332.

Muistomerkiltä siirryttiin läheiselle Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkille, jossa laskivat seppeleen johtaja Antti Kekki, vaatturimestari

Matti Suomalainen ja rehtori Heikki Mylläri, joka puheessaan totesi karjalaisten ja inkeriläisten aina kunnioittaneen esivanhempien muistoa ja vaalineen heidän perinteitään. Karjalaisten ja inkeriläisten kohtalot ovat kautta aikojen olleet läheiset ja kulkeneet samoja teitä. Heidän on helppo ymmärtää toisiaan. Tämän muistomerkin ääressä ajatuksemme palaavat aikaan, jolloin karjalaiset vielä synnyinseudullaan viljelivät esiisiltä perittyjä kotikontuja. Ylväinä kohosivat pitäjien keskellä siellä herrantemppelit ja niiden ympärillä levisivät hautausmaat, menneiden sukupolvien viimeiset leposijat. Kuinka hartaina karjalaiset varsinkin kauniina sunnuntaiaamuina suuntasivat askeleensa omaistensa viimeisille leposijoille, joiden äärellä ilmeni sitä voimaa rakkautta, mikä yhdistää sukupolvet toisiinsa. Sitten syttyi sota. Karjalan nuoret miehet kaatuivat ensimmäisten joukossa puolustaessaan kotikontujaan ja synnyinmaataan. Pitkät sankarivainajien hautarivit kasvoivat jokaisen Karjalan kirkon äärellä. Sinne Karjalan kalmistoihin jäivät ikuista untaan nukkumaan myös arkisessa aherruksessa voimansa uhranneet miehet ja naiset. Me tunnemme syvää kiitollisuutta näitä Karjalaan jääneitä vainajia kohtaan. Tähän yhteiseen kiitollisuuteen tahtovat omalta osaltaan yhtyä myös sodan ja vainon merkeissä hajaantuneen inkerin suomalaisen heimon edustajat.

Juhlajumalanpalvelus alkoi Mikaelin kirkossa klo 12. Turun seurakuntien tervehdyksen esitti kirkkoherra Oiva Kojo ja juhlasaarnan piti rovasti Juhani Jääskeläinen. Saarnan pääkohdat on julkaistu toisessa kohdan lehdessämme. Liturgina toimi pastori Vilho Mustonen. Helsingin Inkeriläisten kuoro lauloi. Uruissa oli dir. cant. Mikko Inkilä ja kanttorina teknikko Albert Mustonen. Hartaita kuulijoita oli kirkko täynnä. Kirkonmenojen päätyttyä siirryttiin VPK:n taloon, jossa odottivat kirkkokahvit herkullisine leivonnaisineen ja karjalanpiiraineen.

Päiväjuhla alkoi klo 15 VPK:n talon juhlasalissa, joka oli edelleen ääriään myöten täynnä juhlakansaa. Aluksi laulettiin yhteisesti Karjalaisten laulu. Juhlapuheessaan kirkkoherra Alpo Mustonen kosketteli maailmassa nykyisin vallitsevaa eripuraisuutta. Mutta meitä kaikkia pitäisi yhdistää Jumala, koti ja kotiseutu. Yksinlaulua esitti teknikko Albert Mustonen nti Tesma Lindgrenin säestämänä. Helmi Kivivuori lausui kirjoittamansa juhlarunon. Vielä johtaja Antti Kekki esitti vetoomuksen. Inkeri-kodin puolesta sekä puhui inkeriläisestä nuorisosta ja sen tulevaisuudesta. Kun oli veisattu virsi 461, Helsingin Inkeriläisten kuoro lauloi Sulo Hakasen johtamana. Rovasti Akseli Kajanti puhui rakkaudesta, johon kuuluu lähimmäisen kunnioittaminen ja myös uskollisuus. Puhe päättyi rukoukseen. Arvokas tilaisuus päätettiin Nouse Inkeri ja Maamme-laululla.

K i i t o s

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n puolesta lausutaan parhaat kiitokset turkulaisille heimoystäville kesäjuhlien järjestämisestä. Kaikille puhujille ja muille ohjelmansuorittajille, nimiä mainitsematta, mutta ketään unohtamatta myös vilpittömät kiitokset.

Allekirjoittaneen piti tärkeiden virkatehtävien takia lähteä juhlasta kesken, joten saanen kiitokset nyt näin esittää. Turun juhlat saivat meidät jälleen vakuuttuneiksi siitä, että heimotyötä kannattaa tehdä. On totta. mitä heti juhlan ensi-iltana eräs arvovaltainen puhuja sanoi, että Inkeri elää eikä koskaan kuole.

H e i m o t e r v e i s i n

MATTI VIRONMÄKI
Inkeriläisten yhdistys r.y:n puh.joht.

Teppo Samoojan täyttäessä 75 vuotta 30. 5. 1965

Seitsemänkymmentäviisi vuotta täytti maisteri Samooja,
Toivotamme hälle paljon onnea ja vuosia,
että vielä kauan keskellämme toimisi
sekä kauan vielä puheenjohtajana olisi.

Toimialoilla niin moninaisilla
uurastanut on hän kauan innolla.
Siitä saanut on hän paljon kiitosta,
myöskin paljon arvomerkkejä ja kunniaa.

”Alku aina hankalaa” on sanonta,
vaan ”ahkeruus se aina voiton saa”.
Kun myötätuuli meill’ ei aina olekaan,
niin soutaa täytyy vaikka vastatuultakin.

Että kaikilla on ”taistelua elämä”
omakohtaisesti saamme sen me kokea.
Toisinaan voi onni olla myötäinen,
usein saattaa myöskin olla vastainen.

Toisinaan myös murhe täyttää mielemme,
kun kutsutaan pois rakas omainen.
Mutta kun se matka kaikilla on edessä,
niin siihen meidän pitää aina olla valmiina.

Mutta laupias Jumala on taivaassa.
Armostaan Hän antaa meille apunsa.
Sitä jos vain muistamme me anoa,
niin varmasti Hän meille sen on antava.

Matti Iho.

Nuorten toimintaa Helsingissä

Kesä on lukuisten juhlien aikaa. Talven pimeys ja kylmyys ikäänkuin kerää mieliimme monenlaisia tunteita ja mielialoja, jotka sitten juhlien aikaan muuttuvat puheiksi, lauluiksi ja lausuntaesityksiksi. Kesäinen aika on mitä otollisinta aikaa myös kotiseutu- ja heimojuhlien pitämiselle.

Useimmat meistä ovat kuluvankin kesän aikana jälleen kerran muiden mukana verestämässä vanhoja muistoja, tapaamassa tuttavia ja kiittämässä Luojaa suven suloisuudesta.

Suurempia juhlien odoteltaessa kokoontui toukokuun kolmannentoista päivän iltana yli 80-päinen joukko Helsingin seudun inkeriläisiä Kestikartanon kansallisromanttisiin suojiin illanviettoon. Tilaisuuden olivat järjestäneet nuorten kerhon toimintatarmoiset jäsenet. Keskellä pyöreähirsi-

seinäistä salia oli koreasti somistettu illallispöytä ja sen ympärillä suurimmaksi osaksi nuorista koostuva kuulijakunta parin-kolmen ryhmissä. Oltiin kuin kotona konsanaan. Viihdyttiin. Kuunneltiin. Taputettiin. Rupateltiin. Niin, ja tietysti syötiin. Tämä jälkimmäinen oli hyvä numero itsessään, mutta paras oli sittenkin se ohjelma. Mistä ihmeestä ne järjestäjät olivatkaan saaneet kokoon niin lämmittävän, yht'aikaa sekä naurattavan, että itkettävän ohjelman!

Tohtori Leo Yllö lausui meidät miehekkäästi tervetulleiksi. Hän sanoi monien läsnäolijain mielipiteen todetessaan, että nuorimmille inkeriläisten pojille ja tyttärille se kaukainen maankolkka oli tullut läheiseksi vain vanhempien puheista. Sen vuoksi tällainen illanvietto oli tervetullut lisäämään Inkerin tuntemusta ja antamaan uutta virikettä nuorten työskentelylle yhteisen asian hyväksi. Hän toivoi meidän viihtyvän illanvietossa ja nauttivan tarjolla olevista hengen ja ruumiin tarpeisiin varatuista antimista. Poistuessamme tunsimme toivomuksen toteutuneen.

Ekonomi Seppo Kekki astui nyt mikrofonin taakse esitelläkseen tottuneen sujakasti kuulijoille taiteilijat kanteleensoittajan Hillevi Harjun ja lausuntataiteilijan Kaste-Helmi Karjalaisen. Taiteisiin syvällisemmin perehtymättömän lienee toisinaan vaikea erottaa kultaa katinkullasta. Esitystä tokko tekee taiteeksi yksinomaan se, että esittäjä ei kangertele ja osaa ulkoa esitettävänsä. Olisiko se salaperäinen jokin siinä, että esittäjä antaa itsensä kuulijoilleen. Pitkin iltaa taiteilijoiden esityksiä ahmiessamme tämä käsitys vahvistumistaan vahvistui. He elivät itse esitettävässään. Heistä tuli siinä samassa inkeriläisiä. Me iloitsimme heidän kanssaan ja vesittelimme heidän kanssaan. Me kurkistimme ihmiselon ihanuuteen ja kurjuuteen nimettömiksi jääneiden inkeriläisten runolaulajien sanoin ja Kaste-Helmi Karjalaisen sydämellisen olemuksen opastamina. Ja me ihmettelimme sitä muistin määrää ja esityksen luontevuutta, joka pursui lausujan huulilta saaden meidät pidättämään henkitystämme tai pyyhkäisemään vaivihkaa silmänurkkaa.

Inkeriläinen kyläyhteisö oli Kestikartanoon kokoontuneille nuorille läheinen, mutta omakohtaisesti vieras aihe, siksi kirjailija Väinö Tainan esitys siitä herkisti lisää kuulijain mieliä. Pistäydyttiin joensillalla piirileikissä, keinuttiin pääsiäisenä syöden auringonkukan siemeniä ja karamelleja, laulettiin morsianta, käytiin rahomassa ja kuulutuksiin mennessä pudottiin kieseistä kun oltiin morsiamelle niin vieraita, että torkahdettiin kesken ajon. Talkoissakin käväisimme, poppia ja palloa pelasimme alavalla joenrannalla, jonkun vanhuksen saatoimme yhteisesti maanmultiin ja olimme mukana seuroissa naapurin etutuvassa. Se maa tuntui meistä rakkaalta. Sielläkin oli kevät ja lehtipuut.

Taiteilija Lauri Santtu esitti meille murretarinan luontevasti kuin inkeriläisukko kiukaan reunalta. Taiteilijapari R. Stålberg ja S. Mäntykoski hypähtivät vuorollaan lattialle paljainjaloin ja ilmaisivat hallituin liikkein kosinnan viehättävät puolet niin kuin vain esityksensä osaavat tanssitaiteilijat sen saattavat ilmentää. Sekä alku, että loppupuolella illanviettoa kuoromme ilahdutti meitä monin lauluin. On ilo kuunnella hyvä-äänisiä esiintyjiä semminkin kun laluettavat laulut olivat sekä sanoiltaan, että säveleltään tuttuja. Varsiniasen ohjelmallisen tilaisuuden jälkeen jatkettiin vielä yhdessäoloa tutustumisen ja seurustelun muodossa.

Väinö Taina.

Tämä numero on kaksoisnumero. Seuraava lehtemme numero ilmestyy syyskuun alussa. Siihen tarkoitetut kirjoitukset lähetettävä toimitukselle elokuun loppuun mennessä.

† Rivit harvenevat †

Armas Aavikko

Lehtemme huhtikuun numerossa kerroimme kirkkoherra Armas Aavikon elämänvaiheista hänen täyttäessään 80 vuotta. Toukokuussa hän lähetti toimitukselle kirjeen, jossa sanoi iloinneensa siitä, että häntä oli paljon muistettu merkkipäivänään. Samalla hän pyysi Inkeriläisten Viestissä julkaisemaan seuraavan kiitoksen:

"Kaikille teille, jotka muistitte minua tavalla taikka toisella minun 80-vuotispäivänäni, pyydän täten lausua sydämelliset ja vilpittömät kiitokset samalla kun toivotan teille kaikille Jumalan suurta ja jatkuvaa siunausta. Turussa 28. 5. 1965. Armas Aavikko, kirkkopaimen."

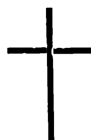
Nyt hän itse on poissa. Turun juhlilla kuulimme, että vaiherikas matka oli päättynyt. Viimeiseen asti hän muisti inkeriläisiä ystäviään. Hänen monipuolisesta toiminnastaan inkeriläisten hyväksi tunnemme suurta kiitollisuutta. Hän oli uskollinen palvelija ,jolle Herra varmaan on antava sen osan, mikä kaikille uskollisille palvelijoille on luvattu.

Kirkkoherra Aavikon työhön ja elämän vaiheisiin emme nyt tässä tilan puutteen vuoksi enempää kajoa, koska niistä voidaan lukea lehtemme toukokuun numerosta. Hänen ruumiinsiunauksensa toimitettiin maanantaina heinäkuun 5. päivänä 1965 Merimaskussa suuren saattojoukon läsnäollessa. Hautaansiunaamisen suoritti vainajan ystävä, rovasti Akseli Kajanti Helsingistä.

Erittäin kauniilla ja esimerkillisellä tavalla kirkkoherra Aavikon heimorakkaus tuli näkyviin myös siinä, että hän on testamentissaan muistanut Inkeriläisten yhdistystä. Me kiitollisina ja kunnioittaen muistelemme häntä. Hänen kylvämänsä siemen kantaa hedelmää.

Kunnioituksella ja kaipauksella

Matti Vironmäki.

KIRKKOPAIMEN

Viktor Armas

AAVIKKO

* 28. 4. 1885

† 24. 6. 1965

Omaiset ja ystävät

Hautaus vainajan toivomuksesta toimitettu hiljaisuudessa Merimaskussa.

Vuodet vierivät

Kauppat. maisteri Toivo Marttinen täytti juhannusaattona 60 vuotta. Hän on syntynyt 25. 6. 05 Hietamäellä Jamalaisin kansakoululla. Käytyään 2 luokkaa Pietarin Suomalaista Yhteiskoulua hän tuli keväällä 1918 Suomeen ja jatkoi opintojaan Viipurin Uudessa Yhteiskoulussa, josta tuli ylioppilaaksi v. 1924. Kauppakorkeakoulusta hän valmistui ekonomiksi v. 1928 ja kauppat. kandidaatiksi v. 1930 sekä sai kauppat. maisterin arvon v. 1950.

Päivälehdissä olleiden tietojen lisäksi kerrottiin, että hän Helsingissä ollessaan 30-luvulla toimi Inkeriläisten Yhdistyksen hallituksen jäsenenä ja yhdistyksen sihteerinä 3 vuotta. Helsingin paikallisosaston johtokun-

taan hän kuului vuosina 1935—39, josta ajasta sihteerinä 1935—37 ja varapuheenjohtajana 1938—39. Viimeksimainittuna vuonna hänen toimipaikkansa muuttui Rajamäelle. Inkerin Ylioppilaiden toimintaan hän osallistui vuosina 1926—1936. Tätä toimintaa ei ollut sidottu yhdistysmuotoon, vaan oli se vapaamuotoista. Kokoonnuttiin milloin missäkin mm. Marttisen kotona ja pohdittiin Inkerin ja inkeriläisten ylioppilaiden asioita.

Kun jatkosodan aikana perustettiin prikaati M hän haki siirtoa tänne ja tuli luutnanttina Aunuksen Heimosoturipataljoonaan, krh. joukkueeseen ja oli sen riveissä kotiuttamiseensa asti toukokuussa 1942. Tänä aikana hän oli mukana myös Inkerin Liiton toiminnassa. **V. K.**

Nuorten toimintaa Helsingissä

Kesäaikana ei varsinaista toimintaa ole, mutta nuoret ovat olleet touhussa mukana oikein täydellä teholla. Oma jalkapallojoukkueemme, josta oli selostus jo viime numerossa on jatkanut menestyksellisesti piirikuntasarjassa. Otteluja on riittänyt yksi viikkoa kohti. Niinpä kesäkuun aikana on pelattu seuraavasti:

Tapiolan Honkaa vastaan päättyi ottelu tulokseen 1—0, Lauttasaaren Gibatille hävittiin tuloksella 0—3, Hämeenkylän Pirkat vuorostaan voitettiin, tulos 5—2. Kaksi voittoa ja yksi häviö tietää hyvää. Jatkossa toivomme vieläkin parempaa ja niinhän se käykin jahka joukkue yhä paremmin perehtyy ja sopeutuu yhteispeliin.

Tässä on selvä esimerkki, kuinka vähäisessä keskustelusta voi syntyä totta. Vasta tammikuussa valittiin nuorisotoimikunta ja nyt viiden kuukauden sisällä on heillä oma jalkapallojoukkue, joka jo on viidesti otellut ja 4.6. ottaa yhteen Ruotsin inkeriläisjoukkueen kanssa Turussa. Se on varmaan toista kuin vuosi sitten jolloinka "kylmiltään" otettiin mies sieltä toinen täältä. Hyvää jatkoa. **V. K.**

Ruotsis käytii

A myös käytii Ruotsinmual. Kylhä myös tuumattii jot tahallaakaa ei hiiskuta sannakaa koko matkast, mut ku se onnistui ylj äyräitte ni salkka on olla Teilkii siit luatimast. Alunperin näytti silt jot sika syö evväät, mut annappa olla ku lähtöhetk tulj nii jopas olj mänijöi. Olj niin paljo jot kaheksa henkee jäi rannaal ruikuttammaa ku eivät tarpeeks ajois heränneet. Bussi olj ihka täys, tais olla iha kukkurapiä myöte.

Myös aijaa posotettiin Paraisii ja kohtsiltää oltiikii laivaas. Ilma olj liikakii tyyn, mut pilvine. Täst ei tult surruu vähhääkää ku kaik olliit iloisal piäl nii et hotpalhnyy. Ei kerent viel tulla ikäväkkää ku laiva töksäht Ruotsinmuan rantaan ja myö tavai ajalemmaa Upsalan linnaa koht. A siel tulkii peta ettee. Mist sen yövatteeran löyvät suurest linnast ja kesel yötä. Vähä aikaa ku oltii ajeltu pitki katuloi nii Väinö Pietaar kapsaht yhtee taxi ja myö tavai ajamaan häne perässää. No löytyihä se vaatteer sil tappaa hyvästkii.

Nyt suap sannoo, et ollaa myö muattu oikee ruotsalaises herraskartanos. Kyl oltii kaik tyytyväisisii ku uamuul lähettii puottelemmaa sitä juhlalinnaa koht. A tiä olkii ainut arkpäivä koko matkan ajan ja siks peräst myö tehtiikii viisaast ku pysäytettii örebrossa ja siel osteltii tulijaiset valmiiks. Suureest tavaratalost löys vaik mitä, mut myö ei mittää turhanpäiväistä ostettukkaa. Sofseukkokkii sanoi jot ihaha tiäl männöö piä sekaisi. Kiiru olj kova sil matkaa olj viel pitkäält ja myös lähettii, mut sit rupes meije "hevosta" janottam-

maa ja ku myö oltii yhel tankkiasemaal sitä juottamas nii meije perrää pörhält toine bussi ja voi sitä riemuu ku nähtii jot se olj pullollaa örebroon inkeriläisii. Voi sitä pälpätystä, siin männiit kaik paikat ja autot sekaisi ja loppumatka mänj ku lentäin.

Löyvvettiihä myö majapaikka Möldaliskii, mut eihä siel olt paljo aikaa mänettää ku juhlat alkoitkii kohtsiltää.

Voi sitä marhaamista mikä nyt alkoi. Katsossie ku yks juhla ei olta kunnol viel loppuunt ni toine alkoi. Seku siirsit itsijäis paikast toisee. Kyl ne viime vuotiset juhlat olliit hyvät, mut näil ei uo vertaa. Meije ei pitäis liikoi luatii jotteivät mölndaalilaiset tulis ylpeiks, mut onha hyö nyt jo aikaihmisii jot pitäishä heije ymmärtää, jot hyväl hä myö tätä haastetaa. Olj puhheita, olj laululoi jos minkäkii laisii, olj vakavaa ja olj naurettavvaa ja miä heit kaikkii luvettelemaa, Iha siin järk meinas sekaisi männä ku kaikk olliitt hyvvii jottaha.

Tiä olj henkistä puolta, mut kyl hyö osasiit pittää huolta vatsastakii, iha se olj revetä siit ylenpalttisest potsuvoimisest. A ku päivä ei tavant nii yöl jatkettii. Kyl on viel se kuulu vieraanvaraisuus tallell. Aijai ku hyväst on tallell. Täl tappaa ku elettii, nii eihä siint makkaamisest tahtont tulla mittää. Seku kellahit rovatil niin tavai tuas nousemaa ylläällä jatkamaa juhlimits. A sitä männöö ei ois montaa päivää ennää kestäänt. Kirkos ja seurois oltii hiljaa, mut ku piästii muihi tilaisuuksii nii voi sitä posmitusta mikä sillo alkoi. A kaik mänj loppuin lopuks oikee hyväst ja myö tavai pakkaamaa tsumataniloitammo ja pyrkimää kottii koht.

Meije pitj jättää yhet kirkkomenot poikkee tai muute myö ei ois keretty laivaal. Se meit kovast harmitti, mut minkäs sil tiet, sil ei voint mittää.

Kotmatkaal myö tarkkoitettii yöks siihe sammaa kartanoo. Myö hiljaksee ajeteltii, mut sit tulkii tenä. Orebruun porstuvas ku olj oikee paljo autoloi jottaha. Tie olj niiku tukos, sillo meije Svenni uattel jot tuost reijäst mie posotan. A sitä hänen ei ois pitänt tehä. Siit reijäs ei mahtuntkaa ja nii sitä tulj peltrommuu. Hyvä näinkii: peltiromu on peltrommuu. Kerttuseukko sanoikii jos ku piätä, jalkaa, kättä ei uo poikki nii hyvä on. Kuulustelutkii männiit ku vettä vallain ku viäpel pistel vällii ruotsii, vellasta ja tais siihe piässä virrooki ja nii myö oltii tuas Upsalas ja tuas etsittii taxi ja yövatteera. Ne taxit on hyvät olemas. Ne auttaat mones asjaas.

Mut se viimune päivä. Aurinko helotti täyvveelt terält ja olj tyven. Laivakanneel seku lekoteltii ja oltii ku suurempaakii herrasväkkee. Svenskaa vua luaitii ja piätä keikauteltii. Voi veljet.

Usjaast ku tällaiselt matkalt tullaa pois nii jokkaisel on nii kiire, nii kiire jottaha, mut eipäs nyt oltkaa. Viel Lahnajärveel pitj seisauttaa ja vaik viäpeel kui huus, jot nyt lähetää, nii kellää ei olt kiirettä. Vainikan Katjuseukkokkii sanoi jot mihi siul nyt on nii hoppu. Kerkiäähä täs vähemmälkii. Eihä täs nyt jänikse seläs olla. Tuost piättäin kaikiil olj mukava olo ja kaik olliit enemmä ku tyytyväisii. A vaik myös ei muattu ku silmälline sutkaa koht nii kettää ei väsyttäntkää.

Haikeet olliit jiähyvväiset. Ja se piätettii jot ens vuon ku eletää ja terveen ollaa ja uuvvestaa lähetää, nii tiä arttel kokkoontuu yhtee, nii lokosa se olj.

Väinö Pietaar

PORVOON KIRJAPAINO OY

NONKVIN 14570

inkeriiiiiste I/ sti

N:o 9

Paatoimittaja
MATTI VIRONMAKI

1965

KUKA TUNTEE MIEHET?

Tama kuva on viidenkymmenen vuoden takaa *I* maailmansodan ajalta. Vasemmal/a *on Nikolaj* Oleksanpoika Soikko/an *piteijan Kolkanpaein kyleistei. Kuka tuntee* oikeal/a olevat *kaksi miestei? Tiedot pyydetaan lahettameian lehtemme peiatoimittajalle* joka *veilittdd ne edelleen henkilalle, joka* on *asiasta* kiinnostunut.

Miten voisin palvella?

Nykyaan ovat tulleet muotiin ms. iteepalvelumyymalat. Niissa itsekukin say maaratyista paikoista ottaa haluamansa tavaratt, jotka sitten ulosmennessa maksetaan.

Tuollaista tavarakaupass.a tapahtuvaa itsensapalve1emista vastaan ei kai kenellakaan ole sanomista. Painvastoin. Sehan on kateva, miellyttava, aikaasaastava tapa.

Mutta muualla elamassa ja sanan varsinaisessa merkityksessa itsensa palveleminen on kaik.kea muuta kuin miellyttavaa. Se on ei vain vastenmielista vaan ainakin kristillisesti ajatellen kertakaikkiaan hyljattavaa. Tosin me jokainen luonnostamme tunnemme suurta mieltymysta itsepalveluuta. Meille itsemme lkanssa askarteleminen on synnynnainen perusviettymys. Me olemme, kuten Luther sanoo, oman itsemme ymparille kapertyneita ja mielellamme ajattelemme jopa, usein toimimmekin kuin ei muita olisikaan.

Kuitenkaan main ei tietenkaan saisi olla. Tulisi muistaa, mita joku sattuvasti sanonut, etta Jumalan perhevaen huoneentaulussa ei ole kehotusta itsepalveluun, vaan sille sanotaan: "Palvelkaa toinen toisianne!" Valitettavasti tata asiaa ei laheskaan aina niin muisteta kuin pitaisi.

Eras henkilii, joka nayttda paasseen irti itsensapalvelemisesta ja jaksoi omistautua toisille ja jalosti palveli muita, oli Uuden Testamentin suurmies Paavali. Han on, kuten tiodamme, paljon kertonut toiminnastaan kirjeissaan. Ensimmalsen Korimittolaiskirjeen 9 luvusta saamme kuulla Paavalista m.m. seuraavaa:

"*Sind* vaikka *mina* olen riippumaton *kaikista,* olen tehnyt *itseni* kaikkien palvelijaksi, voittaakseni niin monta kuin suinkin, ja olen ollut juu*talaisille* ikaankuin juutalainen voittaa*kseni juutalaisia, lain alaisille iktitinkuin lain* alainen — vaikka *itse en ole lain* alainen — voittaakseni *lain* alaiset. Ilman lakia oleville *iktitinkuin olisin* ilman lakia — vaikka en ole ilman Jumalan lakia vaan *olen Kristuksen laissa* — voittaakseni *ne,* jotka ovat ilman lakia, *heikoille mind* olen ollut heikko, voittaakseni *heikot, kaikille mina olen* ollut kaikkea *pelastaakseni edes muutamia. Mutta* kaiken mina teen evankeliumin *tanden, etta* minakin tulisin *siitti osalliseksi." (1 Kor. 9: 19-23)*

Suuri Paavali, joka nain kertoo tehneensa, ei kuulunut yield silloin siihen pliriin, missa Parhain Palvelija, itse Vapahtaja puhein ja thin auttoi ja rakasti ihmisia. Paavali ei nahnyt pesuvatia ja pyyheliinaa Jeesuksen kadessa eika kuullut Herran sanoja: "Joka teista tahtoo olla suurin han olkoon kaikkien palvelija." Mutta silti Paavali oli oppinut palvelemisen vai'kean laksyn. Hanet oli Kristuksen rakkaus pannut liikkeelle ja mieli paloi kaikkien luo ja kaikkia voittamaan.

Miten toisin onkaan tassa suhteessa

meidan laitamme! Miten vahan palvelemisen laksya me olemmekaan oppin,eet! Me tuskin jaksamme palvella toisiamme siellakaan, missa muita rakastetaan ja palvellaan. Tarkoitan esimerkiksi kotipiiria, jossa kohtaamme rakastettavia ja puolestamme uhrautuvia ihmisia. Miten usein kodissa jopa pikku palveluksien suorittaminen on vaikeata puhumaittakaan sellaisista palveluksista, joita tehdessa meidan pitaisi jollakin tavalla uhrau_tua, antaa ja menettaa jotakin omastamme. Enta sellaken kaikkien palveleminen, josta ede1lamainitut Paavalin sanat puhuvat? Missy maarin meidan elamassamme on silta? Miten kay, kun kohtaamme monenlaisia ihmisia ja sellaisiakin, jotka eivat ole meille ystavallisia eivatka avuliaita ja kohteliaita. Jaksammeko heita kaikkia palvella voittaaksemme Min monta kuin suinkin Kristufkselle?

Tilaisuuksia toisten palvelemiseen ja erilaisia palvelustapoja meille tarjoutuu joke paiva vaikka kuinka paljon. Pyrkikaamme ottamaan niista vaarin, ettei tarvitsisi joskus mydhemmin katua sita, etta havandurnme palvelemaan liian myOhaan. MyOhastynyttakin rakkautta oa olemassa, mutta myOhastyminenhan el ole eduksi missaan ja kaikkein vahiten lahimmaisen palvelemisessa.

MaVi.

Herran sanan (ressa

Uskon suhde pelastukseen

"Ilman uskoa on mandoton olla *otollinen*." (Hebr. 11: 6)

Taman lauseen mukaan usko on aivan valttamat&l, ihmisen ja Jumalan valisissa suhteissa. Ihmisen uskoa ei tarvittu maailrnaa Golgatalla lunastettaessa. Se ei ole mydskaan pyhan kasteen perustus. Naihin se olisikin aivan liian heikko ja sattumEcivarainen. Mihin sita sitten tarvitaan? Sita tarvitsemme va1miitten tekojen, Jumalan Kristuksessa suorittamien pelastustekoj en, omistamiseen ja hyvaksemme kayttarniseen. Usko• voitaisiin verrata silmaan, jonka avulla tulemme hengellisessa mielessa nakeviksi (Joh. 6: 40). Jeesus Kristus sanoi tulleensa avaamaan sokeain silmia (Luk. 4: 18) ja valtuutti Saulus Tarso_laisen avaamaan ihmisten etta he kantyisivat pimeydestd valkeuteen (Apt 26: 18). Taman parempaa kuvaa uskon olemuksesta tuskin voidaankaan esittaa.

Jotta silma tayttaisi tehtavansa se tarvitsee ulkopuolista valoa. Pimeassa parhainkaan silma ei voi nanda kyllin selvasti. Tallainorr uskon silmalle sopiva valo on meidan herramme Joesus .Kristus. Han on se vanhurskauden aurinko, jonka kirkkaus sateillaan va_laisee koko maailman. Valitettavasti suurin osa ihmisista peittaa sielunsa talta valolta. Tieten ta!htoen ihmiset karttavat valoa, ettei heidan pahat

tekonsa tulisi julki. Jumalan saarnalla ja sakramenttien .kayt01 1a seurakunta •tahtoo valistaa naAa suruttomia, jotta he Icaantyisivat ainoan oikean valon puoleen ja tulisivat nakeviksi s.o. saisivat uskomisen armolahjan. Tallaisen kantyneera usko ei tee Vapahtajaa elaman auringoksi, ei suinkaan. Han on sita ilman ihmisen uskoakin. Hanen sovituksensa valo loistaa ihmiskunnan ylla hamasta GolgatEcJ pdivasta lahtien. Uskon silmin ihminen ainoastaan kayttaa hyvakseen testa rikasta elaman aurinkoa. Kristus-valo oli ihmisen ylla jo ennen kuin han it•e oli sites tajunoutkaan. Valon vaikutuspiirissa oleminen ja sen nakeminen ovat kaksi erillista asiaa. Peite kasvoilla estaa valosta hyOtymisen, mutta kun se otetaan pois, niin silma tayttad tehtdvansa.

Pelastuksemme Kristuksessa naemme vain uskon silmiu. Ellei ihminen taalla elaessaan opi ,nakerndan lunastustaan Jumalan suuren.a ja ansaltsemattomana lahjana, joutuu han kadotukseen. (Mark. 16: 16) Vertaamalla uskoa silmaan saamme oikean kasityksen uskon suhteesta pelastukseen. Usko ei siis tuo siiho mitaan lisaa, se ei taydenna tai korjaile pelastusta. Se ainoastaan kayttad sites hyvakseen, se elad valmiista asiasta, Kristuksen kuoleman tuottamasta ja kasteen vedessa omaksemme luovutetusta pelastusarmosta. Tallaisenaan usko on vain palvelija, pelastuksemme perustukseksi tai ansioksi Jumalan edessa se •ei kelpaa. Siihen tarvita an ainoa kelvollinea, Hanen oma rakas Poikansa.

Kuvakielestaan rikas Jumalan sana vertaa uskoa •my8s suuhun, jolla eldman antimia nautitaan. Haapitaihi• kutsuttaessa sanottiin kaiken olevan valmiina. Vieraita ei suinkaan kutsuta tyhjaan pOytdan. Ateria on katettu, pOyta on taytetty mita moninaisimmilla herkuilla j o ennen kuin kutsutut asettuvat sen ymparille. Ihminen uskollaain ei valmista itselleen elaman leipda eika hanki elaman vetta, han ainoastaan tottelee kehoitusta: "Nouse ja sy6". Talon isanta on valmistanut pidot, me saamme olla vieraina, tulla valmiiseen ruokapOytaan.

Sanoessaan nuorelle Timoteukselle: *"Tartu kiinni iankaikkiseen* apostoli Paavali vertaa uskoa kateen, valineeseen, jolla tartutaan. Iankaikkinen elama on meidan ulottuvillamme, se on valmistettu meita varten ja lahjoitettu meille. Uskon della voimme sen itsellernme omistaa, epauskolla tyOnnamme sen luotamme. Kasi tarttuessaan esineeseen ei tee sites, se on ollut jo ennen tarttumistakin valmiina, mutta siita ei ole ollut hyOtya ennen kuin siihen oil tartuttu. Meidan on siis uskon kasin tartuttava jo valmiiksi tehtyyn pelastukseemme.

Ilman uskoa on mandoton olla otollinen, said ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman lain tekoja. Mutta ihmisen syda•essa virinnyt usko on Jumalan ty8. Se syntyy uskottavaksi tarkoitetun sanan evankeliumin, kuulemisesta. Kun asia kerran on nain, silloin ihmisen vanhurskaut_ taminen eli hanen tulemisensa otolliseksi Jumalan edessa ei ole muuta kuin ristilla valmistetun ja kasteessa luovutetun pelastuksen omakohtaista omaksurnista. Vain uskova ihmil len on oikeassa suhteessa Jumalaan. Han elda vanhurskauden, ilon ja rauhan ilmapiirissa. Kristuksen taliden uskova ihminen on nyt joka suhteessa nuhteeton Jumalan .edessa. Epauskoisen ja tottelemattoman ihmisen ylla lepad sensijaan Vanhurskaan viha.

Vaikka ihminen ristin ja kasteen todistuksella on Jumalan edessa vanhurskautettu on hanen mieleesa ja omatuntonsa kuitenkin saastainen siihen saakka kunnes han uskolla omistaa niiden tuottaman siunauksen kuolettaen rain lihallisen mielensa, joka on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Uskosta vanhurskautuminen on siten

kaanteentekeva tapahtuma ihmisen elamassa. Nain usko siirtaa hanet mielen ja omantunnon puolesta uuteen olotilaan, rauhean Jumalan kans_sa. (Room. 5: 1) Tarkoin on huomattava, etta tassa katsannossa raamattu todellakin sanoo ihmista jo nyt vanhurskaaksi eika esim. niin, etta han vasty joskus tulee vanhurskaaksi. Odotusaika tassa asiassa ei ole raamatullista. Uskon kautta vanhurskau_tettuina me nyt sen sijaan odotamme tulevaa eldmaa. (Tilt. 3: 7). Vield ei ole kayeyt ilmi mita meista tulee, mutta uskossa elavat Jumalan lapset tietavat, etta heita varten on varattu sellaista, mita silma ei ole nahnyt, korva ei ole kuullut eika kenenkaan sydameen astunut, iankaikkinen eldma Jumalan luona kirkkaudessa.

Simo Torikka.

Usko, tolvo, rakkaus

Rukoillessamme sanomme: "Rakas taivaallinen Isa." Nain tehdessdmme me tiedamme, etta "ISA" todella on olemassa ja etta Han on se silmillemme nakymatOn Jumala, joka asuu taivaassa.

Kaantyessamme anomuksin maallisen isamme puoleen me menemme ha_nen luokseen, aivan hanen lahelleen, etta oikein tiedamme hanen siind olevan ja kuulevan meita. Suhteestamme haneen riippu pyyntOmme sanamuoto. Joko puhuttelemme hanta sanoen: rakas isa, tarvitsen nyt apuasi, ole hyva ja auta minua, — tahi esitanime hanelle vaatimuksia rakkaudettomin sanoin. Kaikissa tapauksissa me uskomme hanen kuulevan sanamme ja toivomme hdnen tekevan mielemme mukaan. Jos isa meita rakastaa, ei han jata pyyntOamme huomiotaan vaille, vaan auttaa niinkuin voi.

Voidaksernme samalla tavalla luottavin mielin lahestya taivaallista ISAA, on meidan tietamisemme lisaksi uskottava Haneen ja uskottava myos_kin Hanen kuulevan rukouksemme. Onhan silly, joka rukoilee sanen: "Rakas taivaallinen Isa" toki kokemustakin siita, etta ISA on ja etta HAN voi ja tahtookin kuulla seka auttaa. Tietamisemme ja uskomisemme ei kuitenkaan pelasta meita epailyksilta, silly sielun vihollinen, se "Paha", on aina epailysten sanoja korviimme kuiskuttamassa. Tama casein vaikuttaakin sen, etta joudumme epailemaan rukouksemme kelvollisuutta ja olemme houkutuksessa jattaa anomisemme kesken. Jos niin teemme, lankeamme "Pahan" houkutuksiin. — Ei Jumala ole kuulematta heikkoakaan huokausta ja lasi on, etta ei meidan muuta rukoilla tarvitsisikaan. kuin nuo ihanat sanat: "Rakas taivaallinen Isamme", silly Han tietaa, mita tekoa me olemme ja mita me tarvitsemme, ja antaa meille enemman kuin mita monisanaisimrnillakaan rukoiuksillam_me pyytaa osaisimme. Me rukoilemme Hanta noilla sanoilla, silla me u s k o m m e Isdan Jumalaan, Kaikkivaltiaaseeiry taivaan ja maan luojaan.

Esittaessamme pyyntiijamme maalli_selle isallemme tahi kenelle tahansa lahimmdisellemme, me teemme sen sellaisin toivein, etta saamme, mita olemme pytanect. Samoin me teemme taivaallisen Isankin suhteen. Emmehan told vain hokemalla hoe tavanmukaisen rukouksen sanoja, etta hyvihn tapoihin kuluva "rukoustehtava tulisi taytetyksi". Ei, me rukoilemme toivoe n, etta Isa tayttaisi tarpeemme parhamman mukaan. Ethan toivoton ihminen mitaan voi rukoilla. Rukoillessamme sanoin: "Rakas taivaallinen Isa" me jo ndilla sanoilla jatamme kaikki huolemme ja hdtamme ja tarpeemme Than kasiin uskossa ja toivossa. Me emme tieda miten. Han pyyintizimme tayttaa, mutta toivossa me odotamme Hanen hyvia lahjojaan ja olemme Herran kehoituksen mukaisesti "toivossa iloiset". Meidan taivaallinen Isamme on "toivon. Jumala" ja Han on aikanan tayttava. kai-

ken ja enemmankin kuin mita olemme anoneet.

Maallinenkin isamme on meille sanomattoman rakas. Vaikka han olisi tyly ja ankarakin, niin rakastamme hanta sittenkin. Kuinka emme siis rukoilisi sanailla "Rakas taivaallinen isa" Hanta, joka on meita Min rakastanut, etta antoi ainoan Poikansakin meidan edestamme piinattavaksi ja kuolemaan, etta me piinalta saastyisimme, etta sneilla rauha olisi, etta me tulisimme Hanen kauttaan lunastetuiksi pelastulkseen ja ianikaikkiseen elamdan. NiM rakasti taivaallinen Isd maailmaa, meita ihmisparkoja, jotka synnissa siinneind olemme syntia tehden elaneet syntisessa maailmassa, etta kaiken. syntivelkamme Poikansa kannettavaksi antoi ja Ha-net rangaistukselle alttiiksi jatti, ettei meidan synteihimme hukkua tarvitsisi. Mehan uskomme, etta Jeesus Kristus on meidan Vapahtajamme, joka pelasti meidat, jotka kadotettuja ja tuomittuja alirmme, ei kullalla eika hopealla, vaan pyhalla, kalliilla verellaan ja viattomalla karsimiselldan ja kuolemallaan, etta meidat Hanen omikseen luettaislin ja aina Hanen yhteydessaan add saisimme said. taalla ajassa etta tankaikkisuudessakin. Niin rakasti Isa meita, etta varasi manta asuinsijaa meita varten luonaan. Vapahtajamme on sanonut, etta ellei niin olisi, Min Han valmistaisi ne meille Isan kodissa. — Kun Isä /lain on meita rakastanut, ikuinka emme me rakastaisi Hanta. Niinpa me rukoilemmekin uskossa ja turvallisin mielin sanoen: "Rakas taivaallinen Isa", silly meilla ovat nuo kolme: usko, toivo ja rakkaus, joista. Vapahtajamme sanoi, etta niista rakkaus on suurin. Meiclan Herramme on tuo RAKKAUS ja Hanen kauttaan on meilla jo ajassa Pyhan Hengen osuus, pyha yhteinen seurakunta, pyhain yhteys, syntein anteeksisaaminen ja ruumiin ylOsnouseminen, — ja Isan tykOna, iankaikkinen elamd ja kuvaamaton autuus.

Oi *Herra, Sinulle me uskomme kaikki asiamme,* Sinulta saamme kaiken *mita tarvitsemme ajassa* niinkuin silloinkin, kun meiddt *tddltd luoksesi kutsut. Senteihden, Herra, vlistyksen, kiitoksen* ja kunnian *annamme nyt ja aina Sinulle, rakas taivaallinen Isd. Amen.*

YrjO RdikkOn,en.

Lapsi In Merin, valvo!

El. 2.-8. 9.

Alltis kerskaile sa lapsi Inkerin,
vaan palvo Luojaa ni5yrin syclamin.
Herra nOyrille vain antaa armonsa,
pysy totuudessa Herran sanassa.
Ala kahta Herraa Pyyda palvella,
vaan sulje sydamesi maailman iloilta.
Kuni kukka kuihtuu ruoho lakastuu,
samoin elamamme ehto lahestyy.
Pyyda joka hetki olla valveilla,
sielunvihollinen ompi kavala.
Se edes huomaamatta ansan virittaa,
johon meidat valhellansa pyydystaa.
Oi, lapsi Inkerin, sa valvo rukoillen,
yksin ristin Herraan katses nostaen,
silloin mailmen henki luotas pakenee,
orna tuntosi saa rauhan tyvenen.
Pois' on riita, eripuraisuus.
sydamemme tayttad, rauha, yksimielisyys,
niin tulee keskuuteemme Herran siunaus,
ja silloin poissa on villa, kateus.
Vaim ristin juurella on anteeksiantamus,
ja Vapahtajan veressa on sovitus.
Mutta jos ei Herran henki paase johtamaan
turhaan vartija on silloin paikaillaan.

0. Rior.

Paikallisosastojen toimintaa

Helsingin nuoret.

Taille on varattu kayttaiinne Stadionin tennissali joka kuukauden 1. ja 3. keskiviikkona klo 18-20. Ensimm. tilaisuus 15. 9. klo 18.

Silloin kun muut lekottelivat kesalomilla ja paistattivat satteista kesad, niin meidan nuoremme eivat huilanneetkaan, vaan Ruotsi—Suomi maaottelun jalkeen jatkui jalkapallorintamalla touhu keskeytymatta. Harjoituksia on pidetty ja voitot saavutettu niin Kilon IF:sta kuin Frihdrsin Toiveesta, joten talla hetkella on jalkapalloj oukkueemme sarj assaan vallan kolmannella tilalla. Hyvin tehty! Vield on jaljella yksi sarjaottelu ja sitten ottelu Mellunkylan Kontion I. joukkuetta vastaan. Kun nama on suoritettu pidetaan Mellunkylan Kontion majalla jalkapallokauden paattajaiset, johon toivotaan nuorten runsasta osanottoa omine ohjelmineen. Joukkueen koossa pitavand voimana on kesdn ja kevaan ajan ollut Vaino Kuortti ja hyvana huoltajana ja mehun jakajana Sulo Allanmaa, PaatOstilaisuudessa jaetaan pokaalit kesan parhaille pelaajille.

V. K.

Helsingin Paikallisosasto.

Osaston ompeluseura starttaa Iiikkeelle. Ensimandinen ompeluseura on rouva Ida Riipisen luona Linnankoskenk. 8. B 53 tiistaina 14. 9. -65 klo 19. Ny.t jos koskaan joukolla mukaan. Nyt tarvitaan avuliaita tyOntekijaita, silly myyjaisiin tarvitaan runsaasti tavaroita. Jokainenhan tietaa, etta tulot rnenevat hyvaan tarkoitukseen. Juuri Teidan kattenne ty011a rakennetaan, INKERI_kotia. Tuolloin on rnyi5skin tilaisuus ottaa tykdtarpeita kotiin ja neulea valmista tavaraa kotona. Muistakaa ottaa myOskin kinnastyOt mukaan. Johtokunta.

Helsingin Paikallisosasto.

Ohjelmallinen tilaisuus Stadonilla 19. 9. -65 klo 14. Puhuu kirkkoherra Matti Vironmaki ja yhteislaulua. Kohtaloyhteisen Karjalan heimon tervehdyksen ja selostuksen karjalaisten toiminnoista esittaa kauppalanjohtaja, varatuomari K Pyykkb. yamno Pietari Kekki kertoo aiheesta: "Neuvostoliiton elamaa VainO Pietarin nakOkulmasta katsottuna", kuorolaulua ja lasten lauluesityksia. Vaino Taina hoitaa isannyytta ja esittaa tervehdyspuheen. Mandollisesti paljon muutakin ohjelmaa. Pankaamme heti syksysta asiat hyvin rullaamaan. Tervetuloa! Alkaa unohtako, etta sielt suap piirakkakohvitlkii ja evvaaks ostaa pirakkoi nii paljo ku kukkaro kestad. Johtokunta.

Helsingin Paikallisosasto.

Loppuvuoden tilaisuudet Stadionilla eivat olekaan saannO1 1isesti joka kolmas sunnuntai, vaan painakaappas jo nyt muistiin, etta tilaisuudet ovat seuraavasti:

19. 9. klo 14 Stadionilla ohjelmallinen tilaisuus.

10. 10. klo 14 Stadionilla laulutilaisuus sirpaleohjelrnin.

31. 10. klo 14 ohjelmallinen tilaisuus Stadionilla.

6. 11. Velvoittava yhteismatka rakkaalle muistomerkille Turkuun.

21. 11. klo 14 laulutilaisuus seka joulumyyjaiset Stadionilla.

12. 12. klo 14 pikkujoulujuhla Stadionilla.

19. 12. klo 14 pikkujoulujuhla vanhuksille kahvila Orsossa.

Kun muita tilaisuuksia ilmentyy ja on mandollisuus jarjestaa, miin niista ldhemmin seuraavissa numeroissa.

Nyt on Ikaikilla aloilla ennatyksid rikottu. Tehkaamme mekin samoin. LyOkaamme yleisOmadrissa vahva ennatys. Tervetuloa! Johtokunta.

Tampereen kuulumisia.

Osaston toiminta keskeytyi kesalomien vuoksi. Kesa ja lomat ovat taas menneet, ja syystoimintakausi on edessa. Tampereen paikallisosasto aloittaa toimintansa entiseen tapaan.

Johtokunta kokoontuu rahastonhoi_ tajan luona Raholassa 19. 9. klo 17. Kelloaika on siis muutettu, joka on huomioitava.

Varsinaiset tilaisuudet pidetaan Kalevan seurakuntatalon yldsalissa jokaisen kuun ensimmaisena sunnuntaina klo 14. Siis 3. 10., 7. 11. ja 5. 12. Tana toimenpiteella on saatu kokoontumisaika, 1. sunnuntai kuun alussa, vakinaistettua.

lnkerilaisten toivotaan osallistuvan naihin omiin tilaisuuksiin ahkerasti. Toiminnan vireys ja osanottajien madra kannustavat jatkamaan hyvalalulla olevaa toimintaamme.

Tervetuloa 3. 10. klo 14.

Turun paikallisosasto

Sunnuntaina kuluvan syyskuun 26 paivana klo 14 kokoonnutaan Karjalaisten talossa talvikauden alkajaistilaisuuteen. 01_ koon uuden toimintakauden tunnuksena: Nuoret mukaan! T'ervetuloa siis oikein suurella joukolla ja muistakaa nuoret tulla mukaan.

Johtokunta.

Puhuo Sinulle Hod,

Nyt kun vihdoin viimein on Inke_ rilaisten sivistyssaatiO saanut saannOilleen virallisen vahvistuksen ja lahtee toden teolla liikkeelle tarvi_ taan runsaasti vapaaehtoista tyervoimaa.

Sina nuori ehka haluat tyraskennella haviavan heimosi asiassa. Sina ehka tunnet kiinnostusta tallaista jaloa kohtaan. Mutta Sind tavalla taikka toisella olet pysynyt syrjassa. Ehka et ole erikoisemmin ollut esil-

Ehka Sinua vaivaa kainous. Ehka kuvittelet, etta tehkiirat toiset, mitas mina. Mutta sittenkin Sinun sissimmassasi palaa voimakas tuli. Olisi jo_ tain tehtava. Asia on rakas ja kallis. Jos Sind haluat uhrata osan ajastasi Inkerin heimon hyvaksi, Min tule kanssani juttelemaan. Nain yksityisesti me voimme asiat puhua — kuin sanotaan — halki. Olen varma, etta jdkaiselle nuorelle lOytyy vastuullinen tyOsarka. Osoitteeni on Albertink. 15 A 7 ja puhelin 53 447. Ota puhelin_ yhteys ensin, koska olen paljon matkoilla. Sovimme tapaamisesta. Keskustelemme kaikessa rauhassa asiasta ja sites tieta Sind tulet pdasemadn niitten joukkoon, jotka tuntevat syvaa velvollisuutta uhrata oman heimonsa hyvaksi tydta ja tarmoa. Sites tarmoa on Teissa jokaisessa. Sen tieclan. Se taytyy vain koneistaa liikkeelle. Nain ehka se .kay parhaiten.

Muista aina olla ylped siita, etta Sina kuulut Suomen suvun mainehikkaimman heimon jalkelaisiin. Se heimo hiljalleen heikkenee ja heikkenee, mutta sen menneisyys velvoittaa mei_ to tekemaan mites yield on tehtavissa. Ole ylpea. Astu niitten riveihin, joille heimo on rakas.

Vaino **Pietari Kekki.**

Suru

Suru vieraaksi kay —
ovi avoin ei vierasta varten
Minkas teet, polo! katesi suot
tarnan harmaahuntuisen kateen.
joka tulee totellen toista,
noin, kaskijad suurinta
Niin etta minkapa teet ...

Aapo Iho.

Ruotsin inkerilaisten kuulumisia

OREBRO'.

Orebro jo taydella vauhdilla valmistautuu ensi kesan kesajuhlia varten. Shine odotetaan ensi kesana tavallista runsaammin osanottajia paljastetaanh.an silloin siella muistomerkki. Paikalliset inkerilaiset ovat jo useampaan otteeseen kokoontuneet neuvonpitoon. On varattu juhlatilat kuin myiiskin runsaasti tiloja yOpymista varten. Helsinki joka joka vuosi on tuonut ohjelmaan oman panoksensa on luvannut ensi kesdn juhliin_ kin omantakeista ohjelmaa. Orebrolaiset ovat asiasta tiedustelleet ja Helsingista ion luvattu ainakin kuoroesityksid ja kansantanhujoukkueen esityksia. Samoin lahettavat Suomen inkerilaiset jalkapallojoukkueen Ore_ brohon .maaottelemaan koska ensi kesan ottelu vuoro9taan suoritetaan Orebrossa.

KAUNIS TEKO.

Kun ‘MOlndals Sportklubin jalkapallojoukkue oli pelaamassa ystavyysottelua Lappeenrannassa viime heinakuussa se suoritti samalla kauniin teon. He kokoontuivat Lappeenrannan sankaripatsaalle ja laskivat seppeleen. rKuten muistettaneen juuri Lappeenrannan sankarihautaan on haudattu monies inkerilasea sankarei_ ta, jotka antoivat henkensa Suomen vapauden puolesta.

Seppeleen nauhoissa oli muristorikkaat sanat:

Inkerin heimosankareitten muistoa kunnioittaen.

Ruotsin inkerildiset.

Tassa tilaisuudessa oh mukana myds edustajat Lappeenrannan seurakunna9ta.

Teemme kunniaa jalkapalloilijoille, jotka nain kau.niilla tavalla muistivat inkerilaisla sankarivainajia.

MOLNDALS SPORTKLUBB.

Kuten muistamme old Ruatsista inkerilaisten maajoukkue pelaamassa Turuss.a Suomen maajoukkuetta vastaan ja tuolloin peli ratkesi Ruotsin inkerilaisten voittoon maalein 6 Suomen 2 vastaan. Tama Ruotsin inkerilaisten joukkue oli kokoonpantu mOlndalilaisista. Sielldhan toirnii otsikossa mainittu seura inkerilaisten keskuudessa ja toiminta on ollut hyvin ripeata.

Tama samainen joukkue jatkdi ottelukierrostaan viela Suomessa esiintyen MOlndals Sportklubin nimissd ja pelasi ystavyysottelun Turussa Turun Pallokerhoa vastaan voittaen sen maalein 3-1 ja Lappeenrannan Palloa vastaan Lappeenrannassa haviten maalein 1-4.

Inkerf- kodin rahasto.

Turun kesajuhlilla kertyi Inkeri_koti rahastoon sievoinen summa:
859.30 ja 40 kruunua seka. 86 ay-

Suuret kiitoksert lahjoittajille. Se oh taasen kaunis tempaus. Olkoon se velvoittava esimerkki niille, jotka eivat viela ole lahjoitustaan tahan tarkeaan asiaan suorittaneet. Lahjoitukset voi lahettaa: KOP. Lasipalatsi Helsinki Inkeri-koti tilille tai Yhdis_ tyksen toimistoon os. Auroorank. 7.

Muista lahjoituksin ja testamentein INKERI-KOTI rahastoa.

Pakina miesten parroista

Tuutarissa oli ennen vanhaan komea kansan talo, joka sijaitsi kunnantalon rinnalla vastapaata Aatami Kurikan taloa. Tassa kansantalossa oli mYOs ravintola, johon lauantaisin jaikeen saunan kokoontui runsaasti lahikylista partaniekkoja ja miksi ei kauempaakin. °titian hauskaa yhdessa obo, jossa pakinoitiin, pelattiin saskea ja juotiin teeth. Noin 70 vuotta sitten taytyi olla parta. Mita leveampi ja pitempi parta, sen arvokkaampi mies. Parrasta oli ynis sanonta: "Ei parta pahoille :kasva, se kasvaa vain miehille ja hyville". Ylla mainitussa Tuutarin ravintolassa viime vuosisadan loppupuolella erdand lauantai-iltana oli ikoolla tavallist,a enemrnan partaniek:koja, jossa puhkesi puhe parroista. Siind arvosteltiin kel_ 15 naiehista on k.aunein ja paras parta. Silloin todettiin erdalla kiiyhaksi tun_ netulla miehella olevan .kom eimman parran, josta moni varaikas oli kovin

Eras pahapartainen v,araka s mies lahenteli kiiyhad paraspartaista miesta sanoen: — A sie Ivan Ivans myti pois partais miul. Mita sie parrastais tahot. — Ko•ha kayt ostajaks ja ko•tkymment ruplaa ko annat ni suet parran ja hyvan.

— A et sie vahemmast anna. Alusta kauppa tuntui leikilliselta mutta leikista alkoi kehittya tosi.

— Olkoon manneek s, anna pois 25 ruplaa, vahemhiast en anna partajain.

— Tuokaa tanne sakset, tuost suat rahat parta on miun.

Ostajalle tuotiin sakset, joka taitavasti keritsi toisenpuolen parrasta alkaen leuasta ylos tukanrajaan asti. Partakarvat ostaja kaari huolellisesti paperiin ja pisti taskuunsa.

.Huumorim tajua ja hauskaa oli miehilla koko illan. Teeth juotiin ja saskea kunnes ravintolan hoitaja ilmoitti sulkevansa ovet. Mutta puoli partaa oli yield leikkaamatta. Silloin mies kysyi partansa ostajalta: Kons sie miult tan toiseripuolenpartaa leikkaat. — Joha sie rahat sait parrastais, parta on miun, kons tahon silloin leikkaao.

— 'Hyva veli, oleha niin hyva ja leikkaa toinenkii puol partaa eiha minnuu nainenkaa lase kottii puolen_ parran kans ja kylaloistkii alkaat minnuu nauraa.

— Jos ossaat hyvast kyssyy, ni leikkaa toisenkiipuolen• partajais pois. Ktiyha on aina niiyra. Parta tuli Leikatuksi. Kliyhamies osti lk:evaalla partarahoillaan h•evosen. Eika kestanyt kauankaan, kun miehelle kasvoi parta Waite joka, oli yield komeampi kuin entinen.

— —

Miten paljon parta *kasvaa vuorokaudessa.*

Hyva parta vuorokaudessa kasvaa kaksi ja puoli met/id. Tuntuu varmaan mahottomalta. Mutta jos hyvassa parrasta lasketaan olevEuo 2500 kar_ vaa ja jokainen karva kasvaa yhden millin ja ne ieikatut millin pituiset patkat asetetaan perakkain kuin junan vaunut, niin eiko siind lienekin pituutta 21/2 metric.

A. Vainikka.

Kielikysymys

On monasti puhuttu siita, etta Ruotsissa toinen polvi jo unohtaa Sidinkielensa. Tama on taysin luonnol_ lista. He leikkivat ruotsalaisten kanssa, ja kayvat ruotsalaista koulua. Heidan tyiipaikallaan puhutaan ruotsia. Mutta etta kipind jaisi sydameen ja ettei didinkieli kokonaan unohtuisi, olisi jotain tehtdvd. Eras tyOrnuoto olisi erittain suositeltaltava. Se olisi

INKERI-KODIN TILT

Inkeri-kodin tili on kasvanut seuraavasti:

Saldo 5004,28 ink

Maria Valkiainen	6,18
Myyty kinnasneuloja	4,00
Maria Piinniti	60,00
Anna Rantanen	10,00
Tuntematon lahjoittaja	61,80
Ruotsin kesaju:hlilla kay_ neiden matkakassan jaannijs	 240,00
Kolehti Turun kesajuhlassa	 859,30
Kolehdissa Turun kesdjuhlassa, 40 kr	 24,72
Turun kesajuhlilla kayneiden matkakassan jaannos	49,50

Yhteensa 6310,78 mk

Kiitokset lahjoittajille! Muistakaa jatkuvasti lahjoituksillanne *Inkeri*-kodin *rahastoa!*

---

nuorten ja lasten vaihto kesaisin. Me Suomessa asuvat tarvitsemme kieli_ vahvistusta ja he Ruotsissa asuvat aidinkielessaan samoin. Mina uskon, etta kun kesan viettaa Suomessa on aidinkielen muistamisessa otettu aimo askel eteenpain. Samalla me olemme saancet ojennusta ruotsinkielessd. Tama voisi tapahtua myOskin niin, etta me la:hettaisimme lapsiamme Ruotsiin inkerilaisperheisiin ja tubs olisi sama.

Taman kaiken voivat luonnollisesti o:taa ohjelmaansa jarjestOt ja ne sen tekevatkin, mutta :main ajoissa voisimme jo nyt ottaa kosketuksen sukulaisiimme ja tuttaviimme ja panna asian vireille jo tassa vaiheessa ensi kesaa ajatellen.

Vainii Pietari.

Kaikki talteen!

ARVOISA INKERILAINEN!

Inkerista on saatu talteen kalevalaisia muinaisrui:oja enemman kuin milthan muulta perinnealueelta. Tama on vain yksi osoitus Inkerin kansanperinteen rikkaudesta. On viola paljon jaljella arvokasta muistltietoa, laulua ja tapaa, sananpartta ja tarinaa. Se olisi kaikki saatava arkistodduksi tulevia sukupolvia varten.

Turun Yliopiston Kansanrunouden_ tutkimuksen laitos on ottanut tehtavakseen inkerildisen kansanperinteen keruun ja halu,aa siksi yhteytta mahdollisemman moneen in,kerildiseen. Laitos tulee lahettamaan kirjeellisia tiedusteluja ja suorittamaan kohtaisia lhaastatteluja. Olisimme kovin kiitollisia jos yhteistyOn pohjaksi saisimme vastaukset seuraaviin kysymyksiin:

Nimi:

Arvo tai ammatti:

Osoite:

Syntymavuosi:

Syntyrnapaikka:

Asuinpaikka Inkerissa (seurakunta ja kyld):

Milloin muuttanut pois Inkerista (vuosi):

Taman tiedustelun suorittaja on: Kansanrutnoudentutkimuksen laitos osoite: Turun Yliopisto, *Turku.*

Laulavat inkeriNiset ja yst5v5t

Taas yksi ihana kesa on takana pain. Tosin mennyt kesa ei ollut mojen puolesta mitenkaan loistava, mutta kesa on sentaan aina kesa. Sisaltyvathan siihen icesaloma, kesajuh_ lat, matkait — jopa tikomaanmatkatkin. ,Naiden matkojen yhteydessa olemme tavanneet tuttuja ystavia, sukulaisiamme. Kesa meihe kaikille hyvin antoisa ja virkistava vuoden Oka. Kesalla me lepaamme, huvittelemme ja rentoudumme ja keraamme voimia syksyd ja talvea varten, jotta jaksaisimme tehda tydta ja syventya harrastuksillemme.

Eras hyva, kehittava, antoisa ja kaunis harrastus on laulu ja yleensa musiikki. Niinkuin jo kaikki inkerilaiset ja ystavamme tietavat, 1Helsingissa toimii paikallisosaston naiskuoro nimeltaan Inkeri-kuoro. 'Paha kertaa se toimii (naiskuorona, mutta olemme esiintyneet myds sekakuoronakin. Jos mieslaulajia ilmaantuu, Min voidaan taas siietya sekakuorolinjalle, joka olisi hyvin toivottavaa. Tama pieni kuoro on toiminut vasta kaksi ja puoli vuotta, mutta se on saanut jo kiitosta ja mainetta jopa ulkomaillakin. Kuoro on esiintyuyt jo kaksi kertaa Rucitsissa vietettdvilla kesdjuhlilla. Viimeksi Ikuoromme esiintyi Turussa inkerildiSten kesajuh_ lilla erittain miellyttavasti. Tuntuu silty, etta tassa laulajajoukossa on hy- \Tad ainesta ja halua yrittaa, mutta lisad laulajia tarvittaisiin. Jospa saataisiin yield syntymaan sekakuoro, mutta siihen yritykseen tarvittaisiin mieslaulajia! Siispa rohkeutta vain, pojat, tuikaa mukaan edes yrittamdan. Me olemme onnellisessa asemassa siina etta meilla on hyva huo_ ne, jossa voimme kerran viikossa har_ joitella ja meilla on myds (hyva johtaja, joka jaksaa tehda tydta.

Tassa on kysymys myes perinteiden sailyttamisesta. Onhan kautta aikojen sanottu Inkerin kansaa laulavaksi kansaksi. Emmehaa me, nuorempi polvi, tdki halua olla esi-isiamme huonompia. Me tiedamme miten suuressa maineessa inkerilaiset kuorot olivat ennen. Mutta miten tehtiin tyd_ to?! Kun matkat olivat pitkdt ja kulkuneuvot huonoja, mutta laulajia ti ja kaikilla oli suuri halu paasta mukaan laulamaan.

Tarmokkaat kuorojen johtajat ratkaisivat taman pulman siten etta kavivat madrattyind iltoina eri paikkakunnilla ja .kylissd harjoittamassa stemmoja ja yhteisharjoitukset pidet_ tiin sitten Inkerinmaan suurissa pappiloissa, "kouluissa tai muualla, misty ldytyi suuri sali.

Nykydan meilla onneksi ei ole enda tallaisia pulmia. Meille riittad kun me uhraamme yhden airman than viikossa tdlle jalolle harrastukselle. hyvat inkerilaiset ja iheidan ystavansa, kaikki joilla addI.:a on ja hyva savelkorva, 'tulkaa laulamaan!

Kuoroharjoitukset alkavat taas nain kesan jalkeen vanhassa tutussa paikassa Agrikolan kirkon seurakuntasalissa rnaanantaina sYyskuun 1I pna kello 10 ja jatkuvat joka maanantai samaan aikaan siis kilo 19. Kaynti seurakuntasahin on 'Tehtaankadun puolelta pihan peralle ja siella vasemman puoleinen porras.

Tervetuloa!

Kerttu Susi.

Rivil harveneval

Satuin kerran katselemaan kuvaa eraasta kirjasta, jossa spankovalainen Sofia Mustonen asteli pellollaan kylvaen vakasta. Jostain syystd tama kuva jai mieleen inkerilaisesta eman_

nasty niin, etta muistin sen jatkuvast. En ollut koskaan hanta nahnyt, mutta jokin tehovaikutus kuvalla oh. Elamankokemus ja kovat ajat nakyivat kuvasta, jossa Sohvi Mustonen asteli tarkkaillen ja miettelidand kylansa pellolla.

Matkamies sattuu joskus kaikenlaisiM Pari vuotta, sitten ka_ vin Ruotsissa ja tapasin uusia tuttavuuksia. Oikeastaan kaikki sai alkun_ sa siita, etta eraat ystavani halusivat nayttaa minulle olojaan ja kaupunkiaan. Kun minulle tarjoutui tilaisuus tutustua naydskin ruotsalaiseen vanhainkotiin, kavin tietysti
Parhaiten tama jarjestyi siten, etta samalla kavimme tapaamassa, inkerilaisemanta Sohvi Mustosta. Asia tuli yield helpoksi senkin vuoksi, etta han oli sama henkild, jonka kirjasta Olin jo "tuntenut".

Emanta Mustonen oli hoidettavana siksi, etta han sairasti reumaa ja oli liikuatakyvytOn. Ystavallisyys oh taitoa ja meista tuli tutut heti. Siind sitten lyhyesti kerrattiin vaiheet, jotka ovat tutut Inkerin heimolle.

Sohvi Mustonen oli Suomeen muuttaessaan joutunut [Pohj ois-Suomeen. Kun se sitten saksalaisia vastaan kaytyjen taistelujen vuoksi oli evakuoitu, oh osa vdestiista joutunut Ruotsiin saakka. Monesti oli hankin halunnut paasta sieltd pois Suomeen, mutta kun taalld ei 011ut vastaanottajaa, su'kulaista tms., oh Sohvi Musto_ sen osaksi tullut olla Ruotsissa. Hyvahan siella oli. Se vaan oli huonoa, kun 'ei vanhemmalla ialla oppinut kielta.

Kyllahan sita yhta ja toista oli massy jo oppiinutkin, mutta ei ruotsia. Milloin Sohvi Mustonen halusi istumoan sankyynsa, laitettiin hanet vydlla kiinni. Siind oli hyva oho ja katsella. Kuvaavaa hanen tyytyvaisyydelleen oli esim. se, etta kun han oli oppinut vyiisanan ruotsiksi, han voi puhua sen asian lhelpommin hoitajalle. Han itse ilmaisi asian nain:

"Johan tas on elama eletty. Mie ko opin sen vydnkii jo ruotsiiks, nyt miun ei tarvis ennaa sitakda oppii. Saisin kuo1la pois, herja, toisiin tielt."

Mutta Sohvi Mustonen ei ollut tois_ ten tend. Hanelld oli mydskin ysOvid, jotka "lainasivat" hanta valilla kotiinsa. Niinpa han saattoi saada joskus esim. joulun kodin jouluna laitosjoulun tilalle. Mikapa siind laitosjoulussakaan vikana olisi ollut, mutta kun sai haastaa omalla suomen kielella.

tata kirjan kuvaa, josta tuli minulle tuttu ja tunnettu ystava, tosin lyhyeksi ajaksi, muistuu mieleeni viela muutamia piirteltd. Vaikka Ruotsin elintaso ja sosiaalihuolto ovat korkeampia kuin omamme, Sohvi Mustonen kaipasi aina sita samaa kielipiiria, jota Suomessakin puhutaan. Han olisi ottanut mielelldan sellaisia ldakkeita, joita oh Suomesta saanut ja jotka olivat loppuneet. Ne auttoivat. Tuntui selvdsti, etta suomalainen henki uhkui jokaisesta asiasta, joista keskustelimme.

Hanelle oh Inkeri rakas muistojen maa. Tietoisena siita, etta Inkeri oli menetetty, hän oh kaantanyt koko liikenevan voimansa Suo:mea kohti. Siella han oh asunut, lyhyen ajan, ja sinne han olisi ollut heti valmis muuttalnaan. Esteend olivat vain sairaus ja ika.

Sofia Mustosen tie on paattynyt! Enad ei kylvajdn tarvis kylvad. Enda ei pakolaisen tarvis paeta. Niinkuin kerran Inkerista tultiin Suomeen, nun mytiskin 'Ruotsista muutettiin lopulli_ seen Isanmaahai.

Saadessani tiedon emanta Mustosen poismenosta, ajattelin mika mietelause sopisi hanelle. Raamatussa on paljon puhuttelevia kohtia. Toisinaan kuitenkin tuntuu arjen ihmiselta unohtuvan, eta isanmaakin on Jumalan lahja. Sohvi Mustoselle
laittaa sellainen lause, joke kuvaa hanen palavaa suomalaista mieltd. Han kun ei ollut hamattavissa elinta_ solla.

Lukiessani erasta kuolinilmoitusta,

osuivat silmiini sanat, jotka oh annettu eraalle Mannerheim-ristin ritarille. Ajatteliin niiden sopivan juuri Sohvi Mustoselle, entiselle Spankovan seurakunnan jasenelle. 'Ne kuuluvat nain:

"Oi, kallis Suomenmaa."

Kepeand peittak6Ot vieraan ystavallisen maan mullat Sofia Mustosen.

ER.

Sunnuntaina 25. 7. -65 saatettiin omaisten, sukulaisten ja tuttavien saattamana Nurmijarven hautausmaahan viimeiseen lepoon viimeinen Miikkulaisten Alakylan Vironmaella takonut seppd Juho V i r ol a in e n. Han oli syntynyt 19. 9. 1891 Vironma_ ella Alakylan Miikkulaisissa sepan Mikko Virolaisen ja Susanna o.s. Tarssina poikana. Jo nuoruudessaan han oppi isaltaan tuon Virolaisten suvussa jo miespolvia omatun sepan ammatin, mutta han oli my6s yhta hyvin puuseppakin sanan taydellisessä merkityksessa omaten katevyyden ja patevyyden kumpaisessakin ammatissa.

Ensimmaiseen maailmansotaan han joutui parhaassa miehuudessaan joutuen taistelemaan Karpaateilla. Kunnostautumisestaan han sai 2 Yrj6n_ ristid ja yhden mitalin. Mm. hanelta ammuttiin kaksi kertaa hevonen alta, silla han taisteli ratsuvaessa samassa ratsuvakidivisioonassa, jota marsalkka Mannerheim johti. Kauan han ei saanut olla sodan paatyttya rauhan toimissa, kun hornet maarattlin as•umaan uudelleen palvelukseen bolshevikkiarmeijaan. Mutta kun silloin alkoivat lnkerissa puhaltaa uudet tuulet, nim. vapauspyrkimykset, siirtyi han Suomeen osallistuen Lansi_lnkerin joukoissa ja my6hemmin Pohjois-lnkerin joukoissa lnkerin vapaustaistelijoihin. Erdassii Hakkapeliitan vuosikerran numerossa mainitaan Juho Virolaisen ampuneen Pohjois-lnkerin vapaustaisteluiden ensimmaisen laukauksen Miikkulaisten Alakylassa.

Rauhan palattua han harjoitti e.m. ammatteja Vl. Pyhajarven Konnitsan kylassa muutamia vuosia. Kun hanel_ tä onnettomuudeksi paloi paja, muutti 'han Oittiin ja sieltd jonkin vuoden kuluttua Nurmijarvelle, mika tulikin hanen varsinaiseksi kotiseudwkseen ja viimeiseksi leposijakseen. Hânen elamansa sammui 12. 7. -65.

Vaihteleva ja vaiherikas oli Juho Virolaisen elamd. Tyynen rauhallisesti han otti vastaan lukuisat vaikeudet ja vastoinkdymiset ja sitkeds_ ti seka 'tarmokkaasti han aina yritti eldmassa eteenpain. Han oli pidetty kanssaihmisten parissa tyynend ja rauhallisena ja, kuten eras tunnettu Nurmijarven opettaja lianesta. sanoi, "kilitind setand". Varmaan monet koettelemukset olivat hornet muokanneet luonteeltaan vaatimattomaksi ja kohtaloon tyytyvaiseksi. Hanessa poistui keskuudestamme yksi hiljainen, vaatimaton persoonallisuus, josta me jalkeen jaaneet voimme ottaa esimerkkid kohtaloon alistuvaisuudessa ja olla vahaan tyytyvaisid. Vii_ meinen Viron-suvun seppd on jattanyt takomisensa ja ty6skentelynsa. Kauniina sailyy hanen muistonsa mie_ lissamme. Kaunis kukkakumpu hanen haudallaan puhui puolestaan, etta han oli pidetty ja etta monet arvostivat korkealle hanen ystavyytensa ja tuttavuutensa.

E. V.

Elokuun viimeisend paivana ko_ koontui Helsingin krematorion siunauskappelissa runsas joukko omaisia ja ystdvid hyvastelemaan keskuudestamme 63 vuotiaana pois kutsuttua Lempaalan poikaa, teknikko Toivo S u m m a s t a. Kumisevat kellot kertoivat elaman illan tulosta, urkujen hartaat savelet ja laulaja Mertasen esittamdt yksinlaulut muistuttivat uudesta kaupungista, jonne korven kautta kulkevaa ihmislasta ihana enkeli johdattelee. Lempaalan rajaseurakuntaa nuorena sanansaarnaanajana palvellut pastori A. Kuortti kertoi siunauspu_ heessaan Emmaukseen matkustavien

opetuslasten hataantyneestd pyynnosta: "Jab. luoksemme, silla ilia joutuu ja paiva on jo laskemassa." Monien koettelemusten ja pettymysten pai neessa oli keskuudestamme pois siir_ tynyt oppinut jotakin samaa kuin muinoiset opetuslapset. Viela neljan sairaana vietetyn paivan aikana hanella oli aikaa pyydella Jeesusta jaamaan luokseen. Tallaisen kuolemanhadassa olevan ihmisen tyk6 elaman Herra tulee ja sytyttaa hanen syddmensa palamaan. Pastori lohdutti vainajan puolisoa ja tytarta seka muita laheisia Jurnalan sanalla ja iankaik_ kisen eldman varmuudella.

Syyskesan mita varikkaimmdt kukkaset hehkuivat Mista lukuisista seppeleista ja vihoista, joita tuotiin val_ kean arkun ymparille, Ha/mild oli paljon ystavia, niita, jotka olivat oppineet nakemaan tassa vaatimattomassa ja ty6telidassa ihmisessd jalon ja uskollisen ystavan. Erityisesti on mainittava entiset ty6toverit Karhu_ Ian tehtaalta. Niita aikoja muistellessaan kertoi sen aikainen ystdva Toivo Summasen olleen innokkaan yhteisten rientojen osanottajan. Ty6toverit muistivat hanta kunnioituksella. Sini-kelta-punaisin Inkerin varein koristeltua Helsingin paikallisosaston seppeletta laskettaessa johtaja A. Kekki muisteli aikoja, jolloin nuorukainen jätti kotiseutunsa siirtyakseen rajan talle puolelle, jolloin han Viipurissa oh innokkaasti mukana heimotyOssa ja naittiin usein yhteisissa tilaisuuksissa inyOhemmin Helsingissakin. Kun yhteisesti laulettu virsi 600 oli vaiennut saattelivat urkujen hiljaiset savelet avautuneitten ovien lapi lipuvan arkun jalleen sulkeutuvien ovien taakse.

Muistohetked NNKY:n suojissa vietettaessa puhui aluksi pastori A. Kuortti muistellen kayntidan Lempaalan Kirjasalossa ja my6hempia tapaamisinaan vainajan kanssa. Kahvinjuonnin lomassa soittivat ja lauloivat Adventtikirkon kitarakuorolaiset muutamia lauluja ja taiteilija Hillevi Harju esitti pianonsoittoa ja yksinlaulua. Vaikka Toivo Summanen on_ kin juuri saateltu matkalle, joita ei tulla takaisin, ei hanen omaisillaan silti ole syyta toivottomuuteen, sanoi V. Taina puhuessaan poismenneen vaimolle ja tyttarelle muistuttaen samalla siita, etta kuoleman valityksel- Id Jumala etsii meita ja odottaa meidam turvautuvan yksindisyydessamme ja kaipau'ksessamme haneen.

Kuolleita

t

Rakas aitini

Katri Leiri

os. Virolainen.

s. 24. 7. 1883 Vuoleella,
k. 4. 8. 1965 uskossa Vapahtajaan Venaj dila.

Muistoasi siunaten

Maija, Toivo ja *omaiset* Eestissä.

Esiniti **Runt.**

(Ruutin kirja.)

Sind ttiytit stikkisi tahkapain
noin, puoleksi *kerjtiten*
ja anopin *neuvoa noudatit* niiin,
kun kohtasit *Boaksen.*

Et Moabissa liioin tuntenut
mita Mooses on stiatanyt,
vaikka *sieltd kaukaa alkunsa sai*
sinun mainio *osasi nyt.*

Tuo Boas, miehistti Witevin
sai vaimon *ja* vaimon moan,
sai kaupoin, *pertiti ptitevin,*
jossa kenkdkin riisutaan

Nyt*, polvea polven jalkeen vain*
sukus synnytti jtirjestatin — —
lie polvena ollut *se onnekkain,*
mikei synnytti *kruunuptitin* ...?

Aapo Iho.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1. Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00

Tiedustelu

Kauttani tiedustelee Leningradissa asuva Katri .Ammolainoa tuttaviensa Aili. Ter an ja Veikko Rikhard S o r-musen osotetta. Samalla ha,n lahettad mandollisille muilllekin tuttavillensa terveisid. Jos Aili Tera ja V. R. Sommunen tdman tiedustelun huomaavat ja tai jotkut muut heista jotakin tietavat, pyydetaan, ebta heidan olinpaikkansa ja osotteonsa ilmoitettaisin allekirjoittaneelle. Tiedot saatuaan 'Katri Ammolainen tulee ottamaan kirjeitse yhteyden naihin buttaviinsa.

YrjO *RdikkOnen,*
Anundilaukatu 10, Rauma.

Inkerilaisten VIESTI
Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa, Postisiirto n:o 30636,
Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.
Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.
Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.
Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "
Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1965.
Porvoon Kirjapaino Oy.

AWNICVOI 14170
COINCAMf44

inioriidister',46

Mb

N:o 10 | Paatoimittaja MATTI VIRONMAKI | 1965

Vuonna *1905 pidettiin Venjoen seurakunnassa suuret laulujuhlat. Kuvassa naemme* /aulujuhlatoimikunnan Venjoen pappilan *edustalla. Keskella istumassa asessori Rokkanen, kirkkoherra Karvonen ja* kanttori *P.* Piipponen. *Muista henkiloista selostus lehtemme sisasivuilla.* Kuvan *lahetti Kerttu Susi.*

keri-k oti

Lehtemrne lukijoille on kokemuksesta tuttua, millaista on kodittoman elama. Onhan monen taytynyt jattda kotinsa jopa kolmeen (kertaaa ja tea mieron tielle. Onneksi jokaisella nyt lienee oma koti tai ainakin asunto, jossa voidaan olla omaisten ympardimana.

Kodin saamiseksi ja sailyttamiseksi on tarvittu paljon tydtd ja vaivannakOa. Mutta siihen kaikkeeia on oltu valmiit. Ilomielin on aherrettu ja uhrattu, said ymmarretaan kodittomuuden tuska.

Yksityisen kodin omistajina me In_ kerin mania syntyneet suo•alaiset olemme kuitenkin yha edelleen tavaliaaan kodittomia. 'Nain on ainakiL taaild Suomessa. Ei naet ole paikkaa, johon esim. voisimme rajoituksetta kokoontua vaiikkapa pienemmalla joukolla muistelemaan menneita, harjoittelemaan ohjelmaa suurempia tilaisuuksia varten, pitamdan kerhoja ja yleensa olemaan yhdessa muistojen merkeissa. Jos sellainen koti olisi — kuten Ruotsin inkerildisilla on Bordsissa — sinne voitaisiin myds koota yhteen paikkaan kaikki meille rakka.at ja historiallisestikin arvokkaat kirjalliset tuotteet, muistelmat, kirjallisuus ym. jaamistd, jota tutkien jalkipolvet saisivat tietad, miten tally vaiherikkaalla vuosisadalia on eletty.

Ennen viime sotia, kuten tunnettua, inkerinsuomalaisilla oli Helsingissa oma huoneusto, jeLka omisti silloinen Inkerin Liitto. Sen kodin kohtalo kuitenkin oli sama kuin monen muunkin kodin — se menetettiin. Sotien jalkeen ILkerildisten yhdistys r.y. on saanut olla Suomalaisuuden Liiton suojissa, misty seikasta me kaikki olemme suuresti ja aina kiitollisia. Nyt kuitenkin that Suomalaisuuden Liitossakin oval osoittautuneet .ahtaik- joten Inkerildisten yhdistyksen toimisto tulisi saada muualle. Mihin mennaan, kysymme. Muuta vastausta tuskin on kuin, meidan saada oma katto pawn paalle mandol_ lisimman plan.

Oman Inkeri-kodin hankkimista tahtaaviin toimenpiteisiin orikin jo ryhdytty, kuten kesajuhlissa mukana olleet lehtemme lukijat tietavat. On perustettu Inkerilaisten Sivistyssdatianiminen elfin, jolle kuluneen heindkuun 27 paivand saatiin Oikeusministerion vahvistamat saanniit. SdatiOn tarkoltuksona on inkeritietouden keradminen ja tallettaminen seka inkerildisten ja heidan jalkeldistensd henkisen ja taloudellisen toiminnan tukeminen ja kehittaminen. Lucminollisesti saatid tarvitsee paikan, jossa tyaSkennellaan. Siita paikasta sopii kayttad nimitysta

Varoja Inkeri-kodffie on jo saatu lahjoituksina kaunis summa, kuten lehdessdmme on kerrottu. Plan on koossa jo veinha miljoona markkaa. Mutta sellaisella summalla, kuten jo_

Ruotsin inkerilaisten kuulumisia

Inkerin suomalaisten XVIII kesajuhlat 1VICandalissa

Ruotsin I.S.K:n johtokunt$_a$ oli huolestunut, miten kesajuhlien kay kun ohlin jo ajassa mydhassa ja kuite !-kin Boras kieltaytyi ottamasta vastaan juhlien jarjestelya. Se hatkahdytti monen melkalaisen mielta ja pani ajattelemaan Bordsin tilannetta.

Onneksi opettaja A. Paakkosen avoin kirje, joka oli osoitettu I.S.K:lle ja Isien Uskon toimittajalle, ja mika tuli julkaistuksi Isle,n Uskossa, selvitti kiusallista tikimetta. Miilndalilaiset ndyttivatkin kuntonsa ja kykynsa. He jarjestivat lyhyessa ajassa kesajuhlat sellaisiksi, etta ei ennen ole ollut.

Avajaistilaisuus oli mukaansa tempaava siita huolimatta, etta V. Mustosen tdytyi alkajaisiksi vahan purkautua.

Varrhoj en partojen ilia onnistui erinomaisesti. Vanhat parrat kertoivat tapahtumia Inkerista, kouluoloista ja kurista ennen. Eikd sekaan pilannut ohjelmaa, vaikk$_a$ nuori opettaja joutui odottamatta vastaamaan isa-Jaariselle: "0 onks se totta, jot Ruotsin kansakoululaiset pakottavat toine toistaa tupakoimaa?" "Saattaa sellaistakin sattua", myOnteli nuori opettaja.

Jumalanpalvelukset olivat juhlallisia. Seuroista en osaa mitdan sanoa, silla en ollut niissa mukana. Kansallisohjelmallinen ilta oli lyhyesti sanottuna hyvin onnistunut. Urheilukentalld oli urheilutilaisuus. Se muodostui nytkin, kuten ennenkla aina vanhojen tuttavien tapaamishetkeksi.

Mainittakoon yield se tosiasia, etta Suomen inkerildiset toivat mukanansa arvokast$_a$ ohjelmaa. WandaMai's-ten hyva esimerkki rohkaisee muitakin paikkaktiltia toimintaan. Hyvand yhteistydlla saadaan potion aikaan. On syyta toivoa etta kanssakayminen Suomen ja Ruotsin inkerildisten

---

kainen ymmdrtad, ei viela voi ryhtya kauppaneuvotteluihin. Lisad tarvitaan. Senvuoksi meilta kysytaan nyt uhrimielta ja voimien kokoamista. Muurahaisten tavoin kantakaamme kukin kortemme yhteiseen kekoon.

Inkerilaisten SivistyssaatiO, jonka s3natiija selostamme lehdessamme mydhemmin enemman, tarvitsee mei_din kaikkien tukea. Mutta erityisesti tekee mieleni vedota niihin moniin ennen sotia opiskelleihin, jotka aikoinaan saivat Inkerin Liiton taholta aheellista tukea opintiella. Me joita on autettu ja olemme nyt viroissamme, alkaamme unohtako yhtei•ta asiaa. Me voimme, jos tandorrnme, tehda paljon, etta Inkerilaisten SivistyssaatiO paasee alkamaan tyataan ja Inkerildisten yhdistys r.y:lle saadaan mandollisimman pian katto pain

Matti Vironmaki

lilla jatkuisi ja vilfkastuisi. Tahan yhteistyOhOn velvoittaa mead vastuumme mylis rajantakaisesta iheimos_tamme.

I.S.K:n johtokunta pyytaa sanoa parhaat ktitokset rnOlndalilaisille vieraernlvaraisuudesta ja hyvin onnistuneesta juhlasta.

A. H.

Mu istokivihankkeesta

Orebron kaupungin 'hallitukselta on sa,atu kirjallinen vastaus ja suostumus. Nyt on siis virallisesti myOnnetty muistokivelle paikka Orebrosta. Taiteihja Julio Sunia do pyydetty tulemaan tutustumaan paikkaan.

S,amassa yhteydessa syyskuussa muistokivivaltuusto kay neuvottelema,ssa Orebron kaupungin ,arkkitehdin kans,sa

Orebron inkerildisten m,uista kuulumisista mainittakoon, etta Orebron kaupungin tayttaessa kesalla 700 vuotta, joutuivat monet 31kerilaiset tutus_tumaan ka,upunkiinsa ja sen kehitysvaiheisiin. He joutuivat lukuisille ulkomaitten vieraille oppaiksi ja tulkeiksi.

V•eraanvaraisuutemme joutui koettikselle. Vieraistamme mainittakoon Rovaniemen naiskuoro, joka konsertoi suurella menestyksella Helluntaina Orebrossa. Inkerilaiset majoittivat ko_teihinsa inelisenkymmenta Lapin laulajaa, seka toimivat isantina ka'upun_gin tarjoamilla Rovanie_men naiskuoro lahjoitti kauniin summan muistokivihankkeelle.

Orebro.ssa niinik•an vierailivat kummikaupunkiemme nuorisoyhdistyksien sankat joukot, kute4.1 Suomen Lappe.enran,na,sta, Norjan Drammenista ja Tanskan Koldingista. Ndissa joukoissa toimivat tulkkeina nuoret inkerilaiset.

A. *H.*

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1 Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19,00

Pakina Timo Teposta

Keltos ol ennenvanhaa ja tais Kolppinait yks mies ko sanottii Timo Tepoks ja siin -sit olkii oikein piantaittaja. Linnas hid tais pienen ikkaase ja tek haltturkkaa. Siint miehest onkii Min paljo kuaskuloi jot oikein. A onha niit kuaskuloi ihmiset taitaneet valid lisatakkii ja panneet valid omija,a,sekii sekkaa. Mut se on ainakii tos jot Timo Teppo el aikanaase ja kova vello mies olkii.

Yhen 'kuaskun mie 'hanest uon kuult sellai ko jot 'hia kai mita lie kauppojaa tekemas yhen kaptinarvuksen k.ans mis lie yhen polkan tsiaistis ja mita ,hia sil kertaa 'kaupittel 'sita en muista. Mut sit pois tullessaa hia nak ko stet kasanmloin ies seise, yks sotnja kas,akk•i j a niihe herra ol mihinlie mant vahaks aikaa. No hid kavella kapsyttel niijjen tuaks ja karju ko pahanlaine• jot

— 'Na leevo ja

Saakom mars, ni ne marssimaa.

No se lyst ei olt pitkaoikane. Se kasakkoin h-erra sattukii just tubemaa paikan pial ja siilartha vast piru nouskii. Iliak6 nak mita tapahtu ni hia suuttu ko kas,akka muinaskii, vet sapelin vyOstadse ja Timo Tepon pal_lii. Timo Teppo juoks ,h•nkeese test ja tiesha hid mita tulloo jos kiin tapajaa. Mut ei se 'herra kiin tavant.

Ruotsin inkerilaisten ilmoituksia

Orebrossa Almbyn kirkossa pidetain jumalanpalvelus sunnuntaina lo'kakuun 24 pna klo 16, jolloin ort my6s rippi ja Herran p.ehtoollinen. Saarnaa kirkkoherra X. Aberg.

Orebrossa Pyhan Mikaelin kirk•ssa kokoontuu joka toinen sunnuntai suomenkielinea raamattupiiri kello 15. Tana syksy ollaan koolla siis seur. sunnuntaipaivina: 17. 10., 31. 10., 14. 11., 28. 11., 12. 12. Tervetuloa sanaa tutkimaan ja keskustelemaan!

Laulukuoro harjoittelee joka toinen torstai-ilta 'kello 1,9 brebron Olaus-Petrin seurakuntakodissa. Tulevia kesajuhlia pitaea olisi saatava kuoroan lisaa uusia laulajia. Tervetuloa laulamaan kaikki, joille on annettu laulunlahj a!

Timo Teppo sidst nahkaase sil kertaa, mut ei hanel olt sinne pai manemista tan koiruuvven jalkee. Mostpuit ei uo tottakaa koko kuasku, mut kysykad niilt ko tietadt. Ela mie valehtele ainakaa omast piasthin.

Oisha naita kuaskuloi enemmänkii tast Timo Tepost, mut ei kannata luatii enempda. Ottaat viel 'kelttoiset pahakseese. Mut yks asja ,miun viel pittad sannoo. Venjok'koisii pittad viel kehhuu. Most sannoot viel jot omijaase ei muistakkaa. Venjokkoisetha, ovatkii totta sit ihmisii ja heit ol paljokii ko tarttuloi sakis. HyO ei konsaa koiruutta kenelkda tehneet ja stint heit kudnias ipiettiikii joka paikas. Ei heit Tuutaroisii voint verratakkaa ja viel vahemmän Hatsinan takkoisii. Ens kerral mie puan paikallee ne kissan keittajat ja piirakan ampujat vaik sit saisin selkahein mut luatimatta en jata. Hyvvaa elamistd mie kultenkii toivon •aikil inkerildisil, olkoot hyd sit vaik Skuoritsast kotoisin.

Sulo Korpelainen

" Entista. Inkeria.

Arvokkaan lahjan olemme saaneet me Inkerinmaalta polveutuvat ja meidan ystavamme, kuln Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kustantamana on ilmestynyt tunnetun tiedemiehen, tohtori Sulo Haltsosen kirja "Entista. Inkeria. Inkerin suomalais a sutuksen vaiheita ja kulttuurihistorian piirteita." Teos ei ole kovin laaja. (118 sivua), mutta se on sangen rikassisaltOinen. HenkilO, joka jossakin nada_ rin tuntee naita asioita, huomaa pian, etta kirjan lauseiden takaa kuultaa avara ja perusteellinen asian_ tuntemus. Kirjassa esitertaan Inkerinmaan asutulksen vaiheita esihistoriallisista ajoista I maailmalasotaan saakka, pdahuomion kiintyessa suomalaisheimoj en kulttuurihistoriaan. Tiiviydestaan huolimatta tens on kirjoitettu kevyesti etenevaan, helposti luettavaan tyyliin. Jokainen luku muodostaa oman nautittavan kokonaisuutensa. Kirjan hyvin valituista kuvista, useimmat ovat encen julkaise,mattomia. Viimeis,essa. luvussa (ja muissakin) on runsaasti tietoja Inkeria kasittelevasta kirjallisuudesta.

Useat taman lehden lukijat tuntenevat tohtori Sub Haltsosen niista kiinnostavista, usein huumorinkin savyttamista esitelmista, j•ita tams monien velvollisuuksien rasittava yliopistomies o,n auliisti suostunut pitamaan inkerildisten tilaisuuksissa. Kir_ jan alkulauseessa han sanoo:

"Teokseni omistan edesmenneille vanhemmilleni seka. heidan suvuilleen, jotka vuosisatoja ovat asuneet Inkerissa ja edistaneet siella suomalaisen hengenperinnOn viljelya."

Suvikirkossa v. 1917

Muistan: suvisunnuntaina
kilahtivat kirkonkellot.
Liiksin kirkkoon kiirehtien.
Suloisesti urut soivat
veisattaissa suvivirttei.

Kajautti Kajantimme
saarnastuolista sanoja:
"Melt ei syntitaakka paina,
se poistettu on Golgatalla.
Jeesuksen melt veri pesi,
siten autuaiksi teki.

Ryeiveirinkin rinnaltansa
kelpuutti *han* mukanansa
paratiisiin, mutta toinen *pilkatessaan*
velisteinyt ei kadotustaan."

Vaikka suur of seurakunta,
kirkosta pois ei ollut monta.
Hartahina saarnaa kuultitn
kauempaakin mukaan tu/tiin.

Mutta emme saaneet kauan
rovastimme deintei kuulla.
Kului lyhyt kolme-vuotta
hiinen piti *Suomeen* muuttaa.
Kaipaamaan me *heintei jaimme,*
vasta MOW jeilleen neiimme.

J. Hartikainen

Toivottavasti tarnd patevad tietoa sisaltava teos saa ansaitsemansa laajan levikin varsinkin Inkerista :kotoi_ sin olevien, mutta mybs kaikkien suo_ malaisten keskuudessa. Inkerin historia on merkittdva ja kokonaisuuden kannalta kiintoisa osa ko:ko Suomen kansan historiaa.

H. S.

Pannaan muistiin uusi osoite

Koko Helsingin alueella siirrytaan ensi vuoden alusta uuteen postiosoitejarjestehndan. Sen jarjestelman mukaisesti pitad Helsinki-sanain jai:keen liittaa madratti numero, jonka postikontori on ilmoittanut. Nainolien lehtemme osoite tulee olemaan seuraava:

Konttori (jossa hoidetaan kaikki osoitteen muutokset, tilausmaksut yms.): Aurorankatu 7. A. 1 *Helsinki 10.*

Toimitus (jonne lahetetdan kasikirjoitukset) Korkeavuorenkatu 10. A. 18, *Helsinki 12.*

Uusi osoitej arj est e lma on suunniteltu postin kayttajien edun vuoksi. Sen avulla pyritaan nopeuttamaan ja varmentamaan postin saann011inen kulku. Aluksi voi olla vaikea muistaa lisanumeroita, mutta plan kaiketi totutaain.

Toimitus toivoo, etta kaikki rahoja in tilauksia koskevat asiat ldhetettaisiin siis *Helsinki 10* osoitteeseen Inkerilaisten yhdistys r.y:n toimistoon, jossa niita asioita hoitaa rahastonhoitajamme, rouva Hertta Allanmaa.

Lehteen tarkoitetut kirjoitukset voi ldhettad, paitsi pdatoimittajalle Matti Vironmaelle, anyOs toimitussihteerille Vain0 Tainalle, jonka osoite on: *Helsinki 42,* Runopolku 8. Viimemainitulle Tainalle pyydetaan lahettamaan erityisesti sellaiset kirjoitUkset, jotka on laadittu Inkerin :murteella, silla toimitussihteeri Tanta "ossaa luatia meijan murretta".

Elonkaari

Aatoksemme liitelevat, vie vat kaus Karjalahan,
ulottuvat Inkerihin, asti syntymasijojen.
Elpyvat eheina muistot, miten lasna leikittihin,
noilla syntymasijoilla, kotisilla tanhuvilla.

Tutut oh ne verajdt, mis' nyt on vierahat elajat.
Monet leikit siella 'oli omat, lapsellisen viattoma t.
Kates" noppa, sormikokka, pilpunlyOnti ja liiankuoksu.
Niin kului se aika ihana lapsuus leikkien parissa.

Tulimme miehuusikahan, katselimme elonkaarta,
Noustessa sen ylemmalle, it diselle taivahalla.
Loimme haaveen hattaroita, tuulentupia monia
miehuus päivien varalle, tulevalle elamalle.

Vaan taakse eloesiripun, peitetty on paivakirja,
ihmis_kohtalo kolea, itsekunkin matkalaisen.
Se ei haaveista utuis is ta aattehista,
Vaan lyOpi rikki tuulentuv at, ruhjoopi ne raunioiksi.

Niinpa se meillekin kavi; ehtinyt ei elonkaari
nousta kovin korkealle, oisko ehtinyt eteldan
kun jo syttyi suuri sota, minne temmattiin mukana.
Rajoille Venajdn arojen, kuolon kentille kamalan.

Ennenkuin paastiin palkahasta, vapahaksi armeijasta,
— saimmepa samoilla paljon, olla oudoissa oloissa.
Toiset tul' terveind takaisin, aivan ehjin nahkoinensa,
toiset oli raasti ruhjottuja ja osa kentille katosi.

Tuskin ehdimme kotihin, kun takaisihin kutsuttihin,
kuin tuli se kuulu kuomus, mika valtasi Venajan.
Vapaus oli valloillansa, sita torvet toitottivat.
Veljeytta veisaitiin ja maata paajon luvattiin.

Sepa suuri riemunlaulu aiheutti pakokauhun;
kuului itkua Inkeristd ja valitusta verajiltd.
— Vapaus vei vankilahan, naantymhhan nalkahansa
ja tasaarvo taivutteli vakivallan vasaralla.

Aika riensi, aatos kiersi ja tuuma pantihin todeksi,
laksimme pakolaispolulle, kohti uusia oloja.
Omaisuus oli mukanamme: toivontahti rinna:ssarnme,
Se esti mend eksymasta pimealla polullamme.

Kun nyt jo iltamme lahenee, elonkaari laskee lanteen,
niin tuikkikoon :tuo tolvontahti iitapaivamme iloksi.
Mennehista muistoistamme vain parahimmat poimikaamme,
evahaksi illaksemme, vanhojen paivien varalle.

Paikallisosastojen toimintaa

Helsingin paikallisosaston
syyskuun tilaisuus.

Miten nopeasti kesa onkaan taas vierahtanyt ja syksy saapunut. Siita oli ehtinyt kulua jo kokonaista kolme kuukautta, kun viimeeksi kokoonnuimme meille kaikille tuttuun Stadionin luentosaliin .Tuntui silta, etta kaikki muistivat entisen osoitteen Stadionille, kun taman syksyn en_ simmainen tilaisuus pidettiin *syys*kuun 19 p:na klo 14.

Oli ilanduttavaa todeta, miten luen_ tosali tayttyi vahitellen ja tilaisuuden alettua salissa ei ollut montakaan tyhjaa tuolia.

Aluksi !veisasimme muutamia sakeistOja yirresta 415. Taman jalkeen meidan oma kirkkoherra Matti Vironmaki piti hartauspuheen, jonka jalkeen veisasimme loppusakeistat vir_ resta 415. VainO Taina piti tervehdyspuheen. Koska oli vanhusten niin han kohdisti sanansa vanhuksille ja lapsiile. Veisasimme virren 479. Taman jalkeen olikin jo aika saada piirakkakahvit. Valiajalla nautimme hyydsta kahvista ja maukkaista Piirakoista ja kyselimme "mita kuuluu" vain kesan jalkeen. Koska piirakoitten paistamisesta ovat huolehtineet melkein aina samat emannat, niin nyt julistettiin kilpailu Inkerin seurakun_ tien kesken piirakoitten paistamisessa. Emannat, nayttakaa. taitonne! Ne, jotka haluavat osallistua tahan kunniakilpailuun, ilmoittautukoot rouva Ida Riipiselle puh. 44 57 01.

Valiajan jalkeen ohjelmamme jatkui. Yhteislaulun jalkeen esiintyivat pikku taiteilijat Tuula ja Leena Taina. Heidan esityksensa olivat mukaansa tempaavia ja hauskoja. Tuula lausui runon ja Leena lauloi. Juh_ laamme oli saapunut myOs harvinainen vieras nimittain Jarvenpaan kauppalanjohtaja, varatuomari Ernari PyykkO. Han toi tervehdyksen Karjalan Liitolta ja kertoi yleensa karjalai:sten toiminnasta. Inkeri-kuoro kajautti kolme inkerilaista tlaulua Sulo Hakasen johdolla. V. Pentikaisen: "Vain taivasta kukkaset katsovat", M. Putron: "Han lauloi" ja ten kansansavelman "Koivu".

Nyt oil aika jo antaa puheenvuoro VainO Pietarille. Han "luoti ja huasteli" kotoiseen ja lupsakkaan tapaansa hyyista puolista Neuvostoliitossa, joita han oli havainnut siella matkoilla lollessaan. J,a lOytylhan niita hyviakin puolia. Laulettiin yhteisesti laulu "Olen Luojani pikku varpunen" say. I. Krohn. Arvottiin komea hedelmakori ja hajaannuttiin tyytyvaisin mielin onnistuneen tilaisuuden jalkeen koteihimme. Tassa tilaisuudessa saestyksista huolehti Sub Hakanen ja "isannytta" hoiteli joustavasti VainO Taina. K. S.

Omatunto oijottuna olkoon olva kompassimme,
mika suunnan maarittelee, kuinka kulkea pitapi.
Olkoon Sly karttanamme, mika matkan madrittelee,
elamamme taipaleella oikeh ilia askelilla.

Ja kun kerran elonkaari katkeaapi elamassa,
valoisa ois lannentaiyas, iltarusko ois ihana.
Etta jaljellemme jaisi, ihanainen paivakirja,
nuoremmille nahtayaksi, mielessa pidettavaksi.

Salomon Rautanen

HELSINGIN PAIKALLIS 0 SA STO.
Lokakuun tilaisuuudet.

Osa:ston yhdessdolotilaisuus oli 10. 10. 65 klo 14 Stadionilla. Se tilaisuus oli omistettu padasiassa laululle. Laulettiin virsia ja kansallisia lauluja. Muisteltitn entisia ja opittiin uusia.

Ohjelmallinen yhdessaolotilaisuus on sunnuntaina 31. 10. klo 14 Stadionilla. Runsas ja monipuolinen ohjelma. Kahvia ja piirakkaa.

Johtokunta.

Matka Turkuun.

Osasto suorittaa yhteisert matkan Turkuun 5. 11. 65. Lahti:5 Helsingista. (Auroarank. 7 edesta) klo 9. Klo 12 muistotilaisuus muistomerkilla Turun hautausmaalla ja taman jalkeen yhdessaolotilaisuus Karjalaisten talolla, jossa Turun inkerilaiset tarjoayat kahvit ja runsaasti ohjelmaa. Paluu Helsinkiin hyvissa ajoin, niini etta ku_ kin ehtii yield autoihin ja juniin.

Matkalle lahtijOitten on tehtava ehdottomasti varaus. On lahcliista ilmoitettava Rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53 puh. 44 57 01 marraskuun 1. paivian mennessa. Automaksu lienee n. 8-10,— per henkilO riippuen osanottajien maarasta. Tama jo_ kayuotinen Pyhainmiestenpaivand suoritettava muistojen matka on tra_ ditio. Meidan on jaksettava yhdeksi paiyaksi vuodessa irroittautua arkisista touhuista ja pyhitettava tama paiva niitten muistotlle, jotka ovat jo saavuttaneet matkansa paan, mutta ovat •olleet ja ovat edelleenkin meille rakkaita. Tehkaamme tarna muistojen matka hartain mielin. Joka vuosi on osanottajamaara lisaantynyt. Lisaantykd0n *se* nytkin. Tama matka ei ole velyollisuusrnatka, vaan me noudatamme sydamemme aanta. Lande ja hiljene! Nyt on varattu runsaasti aikaa muistomerkilla viipymiseen. Siel- lasketaan seppeleet seka lauletaan yhteisesti ja Ikuorot esiintyvat.

Sits 5. 11. 65 klo 9 Turkuun ken vain kynnelle kykenee! Mutta muistakaa ilmoittautua maaraaikaan men_ nessa. Johtokunta.

Ill ita nuoriso haluaa?

Tata. meilta nuorilta on viime aikoina useaan otteeseen tiedusteitu ja monet vastaamaan joutuneet ovat ilmaisseet tyytyrnattOmyytensa sopiyien kokontumistilojen puuttumisen suhteen. Samanaikaisesti eri nuorisojar_ jestOjen edustajat kertovat tiloja lOytyvan esimerkiksi Helsingin alueelta useita kymmenia.

Me olemme mrds ilmaisseet halumme saada mukavia toimintaamme ohjaavia henkilOita joukkoomme. Samanaikaisesti lukematon maara nuorisoohjaajia potee tyOnpuutetta, kosha nuoret karttavat ohjaavaa tyOta. Puolustukseksemme olemme sanoneet, ettemme ole saaneet minkanlaatuisia informatioita moisista paikoista tai ohjaustoiminnasta. Samanaikaisesti lahes jokainen paivalehti ja osa aikakausjulkaisuista kertoo nuorisolie jarjestetyista kokoontumismandoilisuuk_ sista.

Allekirjoittanut an ollut mukana mita moninaisirnmissa nuorisotoiminnoissa aatteellisista aina puhtaasti ruumiinkulttuurillisiin saakka. Ja tavannut aina valittOman iloisia tolmintaan valmiita nuoria. Mutta lah_ dettyani nyt muutamien vuosten tauon jalkeen tavoittamaan samanlaisia nuo_ ria meidan oman inkerilaisen nuorisotoiminnan merkeissa, tuntuu silty kuin olist laskenut suoraan tunkioon. Vain kourallinen on vaivautunut lahternaan liikkeelle, ja paratkoon, se on sama kourallinen, joka ilman nuorisotoinaintaakin on tahan asti hyOrinYt kuvassa mukana! Helsingissakin metta lienee satoja, mutta missy to piilesikelette!

Olen kuullut, etta jotkut hapeavat

tunnustaa syntyperaansa. Niin halvek_ sittavasti en ueko kaikkien ajattelevan. Te tiedatte, etta varsin :nakyvilla paikoilla tassa yhteiskunnassa on naisia ja miehia, jotka oval
sia eivatka he hapea tunnustaa inke_ ritlaisyyttaan. Mika syy teilla
olisi? Teilla on ainakin yhta arvokas heimoperinne kuin, /MEd muulla heimolla tahansa. Nuorisotoinaikunnan toimesta teidat kutsuttiin yhteiseen kerhoiltaan viime Viestissa. Ja miten saten kavi? Viisi toimikunnan jasenta huhuili toisilleen laa:kealla lattial_ la ja tilaa olisi ollut vaikka kuinka monelle. Jos te haluat:te, etta teidat on kannettava kultatuolissa paikalle, Min johan pompom! Velvoltan, huomaa velvoitan jokaisen inkerilais:en nuoren nyt osoittamaan sad omaaloitteisuutta, joka niin monen sukupolven ajan on :ollut helmollemme leimaa antava,a, ja ldhtemaan mukaan niihin reippaisiin harraateisiin, joita nuorten toiminnan puitteissa voidaan luoda.

On jo järjestetty ratkirkemukas ilia Kestikartanossa, on saatu pystyyn loistavasti pelannut jalkapallojoukkue, mutta tamd ei yield riirta. Paljon enemman voidaan yield tehda. Liian paltjon inkeri aisia nuoria on yield kat_ veessa. Ulos sieltd!

Seppo Kekki

Nuorison omat kerhoillat.

Stadiontin Eldintarhan *puoleisessa pOytatennissalissa on jokaisen kuukauden ensimmdisend ja kolmantena keskiviikkona* nuorilla *tilaisuus kokoontua yhteen.* Mat on jaettu *siten, etta ensimmainen keskiviikko on varattu kaikenkaltaisille harrastuksille ja kolmas keskiviikko* kansantanhuryhmdlle. *Jokainen tilanne alkaa klo 18.00. Teissd* syksyn, *ptiivittineitirit:* 6. *10., 20. 10., 4. 11., 18. 11., 2. 12., 16. 12. Toivomme* tapaavantitine siella *tei-* &it *jokaisen.*

Nuorisotoimikunta

Turun tarinoita

— Onko siella. Turussa vaivuttu prinsessa Ruususen satavuotiseen uneen, kun ei sielta mitdan kuulu, vaikka pitaisi kuulua?

— Mutta hyvanen ai'ka, ettei mi_ taan 'kuulu? Turkuhan oli viime kesand oikein meikalaisten Mekka Pikimmiltaän piipahtaneet mukaan laskien varmaan paastdan yli tuhannen ...

— Kylla, kyild, olinhan siella minkkin. Palokunna:ntalo taysi, mika kan_ sanvaellus :hautausm:aalle, siella muistomerkkien aarella, eika Juhani jadsk:elatisen suinkaan tarvinn:ut :tyhjille seinille siella upeassa :kirkossa saarnata, ei ei... mutta ei siita ole kysy_ mys, vaan sielta Karjalaisten talosta

— No. mika vika siella Karjalaisten talossa on? Paasiaisend pidettiin hyvat juhlat. Niistahan taisi olla kirjoi_ tus lehdessakin. Oltiin siella helluntainakin

— Mita siella helluntaina oli?

- Siihen samaan entiseen tapaan. Julio Talonpoika ja Vilho Mustonen pitivat helluntaijuhlaa valaisevia puheita. Katri Peralainen lausui mielenkiintoisen runon...

— No, elk() siella muuta ollutkaan?

— 011, oh tietenkin. Suvivirrella aloitettiin. Sen jalkeen puheenjohtaja lausui yleisOn tervetulleeksi...

— T'uosta puheenjohtajastahan tassa kysymys onkin. Eikd han tayttanyt vuosia?

— Taytti, taytti, kunnioittavan mad_ ran tayttikin.

— Ja te olette olleet hiljaa kuin hiiret? Olisi ollut kerrankin aihetta juhlimiseen. Sellainen puheenjohtaja

— Sellaista puheenjohtajaa ei juhlitakaan joka vuosi, vaan kerran kymmenessa. Niin on tehty ja tehdaan

vastakka. Odotetaanpa viela viisi vuotta, niin jopa juhlitaan

— Jaa, jaa, mutta ettekii te nyt siis milldan tavalla?

— Totta kai, totta kai. Muistettiin, kuten sanotaan, vaatimattomalla lah_ jalla ja sihteeri piti pitkan •kiitospuheen siitä, miten han paikallisosaston perustajana j,a puheenjohtajana on joutunut suorittamaan suuren tynn ja samalla luonut ta:han paikallisosastoon ehean yhteishengen...

— Vai niin, vai niin, eihan siella sitten unessa ollakaan, oikein hyva. Minun taytyykin tasta lahtea. Hyvad jatkoa teille siellä Karjalaisten talossa.

Talvikauden toiminnan alkajaistilai_ suns pidettiin sunnuntaina syyskuun 25 palvand. Aluksi laulettiin yhteises_ ti Olet maamme, armahin Suomenmaa Sitten Heikki Myllari lausui juh1avden tervetullee'ksi. Han sanoi, etta alkavan toimintakauden tunnukseksi voidaan ottaa: Nuoret mukaan! On toivottavaa, etta nuoret liittyvat yha runsaslukuisemmin rinnallemme yhteisiiin pyrkimyksiimme. Nuoria emme kuitenkaan halua ertempda pakoittaa kuin houkutella kevyella ohjelmalla rinnallemme. On vedottava jarkeen ja perinteellisiin hyviin tapoihin. Jokainen tervesieluinen ihminen tuntee jo vaistomaista kunnioitusta heimonsa menneisyytta kohtaan. Kenertkaan inkerin suomalaisten jal_ kelaisen ei tarvitse haveta heimonsa puolesta. Inkerin suomalaisen heimon historia on kunniakas luku Suomen suvun historiassa. Siihen tulisi jokaisen Inkerin suomalaisen jalkelaisen tutustua.

Puheen jalkeen rouva Hilja Lehtinen lausui ensin Ilmari Pimian vaka vahenkisia ajatuksia, joissa kuvailtiin kodeistaan pois joutuneiden siirtolais_ ten ajatuksia. Sitten rouva Lehtinen kutkutteli kuulijoiden nauruhermoja mehevalla murrejutulla Viipurin matkastaan. Oli aivan inkerildisestd :kaypaa se Viipurin puolen murre. Sitten Matti Suomalainen jatkoi viime kevaand aloirttamiaan mielenkiintoisia muistelmia sotilaseldmasta Vendjam keisarillisessa armeijassa en_ simmaisen maailmansodan pyhrteissa ja Inkerin suomalaisten silloisista mielialoista. Sattuvilla kansanlaulujen sakeilla elavOitettiin kuvauksia_ Silloiseen rekryyttien ja alokkaiden elk_ maan liittyi vakavuutta seka hilpeyt_ tä. Muistelmien jalkeen Heikki Myllari esitteli aivan askettain ilmestyneen Sulo Halts:0.3ex], teoksen "Entista Inkeria" ja luki siita eri kohtia ku_ vaavia katkelmia. Esittelija lausui larrnptimid tunnustuksen sanoja :tatinan arvokkaan saavutuksen johdosta ja oil sita mielta, etta jokaisen inkerilai_ sen ja heidan ystavansa olisi se hanki,ttava ja siihen tarkoin tutustuttava. Sitten Juho Talonpoika evasteli heimolaisiaan ja ystaviaan vakavilla, ikuisiin totuuksiin perustuvilla ajatuksilla uudelle toimintakaudelle fah_ dettaessa. Taman jalkeen jatkettiin seurustelua ja kerrottiin kesdkauden kuulumisia kahvikuppien adressa.

Sihteeri ihnoitti, etta Pyliaipalvana lauantaina marraskuun 6 paivand klo 12 kokoonnutaan inkerilaisten vainajien muistomerkin adrella. Sinne tulevat s,uurella joukolla myös Helsingin inkerilaiset. Siena suoritetaan kunnnlanosoltus ajasta idisyyteen siirtyneiden inkerilaisten muistolle. Sitten siirrytaan Karjalaisten talolle. Tata kuljetusta varten jarjestad linja-autot Jooseppi Klemettild. Perilla nautitaan Turun taitavien emantien hyva:ksi tunnettua kahvia. Sen aikana on ohjelmassa vapaata seurustelua. Sitten siirrytdan varsinaiseen ohjelmaan. Kylla tuvassa tilaa on. Tervetuloa suurella joukolla! II. M.

Muistelmia vuodelta 1927

Vuonna 1927 toukokuun vilmeisind paivind Suomen kommulnistit jarjestivat Leningradin Marmoripalatsissa (Nevan rannalla) uskonvastais:en ko-

kouksen, johon jarjestajat vaativat rovasti Jalmari Laurikkalan tulemaan. Han tuli ja 300 uskovaista jarjestajien luvalla ikuulemaan vaittelya. Vastaanotto palatsissa oli ystavallinen. Tarjottiin teetd. Sen ajan orkesteri soitti "Kansainvalista".

Kolkous alkoi suuressa salissa. Vaked oli paljon. YrjO Sirola lausui kaikki tervetulleiksi ja nostaen kdten_ sa sanoi, etta 'thind tialisuus on historiallinen uskonvastainen kokous. "Me tandomme vapauttaa teidat askonkahleista. Me olemme jo vapaita niista", han sanoi.

Taman jalkeeta annettiin rovasti Laurikkalalle puheenvuoro. Han esiintyi roh'keasti, nosti kasvonsa yliis ja lausui voimakkaasti uskontunnustuksen: "Mina uskon Isdan Jumalaain, Kaikkivaitiaseen taivaan ja maan Luojean. Mind ask:in Jeesukseen Kristukseen Jumalan ainoaan Poikaan, meidan Herramme, joka sikisi Pyhasta Hengesta, syntyi Neitsyt Mariasta, 'karsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiin naulattiin, kuo•i ja haudattiin, astui alas Tuonelaan, kolmantena, paivand ,kuolleista, astui ylOs Taivaisiin, istuu Isan Kaikkivaltiaan oikealla puolella ja on sieltd tuleva tuomitsemaan elavia ja kuolleita.

Mina uskon Pyhaan Hentk•en, pyhan yhteisen seurakuninan, pyhdn yhteyden syntien anteeksi saamisen ja iankaikkisen ,elamdn. Amen."

"Taman mind u.skon", jatkoi Laurikkala, "ja taman edesta mind annan vereni ja henkeni. Mahan uskoon on teidatkin kastettu ja olette tunnustaneat uskonne Kaikkivaltiaan Jumalan ja seurakunnan edessa."

Taman jalkeen puhui Yrjii Sirola. Han sanoi mm. seuraavaa: "Mina olen papin poika Viipurista. Isani oli hyva ihminen ja kunnon pappi. nen luokse•n tuli kerran nainen, joka oli synninhadassd ja pelkasi joutuvansa helvettiin. Isani lohdutti nais_ to ja sanoi, etta Milan ei ale tarvis joutua helvettiin, joka ei ole tehty ihmista varten ..."

Rovasti Laurikkala, saatuaan vuoronsa puhua, otti taskustaan kellonsa ja sanoi: "Jos mina sanoisin, etta tata kelloa ei ole kukaan tehnyt, vaan se on tullut minun taskuuni itsestaan, to sanoisitte: pastori, sing olet hullo. Kellonhan on tehnyt kelloseppa. Siis mikada ei tule itsestdan. Jumala on kaiki luonut. Te sanotte luonto. Sehan onkin Jumalan ihmeluomus. Jos ei olisi ilmaa, ihmiset ja kaikki luonnollinen elamd loppuisi. Mutta Jumalan armosta mania on yield elama, mutta me ihmiset olemme Min synnin turmelemat, etta ylpeydela henki asuu meissa. Tandomme olla aina paremmat muita. Mutta se ihminen, joka uskoo, etta 'hail on apimaeldinten sukua, hanalla taytyy olla suuri usko ja nOyryys.

Sirola otti Maas' puheenvuoron ja sanoi, etta 'IcOyhdtkadn eivdt ole hyvia, kun pddsevat hyvaan paikkaan. Se Lasarus oli Min paha, etta ei meninyt sormenpadta kastamaan yedessa, jotta rikas mies 'olisi voinut kieltaan kostuttaa.

Nyt tuntematon 'hankilli otti puheenvuoron ja sanoi, kenen asioilla tama "yksi ,12•htari pappi" on yield Silloin puheenjohtaja lOi nuijan pOytaan ja sanoi edelliselle puhujalle, etta ei saa poiketa asiasta, koska kokous ei ole poliittinein, vaan oli uskonvastainen. Ei saa puhua sopimattomasti. Tuntematon puhuja tukkesi suunsa.

Puheenjohtaja paatti kokouksen ja lausui mm., etta rovasti Laurikkala esiintyi kuin mies uskomuksensa puolesta. —

Kdkouksessa olleet uskovaiset padsivat kaikki koteihinsa.

Simo Torikka

Se aiti on.

Yks kukkanon on
puhas povellain.
Se kukkii kaijaal miun poluillain.
Jos nalka olis olt, tai
syva suru vaivaant,
en muita luoksein
konsaa kaivaant.
— Se aiti on. Hid 'tietaa
kertomata; on hanel ,suru
suureemp ko miul itsellain.

Hia kansain kulk vaik ikons
en tahtoontkaa.
Ja tahheila kaik olj
valrnis antamaa.
Jos ilonpaiva koitti
ni aitiin ilo kahenkertaseest
sen voitti.
— *Se* aiti on. Paras toveritsa.
opastaja, neuvonantaja.

Aiitin luont ain lOysin
lammin liekin.
Ja kulkeissain on valoisaamp
mina tiekii,
vaik polkuin j oskus
poikkee kyydiellaksohon,
hid, aiti, eistaist
lohduttarnaaa on.
— Se aiti on. Hid Herrantiel
ain ohjais. Tahto oikija'hen
kattein tarttuvan.

Nyt ditiin tomun peittaa
kukkaiskumpu.
Valk mieltain painaa
raakas surun huntu
ni siunaten sain laskee
kirstullee
rakkaat kotikummun kukkaset.
— Se aiti on. Kuiln hartaast
hid nut toivo
vi•l elonsilmin
kerran katsella.

Ja nyt ko ait on pois, —
on kotkii tyhja niin
Vua valkolilja — murheenkukka:
— on valkokukkasi siin!
Nuo kertoot ldhtenees
miun aarteestain.
rakkaimmaast ystdvastain
jot orvooks jain.
— Se aiti on. Hid kaiketi kaiken
korvais rakkauuvvellasen ja nukku
luottamuksee — lssad Jumalaahen.

Sane "Mt" jai omiil huulillein.
Sen .rninka tekemata jtin,
minka tein. En vanhemmakain
kysyynt mita, hid anteiks auto,
vaik en PYytaant sita.
— Se aiti on. — Yks sana kyyl,
a lohduttava niin:
Kiitos, Kunnija ja Siunaus
on siin.

Any/. Pukki.
(lnkerin Venjoen murretta.)

Kansikuvan

Kuva on otettu v. 1905 Venjoen pappilan edustalla. Samana vuonna pidettiin Venjoella suuret laulujuhlat. Kuvassa 'laulujahlatoirnikunta. Vasenimalto oikealle yldrivissa seisomassa: Op. Juho Susi, (Inimea ei tied.), op. A. Hirvonen, (tent.), M. Leini, H. Siitonen, A. Friis (laulaja), Matilda Mattson (laulaja), P. Friis (laulaja), yo. T. Siitonen, P. Friis, M. Friis (laulaja), (tuntem.), Ester Piipponen (laulaja), Lilja Piipponen (laulaja), op. Juho Pentikainen. Oven edessd takana inuoret: vasemmalta seindn vieressa Maria Hayhdrien, Hertta Karvonen, Saimaa Kokka, Aino Kokka, oviaukossa, Helena Kokka, Aili Kokka. Keskirivi istumassa:

Sofia Mustosen rnuistolle

Kaikkien Orebron inkerildisten kunnioittama Sofia-tati paasi 29. 7. 1965 kauan odottamaansa lepoon ja ikuiseen 'loon. Lauantaina elokuun seitsemantena paivand Ikerdantyivat sukulaiset ja ystavat kuidnioittamaan hanen muistoansa, koristaen hanen hautakumpunsa kukin ja seppelein. Sen jalkeen keraannyttiin muistotilaisuuteen Vaasan seurakuntakotiin. Ruurniim siunauksen toimitti kirkkoherra Kuno Aberg. Sofia Mustonen o.s. Pukonen oli syntynyt v. 1831 Inkerissa Skuoritsan seurakunnassa Akkalan kylassa. V. 1899 han salmi avio_ liiton Juho Mustasen kanssa Spankkovalta. V. 1937 jai Sofia Mustonen leskeksi, 'kun hanen miehensa vangittiin ja karkoitettiin Siperiaan, syysta etta oh palvellut kirkonmiehena Spankkovalla. Suuri on se inkerilaisten joukko, joke muistelee Spankkovan kirkonmiehen vieraanva_ raista emantaa. V. 1943 siirtyi Sofia Mustonen Suomeen.

Oltuansa yhden vuoden maalaista-Ion palveluksessa Pohjois-Suomessa, hanet evakuoitiin v. 1944 muitten pohjoissuomalaisten kanssa Ruotsiin. Suurimman osan Ruotsissa oloajastansa vietti Sofia-tati vanhainkodissa. Muutamia vuosi a han asui sukulaistensa luona Orebrossa. Ahkerana ja tyiitarakastavana vanhuksdna han autteli ja palveli ruotsalaisia vanhuk_ sia. I Viimeiset vuodet •han oli kipujen ja sairauksien runtelema. Joka hetki han hartaasti odotti, •illoin taivaallinen ylka tulisi hakemaan hanet ikuisiin haihin. Suuri on se ystavajoukko, joky aina silloin tallOin pistaytyi vanhainkotiin Sofia-tatia tervehtimaan ja oppimaan hanelta elaman viisautta. Taysin liikuntakyvyttOmandkin han muisti 'kanssaihmisiaan ja rukoili heimolaistensa puo_ lesta. Muistokivikeraykseen han lahjoitti 40 kr. ja kehoitti meita nuorempia panemaan toimeen uuddi kerayksen ja hankkimaan uudet urut Spankkovan kirkkoon.

Niin, kukaties vaikka nditten omalaatuisten kehoittavien sanojen takana olisi itse Jumala. Vaikka ei Sofiatatilla ollut omia lapsia, pitivat kaukaisemmat sukulaiset hanesta hyvad huolta. Maallista omaisuutta ei Sofia tallith. paljon jaaiayt. Jai rypistynyt, mutta arvokas vihkonen, johon han oh omakatisesti merkinnyt muffs_ tiin tarkeimmat tapahtumat elaanansa varrelta ja samoin lempilauluns.a seka rakkaimmat Raamatun kohdat.

Lainaamme tahan kaksi kohtaa vihkosesta.

I.

Viel' kaipasit kotihin Inkerin
missy valkeni *aamusi* koi.
Tuli kutsu luo Isein taivahan,
siel' kauniimmin kantelot soi.

II.

Autuaita ovat kuormansa ally kapinoista vaienneet. Syleilevat ristidan ja julistavat sen kohtaloonsa kuuluvaksi. Eivat tayta taivaita huudolla. — Ota tame pois, vaan site rukoilevat, etta saisivat armon kristityn tavalla ristinsa kantaa niin, ettei siita olisi murhetta meille.

A. J.

Maikki Susi, Anna Piipponen (laulaja), Katri •Karonen (laulaja), seessori Rokkanen, kirkkoherra Karvonen, kanttori P. Piipponen, op. Mikko Susi, op. J. Hayhanen, T. Hayhanen. Alhaalla istumassa vasemmalta: Helmi Piipponen, Laine, Puolakkainen (lualaja) Eeva Luukkonen (laulaja), Emilia Hdyhanen (laulaja), Olga Hayhanen (laulaja), Anna Hayhas.en (laulaja), Anna-Maria Tuhkanen (lau_ laja), tuntem., Mari Tuhkanen (laulaja), tuntem.

A lekar tuns paremmin

Muistui tassa mieleeni, kun mie elavaa karhua kotiin kannoin. Olin silloha noin 15-vuotias polka. Meil siel mats payment paimensivat lehmid. Sind kevadna on mein kyladn palka•tu venalainen Ivan paimeneksi. Hanel lupasivat kylan isannat antaa alkukesan paiviks apulaisen vuoronperraa jokatalost, jot hia oppis tietamad, missy sea paimentaa. Minakin vourolla,ni jouvui$_n$ hanen apulaisekseen. Myb paiva paimennettii lehmia ja illalla laksimme ajamaan karjaa kotiin. Vastassa oli iso maki, Leipamaeksi kutsuttu, minka lehmat kiersivat. Mie sanoin paimenel, etta menladan my15 tast miajen yli suoraa. Kapusimme miajelle vahan matkaa toisistamme. Miun tiellein tuli jonkinlainen kuopantapainea ja erotin sen pohjalta kaksi pentua. "Tuleha tanne", huusin Ivanille, "taalla on kaksi karhunpentua." Ivan kiirehti luokseni. "Mita nine teemme? Lopetameko?", hdn kyseli. Mie sanoin, ettei lopetet$_a$ nain kauneita palleroita vaan vietan kotiin ja kasvatetaan isoiksi.

Ivan oli arka, hie pelkasi, etta emokarhut sattut tulemaa. No ottiha hid toisen syliinsa ja mya kuletimme niita kyllaa. Ensin .ne murisivat meille, mutta lakkasivat

ajan perasta. Tuvan sillalla pennut maleksivat joky puolelle ja nuapureiten mielest ne olliit sorreita katseltavia. Mein kyles oli jiekarin (riistapolilisi) Setalain Matti. Mie vasin hanel sanomas, jot my 5 paimenen kans toimma kaks karhun poi.. kaa tullessamma. Hia ei ottant uskoaksee, no laksihaa sitten kumminkin katsomaan. "No nii", hid sano hyvantuulisest, "joha mie arvasin, jot eiha nama ale karhun pentuja, vaan ihka oikeita suslahan nama ovat. Kakskos niita vaan olikin". "EnemPad ei nakynt", mie sanoin. "A lahetaaha katsomaa. Suvel tapajaa olla vaihintain kaheksan penikkaa kerrallaa." Myd kavelimma takasin niil kuopil ja pienen aikaa etsittyyvamma pentuloi lOyty viel yheiksan. Ja siinna meille ajattelemista mita niil .pitdis tehha.

"Mie kayn puhelimel kysymas Pietarist milt metsastyskomppartian her_ roilt neuvoo, a sie suat jahha tanne vahtii .siks aikaa." "Enha mie uskalla jiahha 'tanne. sussiin sydtavaks", sanoin iekaril. "A sie ampuu ossaat?", tiuk.kiasi Matti. "Jonkunverran." Hia tynds haulikon k•tehein ja anto patronoi kormanohhein. "Ammu vast sit ko suvet alkaat viija pentuloijaa pois, a ik.o kayvat vua katsomas ni ala ta turhaa pdlastyttele", iekar neuvo minnuu lahtiessa 'kyllad. pain. Mie no.u.Sin vahan ylemmaks miiajen rinteelle nahhaksein kuopan pohjal miss alliit ne poikaset, ripustin 'haulikon koivutni oksal ja istahin tmattaal uottelemmaa.

Vahan ajan perdst emo tulikin ja kavi mahalleen kuopan reunalle katse suunnattuun minnuu pain. Koht tulj toinenki susj, paljon isotrnp, istaht peknerel ja t01 liitti minnuu. Mie jo otin haulikoa oksalt ja ajattelin pamahuttaa, no maltoin 'mielein. Emosusi .kavaisi kuopan pohjalla ja sitten molemm.at luikkivat pensaikkoo.

Shin samass tuli jo jiekarki ja kyselj jot kdiks ne emot poikasiijjaa katsomas. Mie sanoin aniten asja olj. Pietarin metsastajaherrat olliit neuvoneet jattamaa suven pesueen rau-

I Etsitabin

Anna Suikkanen (asuu Virossa) etsii veljedan Jaakko Suikkasta, joka asunee Ruotsissa. Ilmoitukset pyyde ta an osoitta - maan: Helsinki, M a 1 an i, Paavo Myllari, kirkon vahtimestari.

Kirkoniammittaja

Jarvisaaren Riippalan kyla ei ollut aivan kirkon naapurissa. Pitkasta matkasta huolimatta ei jatetty sinne menernatta olipa sitten pyry tai pakkanen. Muistan miten hartaina vanhempani tulivat kirkkoreisultaan kotiin vaikka kylmassa kirkoss:a vietetty parituintinen ja reessa kapristely saikin hampaat vilusta kallisemaan. Inkerin kansa rakasti kirkkoaan.

Kerran, se taisi olla v. 1913, joulukirkosta kotiuduttuaan Jaakko Sinkkonen Riippalasta valitteli kirkon kylmyytta syyttaen siita suntiota, joka oil huonosti lammittanyt. Tama jai perheen heikkomielisen Jaakkopoj.an tajUntaan lahtemattOmand painajaisena. Kim sitten piinaviikolla puhuttiin pa asiaiskirkkoon :landO sta. valahti pojan mieleen ajatus kirkon kylmyydesta ja huonosta lammityksesta. Han ei saanut paasidisyOna unta kohta puolenyOn jalkeen ajatukson ltakoessa yhta ja sarnaa: "Kirkkoo pittaa manna lammittamma.a." Kenen'kaan herdamatta Jaakko pukeutui, otti kujasta kirveen kainaloonsa ja lahtd puolijuoksussa kirkolle.

Perille ehdittyaan oli aamu jo sarastamassa. Sunt•o oli hetki sitten avannut kirkon ovet tuulettaakseen Herran huoneen enlnen kuin laittaa tulen uuneihin. Valilla ehti tolld hyvan harppaista kohvit kun puutkin olivat jo valmaina kiukaitten edessa eika lammittaminen vain kevadlla vienyt paljdnkaan :aikaa. Jaakko meni sisaan ja rupesi pienimaan puiita kirveellaan. Saactuaan aika kasan pilkotuksi han kasasi ne kirkon keskikaytavalle ja. tuohta koivupOlkysta revittyaan sulkkasi tulen niiden alle. Kuivat punt rehahtivat iloiseen roiihuun, pitkat lieskat tapailivat kirkon kattokruunua ja savu leijaili ovensuulta alttarille pailn. Jaakko oli haltioissaan. Nyt ei isan ja aidin tarvitse palella!

Mahtoi olla suntion hammastys melkoinen kun han kohvilta palattuaan ■huomasi lekon kirkon lattialla. Han ryhtyi oitis tulta taltuttamaan ja humIasi siina samassa miten mies kirves kain.alossa juoksi kirkon seicaanvieruskaytavad :pitkin ulos. Padstyaan tulen herraksi auntie kiirehti ilmoittamaan asiasta poliisille. Kiivaan takaa-ajon tuloksena kirkonlammittaja tavoitettiin lahes kymmenen virstan paasta kotikylansa lahettyvilta. Kuulusteluissa ja laakdrintarkastuksessa Jaakko-poika todettiin heikkomieliseksi ja todmitettiin salraalaa:n. Sielld han joitakin vuosio myOherram3a kuolikin.

haa. "Suvet eivat kay lahel pesajaa karjan kimppuu", sano iekar ko myla Kihettii kavelemmad kyllad koht. Kylha se tais totta ollakii. Karja saly vahingoittumattoman sing kesa.n ja syksyll pimmjSiltoinna .suvenp °jot ulvormallaa Hahuttiit meita harva se viiikko.

Porvoossa 1965.
Porvoon Kirjapaino Oy.

iniceriiiiisie

ilifTO

LIMNEWILLA

tAlriesti

N:o 11

Paatoimittaja
MATTI VIRONMAKI

1965

Inkerilaisten Yhdistys r.y:n puolesta kaytiin *iiskettain jeittameissd* kapteeni *Jukka Tirraselle kunniakirja, Jolla heinet oli vuosikokouksessa* kutsuttu *yhdistyksen kunniajeiseneksi.* Kunniakirjaa *luovuttaessaan puheen*johtaja, khra *Matti Vironmeiki mainitsi, miten kunniajtisen Tirranen* on vuosikymmenien aikana mone/la *eri* tavalla *osallistunut inkerileasten, asiolden ajamiseen. Hdnen heimorakkautensa ja esi-isien jeitteimein perinntin vaalimisen mieli* on *esimerkillista ja velvoittakoon, myijs kaikkia nuo*rempia. — *Kuvassa Jukka Tirranen kodissaan menneitd* muiste//en.

"Inkerin hyvaksi" - postimerkit

Pohjois-Inkerin hoitokmata •a:at' ryhtyessdan vuonna 191'9 jarjesthmann Pohjois-Inkerin oloja solmia MM. postiyhtyden Suomeen, jossa oh runsaasti Pohjois-Inkerissa taistelemassa olevien inkerilaisten omaisia. Inikerilaisten valisen yhteyden ylldpitamiseksi ja saadakseen varoja kayttiitinsa Pohj ois-Inkerin hoitokunta Laski vuoden 1920 aikana liikkeelle kaksi postimerkkisarjaa. Toinen oh ns. Saarisen malli (leijonamerkki), jossa leijona on korvattu Inkerin vaakunalla; toinen kuva-aiheitnen 10, 30, 50, ja 80 pennin seka. 1, 5 ja 10 markan postimerkit. Kun Suomen ja Neuvostoaiiton rauha oli sohnittu ja viimeinen osa yield vapaana. olevaa Inkerinmaata ali jadva. Neuvostaliiton puolehle, jonduttiin samalla lakkauttarn•an inkerilaistea Kirjasalon (Raudun) postitoimisto Taman j ohdaSta ja kun hoito'kunnan haltuun oh yield j•anyt kayttamatta postmenkkeja, se kaantyi Suomen sisaasiainministeriO$_n$ puoleen saadakseen luvan •askea liikkeelle osan myymdtta jadinteista kuvallisista postimerkeista varustettuna tekstiila: Inkerin hyvaks•. Ministerid antoi luvan painaa 5 000 kpl 10, 30, 50 ja 80 pennin ja 2 000 kpl 1, 5 ja 10 markan merkkeja.

Inkerildisten Yhdistyksen omistuksessa on pienehkO madra naita lisapainarnalla varustettuja ns. Inkerin hyvaLksi — postimerkkeja. Saadakseen selviLle naiden merkkien painoksen todellisen suuruuden seka son onko, ja jos on niin minka verran, naita postimerkkejd muiLla. Inkerilaisten Yhdistys turvautuu kaikkien inkerilaisten ja heiddn tuttaviensa apuun asian kaikinpuoliseksi selvittamiseksi. Toivomuksenamme olisi, etta tarkastaisitte ja kehottaisitte muitakin tarkistamaan onko hallussanne yield Pohjois-Inkerin posti•erkkejd ja erityisesti. naita Inkerin hyvaksi-merkkeja. Vanhempi polvi voisi abytaa postimerkeilla varustettuja kirjekta tai postikortteja sailyttarndsthan kirjeenvaihdosta; nuoremmat vanhempiensa jadmistasta. Erityisesti joilla on ollut .sukulaisia omaisia Pohjois-Inkerissa samalla kun he itse olivat Siuomessa vuosine 1920, on hyvat mandollisuudett auttaa yhdistystamme asian ratkaisemisessa. °Ethan kirjeenvaihto Pohjois-Inkerista. Suomeen lOydatte postimerkkeja kaytettyina tai kaytta•attOmind, pyydamme ystdv5llisesti Teita ottamaan yhteytta yhdistyksemme toimistoon .asoitteella: Autroarankatu '7 A, Helsinki 10. Leimaamattomista postimerkeista riittad mytis ilmoitus merkkien laadusta ja lukumairasta, mutta tkaytetyista taivoistimme saavanme naytteet kirjekuorineen seka tiedot lahettdjasta. Postimerkit palautetaan aikanaan Idhettajille, joten nimen ja tarkan osoitteen MerkRseminen kirjeeseenne on vallttamattin-

Herran sanan aRressa

Muisfa Krisfuksen nimen !Aden karsiviã

Joh. 15: 18-21

Erdassa .rukouskirjassa kiintyi huomioni .mustiln viivoihin, jotka olli vedetty parin kolmen lauseen yli. Yksi lauseista kuului: *"Vahvista* niitd,jotka *karsivat Kristuksen nimen den".*

Miksi tatnia rukaus oli viivaha pyyhitty pots — en tieda. Mieleen tali ajatus, etrta me nykyhetken suomalaiset saatamme helposti ajatella, etta. Kristuksen ninien tanden karsivien puolesta on tarpeetonta rukoih a, koska heita muka nykyaikana tuskin ontkatan. Tai arvelemme, etta jos jossakin kodissa tai tyiipaikaha joku an uskonsa takia ahtalla., niin se johtuu hanen omasta taitarnattomuudestaan ja ,sopeutumattamuudestaan. "Mitas on niin athdasmielinen ja tuamitsevainen, karsiktien naholssaan", saatamane ajateha ja sacoakin.

Mutt$_a$ tdRainen ajattelu ei kuitenkaan ole oikein. Me erehdymroe, jos luulemm•, etteikii nykyaikana olisi todella Kristuks•n nimen tanden karsivia. Tietenkin monet meista kristityistd sopimattomilla sanoillarnme ja tylyhla, rakkaudettamalla kdyttaytymiselltamme voimme aiheuttaa sen, etta tyopaikoilla ja suna ymparistOssa, jossa eldmrne, viriad vastenmielioen ja jopa viham•elinen suhtautuminen meihin, mutta nain ei ale suinka:an laity kaikkien kohdalla. Vaikka me puolestamme koettaisimme rakastaa., auttaa ja palvella yhta hyvin kuin rneidan Vapahtajaanme, thin sittenkin saisimme kdrsia Kristuksen nimen Widen. Nykyaikanakin on totta kuten oli menneimain aikoina raamatun sanat: "Maalima vihaa, maailma vainoaa".

Me jokainen olleaurne kuulleet tutun toteaman: "Maahana rnuuttuu, Eskosent" Mutta tama toteama ei eradssa suhteessa Aida paikkaansa. Maaiima stihteessaan Kristukseen ja hanen asiaansa ei ole muuttunut elikd marnatun raukaan muutukaan. Maaihman suhtautuminen Kristukseea on yha, kuten on ollut menneinakin aikoina, ki•Iteinen. Tietenkin maailma muuttuu ja on muuttunut, etta. Herraa ja hanent ystavidan vihatessa tarvittavat menetelmat ja taisteltasect oval •ykyisin toisenlaiset kuin entisaikoina. Maailman padmieshan on viekas ja viisas. Se on keinoissaan "tuhanten juonten rnesta•i". Se ei suinkaan hyOkkaa. nyt samalla tayells kuin entisailkaina.

linen osaa naamioida ja. kayttad suojapukua. Maailma osaa lahestya ysta.-vallisend vilhollisena. Senpavuoksi se

ta. Yhdistys atta.a merkit mielelladn vastaan myitis lahjoituksena.

Viestin lukijoiden pantos Inkerin hyvaksi-merkkien tarkoitukseo, merkityksen ja arvon selvittamiseksi on ratkaiseva. Uskommekin teidan kunkin kohdaltaan yritta van auttaa Inkerildisten Yhdistysta tamam kysymyksen selvittdmisessa. — Jdamme odattamaan postianne tolveenamme, etta lahinumeroissa voimme ilmaittaa kuinka asia on edistynyt.

Inkerilaisten Yhdistys

on todella vaarallinen, koska me emme lahimaink.aan aina pysty situ tuntemaan. :Ma:a:Erna tekee, kuten joku on sanonut, .silmankaantOtemppuja ja piilottautuu mytinteistenkin arvojen ja itsessaan luvallisten asioiden varjoon koko ajan kuitenkba tandaten samaan, mihin milloinkin, etta Kristus ja .hanen valtakuntansa kukis_ tuisi.

Millaisia keinoja iKristusta vastaan maailmassa nykyaikana kaytetaan, stita antaa vavanduttavan kuvan esim. professori Richard ,Sohibergin kirja "Ahdistettu kirkko". Se kertoo nykypaivien kriestittyjen lelamasta. aiilla seuduilla, joilla aikoinaan oppi-isamme Martti Luther eli ja suoritti valtavan -elamantydnsa. Kirja. osiottaa, miten totta on yha vieleakin Herr:an Isana: "Ei ole palvelija Herraansa suurempi. Jos he ovat minua vainonneet, niin he teita•in vainoavat".

Mutta :vilhaiset tuulet .Kristusta hanen kirkkoaan vastaan eivat puhalla vain jossain ,meista kaukana sijaitsevilla seuduilla, vaan vastatuulet tuntuvat lahempanakin. Vastatuulta saa Kristus ja hanen ,asiansa kokea mei:Eakin, joskin maassamme nyky-Jan — sanoisldko — tuulen boforit ovat pienet. Me suomalaiset saamrne tosiaan toistaiseksi clay onnellisissa oloissa. Pappeja ei painosteta taloudellisesti eika ajeta pakkotaihin ,eika s:eurakunetalaisia ,suljeta uskomme tanden. ei mydskaan :kayda, kuten jossakin mum:11a kaydaan, ideologista taistelua kristillisen uskon anurtaanisek.si nuorten silmissa kouluissa, vaan meilla on yield kristillisella opetuksella .suuri sija kouluissamme ja kirkolliset kustantamot saavat vapaasti julkaista tuotteltaan Mutta miten kauan tallainen kultainen aika jatkuu, sita sopii kysya. Mydskin tulisi ahkerasti kysya: Mihin tama meita velvoittaa, kun sa:amme nain clad kristillisen esivallan turvissa ja lain koneisto pydrii kirkollisen elaman suojeIemiseksi. Osaammeko ottaa ajasta oikealla tavalla vaarin? Joskus tuntuu kuin emime osaisi. Mehan paljon turhaan kinastelemme ja kohlnoimme. Herra meita armahtakoon, ettei meita tarvitsisi ndyryyttaa enempaa kuin 'mita jo on tapahtunut.

Eras asia myds meidan kristittyjen tulisi erityisesti muistaa. Se on tama, etta me ernme toki saisi pyyhkia pois rukouskirjastamme ernmeka. kaytdstamrne esirukousta niiden puolesta, jotka tavalla tai toiselila saavat karsid uskonsa tanden. Meidan tulisi paljon rukoilla seka niiden puolesta jotka omassia 'keskuudessamme esim. tydpaikoilla ja kodeissa joutuvat ahtaalle ornantuntonsa takia etta rnyiis kaukana olevien uskonveljiemme ja sisariemme puolesta. Aiattelen tassa esimerkiksi niita evankelisia kristittyja, jotka elavat siina maassa, josta evarikeliumi on lahtenyt liikkeelle. Ei ole Juudean ja Galilean manta helppoa olla kristittyria. Siella koetaan tama: "He ovat minua vainonneet, niin he teitakin vainoavat".

Mika merkitys esirukouksella ahdistuksiin joutuneiden puolesta on, situ osoittaa calm. sanomalehtiuutinon, joka oli hiljattain eraan lehden etusivulla. Siina kerrottiin protestant_ tisista papeista ja maallikoiesta, jotka ovat olleet, muutamat jeopa useita vuosia vankeudessa. Heidan puolestaan oli oikein jarjestelmallisesti rukoiltu. Seuraukset ovat lehtiuutisen mukaan olleet, etta kaikki ne, jotka ovat :olleet kirkon esicrukouslistalla, on nyt vapautettu.

Jos mekin jaksamme muiestaa rukouksissamme Kristuksen nimen takia karsivia, missy heita sitten l•eceekin, Min me emme rukolle turhaan. Vapahtajamme ei leikin vuoksi sanonut: *"Anokaa niin teille annetaan, kolkuttakaa niin* teille avataan. *Jokainen* anova *saa ja* kolkutte/eva/-*le* avataan".

Herra kuulee la,stensa pyynnOt. Muistakaamme tarna joutuess,amxne Use ahtaalle tai ollessamme andistet-

Paikallisosastojen toimintaa

Tampereen kuulumisia

Tampereella oli 3. 10. onnistunut syys kaud en a vaus tilaisuus. Puhuj ina olivat lehtori A-L. Heikinheimo ja pastori V. Voipio. Valitettavasti Tampere-paiva sattui samalle paivalle, joka lienee vaikuttanut osaltaan osanottajamaaraan. Kuitenkin vaked oli tullut jopa muista kunnista anti.

Tampereen osaston marraskuun tilaisuus oli peruutettava muitten yhteensattumien vuoksi. Seuraava tilaisuus on siis vasta 5. 12. klo 14.

Joulukuun tilaisuus 5. 12. vietetaan itsenaisyyspaivan ja pikkujoulun markeissa. Tana vuonna maamme on ollut 48 vuotta itsenainen.

---

tuina -u,sikonveljiem.me .puolesta. takaamme myds, .etta Herralla on kaikki valta. Han -pitaa. :ohjaksia kasissaan koko ajan .eika hanen kasiaan enaa uudelleen ristlinnaulita.

AlkdOn -siis kukaan ImeistakaLn pel_ kukaan vavisten ajatelko, mitenhan :kay, jos joudun vihaisten etuulten :keskelle. 011aan turvatulla -mielella. Meilla on :Herra, joka auttaa ja Jumada, joka kaikesta pelastaa. Me saamme nyt ja aina uskoa, kuten kerran uskoivat nekin uskonsa tanden kaleeriorjiksi joutuneet unkarilaiset .evankeliset papit, joiden keskuudessa syntyi virsikirjamme ihana virsi 168. He .1api myrskyn ja elaman tuskan veisasivat:

"Kahleitakin vaikka kannat *kiirsit kuolon tuskia,*
vaikka *henkesikin annat, kaikki kesta uskossa.*
Ties on auki taivaaseen pyhdin riemuun *itiiseen.*
Muista kuka kanssas kulkee,
kuka *suojaansa sun sulkee".*

Matti Vironmdki

Toimittakaa sanaa tilaisuuksistamme myds muille inkerilaisille!

Johtokunta kokoontuu keskiviikkona 17. 11. klo 19 Heikinheimolla.

Helsingin paikallisosasto

Sunnuntaina marraskuun 21 pna klo 14 pidetaan laulutilaisuus ja joulumyyjaiset Stadionilla. Kaikki mukaan.

Sunnuntaina joulukuun 12 paivana pikkujoulujuhla Stadionin kerho huon•essa. Siella on silloin varmaan enemman kuin tuvan taydelta vakea. Ohjelmaa paljon.

Sunnuntaina joulukuun 19 paivand hello 14 pikkujoulujuhla vanhemmalle vaelle Johanneksen seurakuntakodissa Korkeavuorenkatu 10. E. Humeri! Seurakuntakotiin mahtuu vaked enemman kuin aikaisemmin ilmoitettuun paikkaan. Ohjelmassa puheita ja laulua seka musiikkia. Pastori Eero Saarimen kertoo terveisid Ruotsin inkerilaisten keskuudesta, khra Matti Vironanaki puhuu ym. Ohjelmasta lahemmin seur. numerossa.

Pankaa muistiin yllamainitut tilaisuudet ja tulkaa joukolla!

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Sunnutaina 21. 11. 65 stadionilla klo 14 pidettavan tilaisuuden yhteydessa on saatavissa mita monipuolisimpia myyjaistavaroita. Monet ahkerat det ovat tehneet tydta myyjaisten onnistumiseksi, monet ovat lahjoittaneet yhteiseen pdytaan pantavaa ostamisen arvoista. Tullaanpa joukolla katsomaan mita voisimme naista myyjaisista varata joulupukin konttiin! Samalla voimme kuunnella ja katsella mielenkiintoista ohjelmaa ja tavata ystavia.

Jokavuotinen joulujuhlamme pidetaan tuna vuonna 12. 12. 65 klo 14 Stadionilla. Sinne on tiedossa vaihtelevaa ohjelmaa, erityisesti runsasta las-

Inkerin pojan ihrneelliset vaiheet

Sata vuotta sitten kuljeskeli Helsingin kaduilla inkerildinen polka, jonka elamantarina on mita ihmeellisin. Han oil maaorjan polka, jonka Mani oil Martti Rautanen, nestd tali suurmies, jonka elamantyii ei .kyllakaan valittilmasti hyddyttanyt hanen kotiana.akuntaansa Inkeria, mutta koitui sita enemman koko kristillisen kirkon ja lansimaisen kulttuurin hyvaksi. Hanta, lahetyssaarnaajaa, teologian kunniatohtoria, Suomen Valkoisen Ruusun ja Saksan Punaisen Kotkan ritaria, muistelevat suurella kunnioltuksella ja kiitollisuudella seka Suomen kristikansa etta Afrikan mustat, joiden parissa han suoriitti lahes kuusikyrnmenta vuotta pitkan ihmeellisen pativatytin.

Martti Rautanen syntyi Inkerinmaalla Novasolkan pitajassa Tikanpesan kyldssa 120 vuotta sitten ell marraskuun 10 paivand 1845. Hanen kotinsa oli kbyha, mutta kuitentkin vakavasti uskonnollinen. Siena annettiin suuri arvo ei vain Jumalan san.alle yleensa vaan rnyds m.m. niihin aikolhin seika Suomessa etta Inkerinrnaallakin virinneelle pakanalahetysharrastuksehe.

Erdana paivana Rautasen ikodissa luettiin "Suomen Lahettyssanornista" ilmoitus, jossa sanottlin, etta Helsingissa v. 1862 .alkavaan Suomen Lahetysseuran dahetyskouluun otetaan sellaisis ,nuorukaisia, jotka ovat 15-25 vuoden vaiheilla ja joilla on herannyt -omatunto hyva tieto kristinopissa, hyvat Iuonnonlahjat ja hyva terveys". Siiloin Martti-poika pdatti yrittali. Han sal paik.allisten papin suosituksen, haki ja paasi lahetyskouluun.

Alkutietojen taydellinen puutttumdnen tuotti Martti-pojalle ,aluksi suuria vailkeuksia. Mutta suornalaisella sisulla han ponnisteli opinnoissaan eteenpain kayttaren Loma-ajatkin lukemiseen. Hanelda ei °Hut erikoista lukupaata ja terveyskaan ei .ollut paras mandollioen. Mutta uuttera tyb tuotti tuloksia ja yhdessa toisten kanssa Rautanen vihittiin la•etyssaarnaajaksi fkesakuun 10 paivana 1868. Saman kesakuun juhannuspaivana han Iahli .matkalle Lounais-Afrikkaan.

Siihen aikaan matka Suoniesta Ambomaalle kesti noin kaksi vuotta. Varsinkin loppumatka oli hyvin vaivalloinen, silla piti [kulkea harkdvaunuilla halki vedettdmien hiekka-aavikoiden. Toisinaan oli tydnnyttava lapi aarndometsien, joissa edeta vain puha •aatamalla. Lopulta paastin perille. Heinakuun 10 padvand 1870 pidettiin ensimmainen jurnalanpalvelus.

Tylimaa, jolle Inikerin polka nain joutui, oil todella synkka„ Eras tutkija on kuvannut sita ja Rautasen tydskentelya man seuraavasti:

"Pakammden tuhatvuottnen korpi oh siihen aikaan Amboanaalla kosicematon. Elava Jumada oli tuntematon. Tavat olivalt sanoinkuvaamattoman raa'at. Kirjallisuutta ei oliut. Pakanadllinen taikausko madrasi ihmisten elamassa kalken. Kasityskyky oh alhal/len. Tulessa kedolla hyppivaa paperip.alasta pelattiin, koska sita huhtiin naaanitoiduksi vihollisekst. Harkavaunua pidettiin kummadlisena elukkana, joka oli Min mielistynnyt

---

ten esiintymista. Joulupukilla on kontissaan jokaista juhlassa olevaa lasta varten pussillimen hyvaa, mutta kontti on lkookas ja sinne voidaan jattaa nimettdmind tai nimella varustettuja pikkupaketteja, miksei myds isompiakin jos halua on. Kun kukin tuo yhden nimettaman niin voi vieda toisen nimettOman takaisin. Nain yllatys moninkertaistuu juhlassamme. Tervetudlota joulumielin mukaan!

harkiln, etta vap-aaehtoisesti Mita aina seurasi. Vainajien henkia pelattiin. Kuolemasta ei usk.allettu edes puhua. Viii heimopdaddikkO eli kuningas ja noidat .maarasivat mielinmaarin ihmisten elamasta ja kuolemasta. Ei siella Jumalan sanaa ikavdity eika. Iah.etyssaarna.ajia evankeliumin ta:hden vastaanotettu. Pakanat toivoivat lahetyssaarnaajilta saavansa ampuma-as•ita ja vakijuomia, joita he olivat aikaisemmin orjakauppiailta 'saaneet. Tailais.essa pakanuiuden korvessa aloitti inkeritlaisen maaorj an polka Martti Rautanen suuren vapautustyön Jeesuksen pyhassO nimessa.

Alusta alkaen Rautanen piti tarkeand perinpohjin tutustua seka kansan elarnaan ja katsantotapoihin etta erityisesti myds sen kieleen. Ja siina onkila selitys siihen suureen menestykseen, mika hanella oh. Hanella oli suuri kyky asettua Ikehittymtattdman kansan ;kannalle ja opettaa, stile eri asioitten aakkosia tavalla, jota se ymmarsi. Vahitehen han saavutti nun suuren valkutusvallan, etta hanen neuvoaan kysyttiin kaikissa asioissa. Seka heimopaallikat etta muultkin kuuntelivat .hanen sanojaan ja noudattivat niita.

Vastuksitta tama kaikki ei suinkaan kaynyt. .Hanen yli puolen vuesisataa Afrikassa viettarnaltaan ajalta olisi paljon kerrottavaa juuri, tasta: nalkaa, janoa, sairautta, heim.opaallikditten juonittedua, portugalilaisten orjakauppiaitten rylistOretkia, monenlaista muuta kOrsimysta. Pysyvdna muistona alkutaipaleen vaikeuksista hanella oil leukavamma, jonka ;ham sal 'eraan raivostureen pakanan puunuijasta. Malta kaikesta: tasta han Isuariutui suurella uutteruudella ja karsivallisyydella. "PH, pystyyn"! oil 'hanen mielilauseensa. Ja vahitellen han sal nanda, mitten mustat mielet avautuivat evankeliumidle, pakanuudesta kaantyi ihmisia Whensittain kristirtuskoon hanen saarnaja opetustylinsa. tuloksena. Kristinusken juurturnisen mukana versosi muukin sivistys. Lopudta paastiin niin pitkalle, etted vain mustia opettajia, vaan mustia pappejakin Rautanen saattoi vihlkia virkatan.

Martti Rautanen oli rukouksen mies. Joka aamu han jatti tytansa rukouks.essa Jumalan kasiin ja iltaisin han kiitti Jumalaa sillLa, mita paivan kuluessa oh saanut toimittaa. Herran eteen han astui aina pienintakin matkaa ,alkae.ssaan ja kiitti hanta matkan paatyttya. Paivaakaan ei mennyt, ettei han olisi ollurt polvillaan Herron edes.sa. Sellainen mies lOytaa vaikeinakin .hetkind avoimen oven armonistuimen luo, ja siedtakin kuuluu .rohlkaiseva kehoitus: "Paa pystyy"!

Varmuus siita, etta "tyd on Herran", pidatti Rautasen paikoilltaan silloinkin, kun hanen ystaviensa rivit tydalalla harvenivat. "Edlei minua Herra aja pois tydadalta, ei kukaan muu voi sad tehda", han usein sanoi.

Martti Rautanen oli harvinalsen eteva kielimies. Han osasi suomen. saksan, englannin, venajan,
nin, datinan, kreikan, hereron ja oshindongan kielta. Kanden viimek.simainitun neekerikielen perusteellinen tuntemus teki hanet patevaksi siihen rtydlidn, joka on hanen pysyvaisin muistomerkkinsa: Raainatun kaantamiseen. Vuo-sikymmenet ban muitten toimiensa lornassa teki tats hanelle rakasta kaartniistydtd. Osa osalta Raamattu ilmestyi Ambo-kielelle ja 1924 tyilt oil valmis: koko Raamattu ilmestyi painosta. Tanta tydsta Rautaselle annettiin lempinimi "Ambornaan Agricola". Neekerit olivat saaneet inkerilaiselta Jumalan miehelta kalleimman lahjan, mita mikaan kansa voi toiselle antaa: omakielisen Jumalan sanan, — Muistaa ,sopii, etta Suomen kansa oil ollut kristitty jo vuosisatoja, ennenkuin melt:Ian kielellamme Raamattu toimitettlin! — Monia muitakin kirjoja Rautanen julkaisi mustia .seurakuntalaisiaan varten, mm. virsikirjan; jon-

Historiallinen kokous

Kalevalainen Kestikartano Helsingin keskustassa. Isannan huone jykevine luonnonvarisine puuseinineen, lepattavie kynttithineen. Huoneen pituinen vitivalkoisella liinalla peitetty pdyta, kahvikuppeja, viivatonta muistiinpanopaperia ja niiden vieressa pieni keltakantinen kirjanen Inkerilaisten Sivistyssaatid tummina kirjaimina kannessaan. Nain pitkalle on paasty. Inkerilaisyyden historiallinen kokous on alkamassa. POydan ymparilla istuu viisitoista Sivistyssaatidmme hallintoneuvoston jasenta. Kandestakymmenestayhdesta vain kuudelle On sattunut este.

Tama 15. 10. 1965 klo 19, jolloin valiaikaisen toimikunnan puheenjohtaja. kirkkoherra Matti Vironmdki nousee hartaana seisaalleen, kopaubtaa nuijalla, ja alkaa rauhanisesti puhua, taana hetki tullaan muistamaan niin kauan kuin Inkeriakin muistetaan. Olemme lahteneet toteuttamaan meille annettua velvollisuutta; rakkaan synnyinseudumme meidan haltuumme uskotun sivistysperinteen tallettamista. Tama sukupolvi ei voi olla huonompi kuin ne edeltajansd, jotka lahjakkaina ,kylanmiehina ja -naisina rikastuttivat suomalaisuutta, muinaisrunoutta, satu- ja sananparsiaarteistoa elavalla kuvakielellaan ja sateilevalid mielikuvituksellaan. Meidan huoleksemme on langennut inkerilaisen sivistysperinnOn jaljella olevien

---

ka monet virret ovat 'hanen omia sepittamidan.

Unohtaa ei tule Rautasen suuria ansicrita luonnontutkijana. Han 'kerasi kaikki .seutukunnan kasvit Saksan yliopistoja varte•. ,Erdalla akasialajilla on kasvitietellisessa kirjallisuudessa hanen muistokseen nimena "Rautanenii". 1VIyds tutkirnuksia Rautanen harjoitti. Han kirjoitti suuret :madrat tietoja ja havaintoja kieli- ja •ansatieteen alalta ja hoiti sdahavaintoasemaa. Kaikella tallla on pysyva tieteellinen arvo.

Martti Rautanen oli herttainen perheen isa. H.anen puolisonsa oil saksalaisen lahetyssaarnaajan tytar Anna Fredrifka Kleinsehmidt. Kaikisrta heidan eloonjaneistd lapsistaan tuli lahetystyfantekijOita.

Viimeisen sairautensa aikana Martti Rautanen rukoili: "Herra ota minut luoksesi taivaaseen. Sinahan naet, etta mina kdrsin." Hanen kuoltuaan lokak. 19 p. 1926 ha:nen poikansa kirjoitti: "Isa on •nyt siind joukossa, joka on voittanut ja saavuttanut padmaaransa Karitsan valtaistuimen 'edessa. Olikohan Jeesus iloinen, kun han sai nanda vanhan palvelijansa tulevan?"

Edellaoleva kertomus jalon Inkerin pojan i'hmeellisista elamanvatheista on vanhemmalle ent. inkerinsuomalaiselle vaelle tuttua. Rautasen kehotus "Pay pystyyn" on kuitenkin syyta uudelleen ja uudelleen kuunnella. Vaikeuksien keskelld elaessamme ei pida autos mielen masentua. Martti Rautanen samoin kuin monet muutkin yield poismentyaankin puhuvat meille ja vakuuttavat, eta emme saa saikahtaa vaikeuksia. Virsikirjaamme otetussa virressaan Martti Rautanen sanoo:

"Kun on Herra kanssas delta,
niin saat olla pelvoton.
Julman *nuolet sammuu siella,*
missy Herran kilpi on.
Herran voimin rohkeasti
sodi saakka kuolemaan.
Joka kestdd loppuun *anti*
hdnet viimein kruunataan."

(Vk. 436)

M. V.

rippeiden tallettaminen ja vaaliminen.

Matti Vironmaki puhuu avajaissanoissaan kodista. Mielestamme kodittomat ihmiset ovat sddlittavia, he ovat juurettomia, heitteilla. Kaikkialla pitaisi olla koti, vaikkapa kuinkakin vaatimaton, paikka, missy han voisi viivahtaa lepaamassa, minne keraisi omaisuutensa ja muistonsa, missy han voisi olla oma itsensa. Kun valtioneuvosto nyttemmin on hyvaksynyt Inkerilaisten SivistyssaatiOn saannot olemme nain saaneet kehoituksen pystyttaa koti haviamassa tuuliajolla olevan Inkeri-tietouden suojaksi, Tama ei tule hetkeakaan Man aikaisin. Me tarvitsemme Inkeri-kotia, meidan jalkeemme tulevat toisen- ja 'kolmannen polven inkerilaiset tarvitsevat sita voidakseen tutustua perintdOnsa. Luettuamme nama saannot kasitdmme, miten paljon olemme tahan saakka olosuhteiden pakosta laiminlydneet. Ottakaarnme vahinko takaisin mandollisimman ripeasti: pystyttakaamme Inkeri-koti.

Hallintoneuvoston ensimmainen kokous sujui mita suurimman yksimielisyyden ja innostuksen vallassa. Kertaakaan ei tarvittu aanestysta. ,Hallintoneuvoston puheenjohtajaksi valittiin ripeaotteinen paajohtaja Erkki Tuuli, varapuheenjohtajaksi johtaja Antti Kelkki. Kokouksen sihteerind toimi edustaja Wind Taina. Ja pdytakirjan tarkastuksen saivat huolekseen kirkkoherra Matti Vironmaki ja toimistovirkailija Hertta Allanmaa. SadtiOn saantojen mukaan sen hallitus on kuusijaseninen. Valinnassa kiinnitettiin huomiota siihen, etta se koostui eri ikapolven edustajista ja nain paddyttiin seuraaviin henkiliiihin: ilmoituspaallikkO Vain/5 Kekki kokoonkutsujana ja jasenina herra Sulo Allanmaa, kauppt. maisteri Toivo Martti• en, toimistovirkailija Kerttu Susi, edustaja Vaind Taina ja opettaja Kaija Vironmaki. Tilintarkastajiksi kutsuttiin kauppat. maisteri KHT Aimo Autio, varamies kauppat. maisteri KHT Otto Sivonen, ja konttoripaallikkd Jussi Vesa varamiehenaan tuomari Heimo Kekki.

Kun :kahvit oli juotu, rupateltu ja valokuvat otettu voitiirtkin jatkaa kokousta. Puheenvuoro annettiin valiaikaisen toimikunnan jasenelle, ilmoituspaallikkO VainO Kekille. Innostavassa puheessaan han selvitteli mita olisi tehtava jotta paastaisiin mandollisimman ripeasti vauhtiin. Kaska asiallamme on kiire, kymmenen vuoden kuluttua 'tallaista saatiota ei todennakdisesti enaa tarvitakaan, pitaisi sille saada kannatus mandollisimman laajalti. Tasta syysta pitaisi julkinen sana, kaupallise• piirit, heimo- ja sivistysjarjestOt informoida niin, etta Inkeri-tietous lisaantyisi ja saisimme aikeillemme tukea. Kerayksin olisi saatava rahaa niin paljon, etta pystyttaisiin hankkimaan oma huoneusto. Se on ensimmainen 'tavoitteemme.

Kokouksen kuluessa kaytetyt puheenvuorot uhkuivat intoa ja toimintahalua. Sen jasenet lupasivat tukensa mentaessa esittamaan kerayspyyntdja piireille, jotka eivat ilman muuta tunne tata asiaa omakseen. Me jukerinsuomalaiset iloitsemme sydarnestamme !kuunnellessamme "suomenmuakkoisten" lamminhenkisia puheenvuoroja. Meilla on vaikutusvaltaisia ystavia •aikissa kansalaispiireissa. Mutta asiamme jaa kuitenkin puolitiehen jollemme me, inkerilaisina, me jotka olemme siella syntyneet ja kasvaneet, tai niiden jalkelaisina, ota lath suurta :tehtavad omaksemme. Meidan esi-isdmme velvoittavat meita sailyttarnaan :haltuumme uskotun Inkerin kansan kulttuuriperinteen.

vt

KIRJEENVAIHTOON HALUAA

Inkerin polka, 40 v. 170 cm pitka, haluaa yhteYtta Inkerin tyttOtin tositarkoituksella. Arv. vastaukset valokuvin tai ilman Porvoon postitoimistoon nimimerkilla "Inkerilainen".

Inkerilaisten vainajien muisto - juhla pyhainpaivana Turussa

Turuai hautausmaalla on paljon ja mita erilaisimpia muistomerkkeja, risteja ja kivid. Kukla niista kertoo pyhdinpaivand tervehtimaan tulleille jo rajan ylittaneesta laheisesti, rakastaneesta ihmisesta, jonka muisto elad. Moaiien askeleet veivat taas kirkkomaaile he seisoivat slind hautapaaden vieressa ja tiesivat, etta hanen maallinen tornunsa on juuri tuossa kummun lai aitauksen rajaamassa paikassa siunattua maata. He laskivat siihen seppeleensa ja palasivat takaisin kukin omaan kotiin:sa. He tiesivat minne olivat omaisensa jattaneet. Se tieto rauhoitti mielta haikeudesta huolimatta. Olihan saatu kayda tervehtirnassa poisnukkuneen leposijaa.

Syksyisen kolean kalmiston toisessa paassa kokoontui joukko mustiin pukeutuneita ihmisia eraa,n muistokiven ympdrilla. Monelle heista tarnd hautausmaa sindansa ei ollut sen sempi kuin joku toinenkaan ja kuitenkin he tulivat tanne. Hekin. Muisteliessaaii vainajiaan. Mutta miten moni heista saattoikaan syclan itkien todeta, etta rakkaan hauta ei ollutkaan taman paaden alla. Se on jossakin mittaamattomien matkojen padssa. Elka monella naista ihmisista ole edes tietoa milloin han jatti taman ajallisuuden, miten ja minne hanet on haudattu. Kuinka laaja onkaan niiden vainajien joukko, joita muistomerkki ja sen ymparilla kokoontuneet ihmiset pyhainpaivand 1955 edustavat! Se on valtaosa Inkerin kovia kokenutta kansaa.

Virsi 125 puhuu juuri noista synnyinseudun rappeutuneista pyhien haudoista jossalkin Moloskovitsan, Haapakankaan, Toksovan tai Koprinan hautuumailla, tai Uralin takana, Keski-Aasiassa, Hiipinassa. Maisteri Teppo Samooja puhuu heista lampimuistosanoja, heidan tyOstaan ja karsimyksistaan, heidan taisteluistaan ja voitostaan. "Rauhan saivat pyhat Herran, Jotka kerran Taistelivat paalla maan." Turun inkerilaiset kunnioittivat edesmenneita tuomalla muistomerkille seppeleen, jonka laskivat Heikki MyEarl ja Matti Suomalainen. Helsingin paikallisosaston seppeleen asettivat muistomerkin juurelle Iida Riipinen, 9-vuotias Kari ja Vain:3 Taina. Inkerildisten SivistyssdatiO kunnioitti edesmenneita sukupolvia kauniilla Inkerin varein koristelulla seppeleelladn. Sen. laskivat Kerttu Susi, Sim° Virolainen ja Kekki, joka puhui menneiden sukupolvien meille uskotusta velvoittavasta perinnasta,

Helsingin inkerilaisten kuoro lauloi opettaja Virolaisen johtaessa pari harrastunnelmaista hengellista laulua, minka. jalkeen Julio Hartikainen lausui kirjoittamansa runon ja Julio Talonpoika piti lyhyen paatOspuheen. Mieliinjadvd harrastunnelmainen tilaisuus hautuumaalla pdattyi yhteisesti veisattuun virteen: "01 Jeesus kiitos nimellesi sun."

Hautausmaalta inkerildisten ja heiclan ystaviensa joukko siirtyi Karjalaisben talolle, jossa vietettya muistojuhlaa selostamme ensi numerossa.

vt.

MM■111011■1111

Inkeri - kotirahasto

on saanut seuraavat lahjoitukset:

Maria Koukku ink 10,—
Eeva ja Sohvi Sakarinen mk 217,—
Olga Tamm mk 10,—
Juho Tirranen mk 100,—
Kiitokset lahjoittajille!

Lahjakirja

Vuosi alkaa *olla taaseen* lopullaan. *Lehtemme tilauksen uusiminen tulee jtilleen ajankohtaiseksi.* Varmaan *jokainen tahtinastinen tilaaja muistaa uusia tilauksensa* ajoissa, *ettei tapahdu keskeytysta lehden saapumisessa. Muistakaamme muds hankkia uusia* tilaajia!

Tilatessanne Inkerildisten Viestin ystlivillenne ja tuttavillenne joko kotimaahan. tai ulkomaille voitte nyt *kilyttaa* lahjakirjaa, *joka tiskettain on ilmestynyt ja jota* saadaan *Inkerilaisten Viestin konttorista, Helsinki 10,* Aurorankatu 7. *A. 1.*

Lahjakirja on *monivdrinen. Sen etusivua kaunistaa viereisessa kuvassa* oleva *inkerildisen* rintakorun kuva, *joka nakyy vieressa. Koru* on noin *300* vuotta vanha ja on ollut *icaytbssa Hatsinan ympdristOssa. Lahjakirjan sisasivulla* on *kaunis teksti, johon voidaan merkitd lahjan saajan nimi ja muds lahjoittajan nimi.*

Pankaa ajoissa tilaus konttorillemme, etta *ehditte saada hyvissa ajoissa ennen joulua lahjakirjan itsellenne ja* voitte *sen sitten lithettdd ystdvillenne, joille* tilaatte lehden.

Ink. Viestin vuosikerran hinta on *ensi* vuonna 6 (kuusi) markkaa. *TOW* hinnalla lehti *menee muds ulkomaille. Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa* samalla tava/la kuin tandnkin *asti.*

Koettakaamme jokainen *tehdd* parhaamme, *ettti lehtemme tilaajamdarti saataisiin* nousemaan. Silloin *oils/ mandollisuus* parantaa mybs *lehden* kokoa.

110 III

Nuorisotilaisuudet

Viestin edelliseen nu.meroon oli paassyt pujahtamaan valitettava painovirhe. Kerroimme, etta nuorten tilaisuudet jarjestetdan jokaisen kuukauden ensimmaisena ja kolmantena

Veljiemme muistomerkilla

Inkerilaisten Yhdistyksen vuotuinen pyhainpaivan kunniakaynti inkerilaisten vainajien muistomerkilla Turussa on muodostumassa kauniiksi perinteeksi. Tama muistokivi, siihen sisaltyva ajatus onkin meille inkerilaisille pyha. Ikuisessa hilj▪isuudessaan, sanattomassa rauhassaan se puhuu voimakasba kielta. Sen hiljaisuudessa varajaa monien sukupolvien, lukemattomien ihmisyksil&-jen karsimys ja tuska, kohtalon, karasiema elarnankatsomus ja horjumaton usko.

Kunnioitettujen esivanhempiemme joukossa, joita silmamme eivdt ole nahneet, uinuu ikuista untaan meiclan kaikkien iaheisia omaisiakin. Kaikki he, niin laheiset kuin kaukaisetkin, ovat meille kuin oman perheemme ja.senia, missa he sitten levannevatkin, monet ajan .myrskyjen pots tempaamina tietyrnattOmissa.

Vainajamme puhuvat mealle herkvakavia, Sanoj.a. Jo me kuuntelemma heita hartaasti ja sydan ttrIvillaan korkeaa tunnetta. He puhuvat motile ja antavat kullankalliitia ineuvoje He kehoittavat me:ha levittarnaan :kesikinaisen martamyksen, :anteeksiannon ja sovinnon lempead sanomaa, senrakkauden sanomaa ihmisten keskuuteen, koska vain sita tieta voidaan rauha onni perustaa maan, ei koslkaan kovuuden, koston ja vihan tieta.

Me tunnemme olevamme liian heikkoja toteuttamaan ja levittamaan tuota ylevaa oppia. Mutta me katkemme sen sydameemme ja koetamme tuna sen arvoisiksi soadaksemme voimaa Talon vairiajiltarnme virtaa meidan sieluumrne siunaus joke on arvaernattoman kallisarvoisena tukena vaelluk.sellamme kohti tuntemetonta. Me seamme voimaa heidan voimastaan, hetdan uskostaan.

Ottaaksern▪e niiyrasti ja kiitollisina vastaan menneitten .sukupolvien syvallinen sanoma. Vain ne kansat, jotka rakentavat edellisten, uskossa lujien sukupolvien luomarne pohjalle, kestavat taalla ajassa ja ansaitsevat kunnioituksen.

Me olemme onnelliset, etta

keskiviikkona Stadionin Elaintarhan puoleisessa pOytatennissalissa. Tahan asti kaikki olikin oikein, mutta paivamaarat elivatkin sitten taysin metsassa. Oikeat sellaiset ovat: 17. 11., 1. 12. ja 15. 12. kuluvaa vuotta. Pyydamme surkeina anteeksi virheellisia tietojamme.

Koska Nuorisotoimikunta ei jarjesta omaa pikkujouluaan, niitalakil on muutenkin aivan tarpeeksi, kehoitamme kaikkia nuoria muksuja myiiten saapumaan joukolla paikallisosaston 12. 12. jarjestettavaan pikkujouluun. Tuomme sinne mukaan toimikunnan omaakin ohjelmaa mukaan. Joulupukki puolestaan odottaa, etta jokainen joukkoon saapuva tuo mukanaan pienen nimettOman lahjan. Nimellisia voi tietenkin tuoda nun paljon kuin selka kestaa.

Nuorisotoimikunta

Vuodet vierivat

HALLITUSNEUVO:S

Antti Inkinen

85-VUOTIAS

Lokakuun 2i6. paivana hallitusneuvos Antti Inkinen Helsingissa taytti 85 vuotta.

Hallitusneuvos Inkinen on syntynyt Pietarissa, rtullut ylioppilaaksi 1902 ja paattanyt yliopisto-opintonsa ylempaan hallintotutkintoon v. 1907. Enemman kuin 40-vuotisen valtion palveluksensa aikana hanen virkauransa kulki aluksi laaninhallinnon viroissa la.aninkanslistina, nimismiehena, varaiaaninsihteerina ja laaninsihteerind seka mydhemmin esittelijana senaatissa ja valtioneuvostossa jossa esitellyt paaasiallisesti uskonnollisten yhdyskuntain, kansakoulun ja vapaan kansanvalistuksen, retkeilyjen, elokuva-alan ym. alojen kysymyksid. Eri toimeksiantojen nojalla han on hoitanut useita sivu- tai luottamustehtavia, joista mainittakoon sihteerinaolo Tarton rauhanpaatOsten toteuttamista varten asetetussa sekakomiteassa ja sen jalkeen ns. suomalais-vendlaisessa rajakomiteassa. Pietarin paakonsulinvirastossa, eduskunnan sivistysvaliokunnassa, hallituksen edustajana maamme ortodoksisen kirkkokunnan, kirkolliskokouksissa ja valtion elokuvientarkastuskomiteassa.

Siirryttydan vuoden 1948 alussa elakkeelle hallitusneuvos Inkinen on toiminut opetuselokuvakomitean puheenjo'ntajana ja. Neuvostoliittoinstituutin hallituksen jasenena. Han on myOs tutkinut ja selvitellyt alaansa kuuluvia ikysymyksid useissa koti- ja ulkomaisissa aikakausjulkaisuissa seka. sanomalehdissa. Tallaisista tutkimuksista mainittakoon mm. Suomen ortodoksisen kirkkokunnan oikeudellista asemaa ja kanonisia suhteita koskevat monet selvitykset, tutkimus Pietarin suomalaisesta koululaitoksesta, virkarangista Suomessa seka Suomen roomalaiskatolisen kirkon asemasta. Tayttaessaan 1960 80 vuotta, han sai Institut de theologie orthodoxe-nimisella jumaluusopilliselta korkeakoululta Pariisista teologian kunniatohtorin arvonimen.

Hallitusneuvos Inkista hanen merkkipaivanaan kavivat onnittelemassa mm. Inkerin Ukot ja Inkerilaisten yhdistys r.y. johtokunta. Inkerin Ukkojen puolesta puhui dipl.ins. J. Savolainen. Ink. yhdistyksen onnittelut esitti kirkkoherra Matti Vironmaki ja rouva Hertta Allanmaa ojensi paivansankarille kukkia. Puheessaan hallitusneuvos Inkinen muisteli aikaa, jolloin ban Kolppanan serninaarista padstyaan toimi opettajana Inkerinmaalla.

---

on tarna vainajiemme muistomerkki tuomassa beid.at Idhiellemme ja antemassa mettle situ voimaa, mita maailma ei anna.

Teppo Samooja

(Katkehrna puheesta 6. 11. 1965)

Ruotsin inkerilaisten kuulumisia

Ruotsin inkerildisten huomiota kiinnitetdan seuraaviin tilaisuuksiin:

1. Orebron Pyhan Mikaelin kirkossa pidetaan jumalanpalvelus sunnuntaina marraskun 28 paivand 1965 kello 16. Saarnaa kirkkoherra Aberg.

2. ö r e b r on inkerinsuomalaisten kerho ja seurakuntaryhrna jarjestavat tavanmukaisen kuusijuhlan A 1 m-byn seurakuntakodissa lauantaina joulukuun 11 paivana 1965 kello 16. Kaikki (irebrossa ja lahiymparistbssa asuvat heimolaisemme ovat sydamellisesti tervetulleita.

t Rivit harvenevat f

Rakas ditini ja siskomme

Susana Kesseli

o.s. Kiisseli

synt. 28. 12. 1898 Miikkulaisissa
kuol. 4. 9. 1965 Keski-Aasiassa

Muistoasi siunaavat polka Aasiassa ja kolme sisarta Suomessa.

"On *Wald sum, tuska nyt*
jo vaivain *maassa* patittynyt
ja ystavana Kristuksen
Tian nukkui Herran nimehen"!

OIK AI S U,

lokakuun Viestissa julkaistun kansikuvan jandosta. Nimiluettelossa mainittu virheellisesti nimi Aili Kakka ei ole k.o. henki16, — nimi siis tuntern. Samoin keskirivissa istumassa asessori Rdkkasen viecressa henkile on rouva Katri K a r v on en (kirkkoherra Karvosen rouva), eika. Karonen kuten oil virheellisesti painettu.

K. S.

Inkeri-tietoutta

Inkerin suomalaisista on kirjoitettu vahan, siksi heidan omalaatuisesta elaandstaan ei paljoa tiedetty. Ja nykyisin on Inkeri-kirjallisuus kirjastoissakin ollut vaikeasti saatavissa.

Varhaisin laajin esitys Inkerinmaasta ilmestyi 1908 Oma maa-suurteoksena 3. osassa. Sen oli kirjoittanut pietarilaissyntyinen historioitsija, maisteri Kaarle Soikkeli. Hanen kasialaiansa on myOs arvokas tutkielma. Inkerinmaan muinais- ja kansantiedetta" Karjalan kirjassa 1910.

Maailmansodan jalkeisten aikojen kirja oli Inkerin tuntijan ja tutkijan professori Vaine S a lmis e n yleiskatsaus "Suomalainen. Inkeri" (1919), huomattava ja persoonallisten havaintojen varittama teos. Inkerilainen kirjailija Tiittanen kirjoitti opintokerhoille kirjasen "Inkeri" (1922).

Viime sodan paivien satoa alivat eversti-luutnantti Y. S. H am e e n-A n t t i 1 a n ytimekas ja ajankohtainen kirja "Inked. Maantiedetta ja historian' (1941 seka kansak. tarkastaja Antti H am a laisen verrattomasti kuvittama "Kadonnutta Inkerid" (1944).

Uusin Inkerin suomalaisten vaiheita esitteleva teos "Entista Inkeria" on asken ilmestynyt tohtori &Ho H a 1 tsosen kirjoittamana ja Suomal.

Muistosirpale I maailmansodan ajoilta

Eradna yang oli meidan vuoromme lahtea etulinjaan paastamaan lovereitamme kolmen kilometrin paassa rintarnasta olevaan leiriin. :Somalia meille ilmoitettiin, etta aamulla aloitettaisiin yleinen hyOkkays vihollisen sitkeasti hallussaan pitamien asemien valloittamiseksi. Mutta vaihtoa suoritettaessa oli toimittava mandollisimman varovaisesti, ettei heratettaisi vihollisen epaluuloa turban vuoksi. Kyykkysillarnme .hiivimme ensin syvan rotkon poikki ja kiipesimme jyrkaa rinnetta asemiin. Joku meista kahatti paataan liiaksi ja vastakkaisista juoksuhaudoista saivat aiheen alofttoo tulltuksen, tosin lyhytaikaisen, mutta muutaman metrin paassa minusta olleelle pojalle se tiesi haavoittumista ja siirtymista linjoilta selustaain.

Aamuruskon mukana alkoivat tykit jyskytyksensa puolin ja toisin, niiden kaksintaistelu kiihtymistaan kiih_tyi. Konekivadrit yhtyivat tuodloin talloin isoveljlensa metelOintiin, ja ra_tisivat sarjoina ja yksittaisesti. Vihollinen oli laskenut savuverhon linjojensa eteen. Se leijui raskaana tyynessa kesdaarnuhamarassa. Meidan tuloamme nahtavasti odotettiin. Istuimme kaikin ju4Dksuhaudoissamme kyyristyneina, hiijaisina ja naennaisen rauhallisina, mutta sydan pamppaillen tulossa olevan taistelun painaessa Paani takkini kauluksen sisaan vedettyani ja niskaani taivuttaen pyysin itsellani ja tovereilleni Jumalan siunausta. Tuskin koskaan Han an ollut minua nun lahella kuin tuona kylmankosteana keskikesan aamu_na. Tasta hartaudesta sain sisaisen varmuuden silta, etteivat minun pienet lapseni jaisi ainakaan taman hyakkayksen takia orvoiksi.

Hirvedn metelin seasta erotimme kymmenen maissa komentajamme hyOkayskaskyn. Kivari oikeassa, lapio vasemmassa kadessa huomasin juoksevani muiden mukana ja huutavani "Uraa, uraa, uraa!" Maasto oli lakeaa heinaniittya, josta erattautui rajahtaneiden ammusten tummat kuo_pat ja taempana vihollisen piikkilankaesteet. En ehtinyt juoksussani shine astikaan, kun ldhellani rajahti ja terava kipu vihlaisi hartioitani. Keske•la lapiotani oli nyrkinmentdva sariiinen reika, suussani tuntui veren aitela maku ja etusormestani tippui punaisia pisaroita kivadrini piipulle. Huomasi seisovani aivan yksin. Toverini olivat juosseet eteenpain tai tuupertuneet maahan. Paatani huimasi. Retkandin lahinna olevaan potecoon suojautuakseni ammuksilta ja levahtaakseni. Hetken siina loikoiltuani tajusin hamarasti, etta minun el ollut syyta jaada paikailleni vaan piti yrittad takaisin sinne, mista oli landetty hyOkkadmaan. RyOmin vaivalloisesti epatasaiseksti mOyhittya niittya pitkin. Verenhukka sal aikaan sietamattOman janon, voimat uupuivat askel askeleelta, mutta pdassd takoi ajatus: "Miun pittad jaksaa, miun pittaa vial vdhan matkaa jatkaa." Vaikka johonkin hautaan retkandettuani en mitenkaan olisi jaksanut enad kohottautua, nuin pakottauduin sittenkin nousemaan ja ryOmimaan. Paastyani rotkon reunalle ,nain isolla kivella iStuvan pataljoonamme ko-

---

Kirjallisuuden Seuran kustantamana se on nyt saatavissa jokaisesta kirjakaupasta, hinta on vain 5 mk. Se sisaltaa syvad asiantuntemusta todistavaa, monipuolista Inkeri-tietoutta ja sen loppuluvussa on katsaus Inkeria kasittelevaan kirjallisuuteen. Jokaisen inkerilaisen ja Inkerin ystavan olisi syyta hankkia tama teos, ennenkuin sekin katoaa kirjakauppojen hyllyilta.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7. A 1 Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00

mentajan kasvot harmaina ja verentahrimassa repeytyneessa asetakissaan. Hanella naytti olevan ankaria tuskia, koska hanen kasvonsa vaantyivat irvistykseon, hampaat puristuivat yhteen ja silmista valui palyyntyneita poskipaita pitkin kyynelkarpaloita.

Paastyani komentajan viereen han viittasi minua yield likemmaksi ja kuiskaten pyysi sitomaan hanen haavansa. En voinut hanta auttaa, lupasiln vain ohjata hanen luokseen sanitadrit. Han jai kivelle istumaan, mutta mind hivuttauduin rotkon reunalle ja vedin itseani pda edella jyrk_ kaa rinnetta alas. Kaksi miesta juoksi luokseni huomattuaan aninut, mutta pyysin heita menemaan ensin komentajaa auttamaain. He lahtivatkin kiireesti kapuamaan rinnetta ylas toinen paareja kantaen, toinen ensiapureppua perassaan raahaten. Rotkon pohjalle pdastydni jouduin haavoittu_ neita sitovien huolenpidon kohteeksi, milnut asetettiin paareille ja vietiin hieman taempana olevaan myllyyn, jossa oli entuudestaan arviolta viitisenkymmenta vaikeasti haavoittunutta sotilasta. Paivemmalla vihollinen oli huomannut vilkasta liikehtimista rakennuksen ymparilla ja tulittaa sita ankarasti. Vaikka ammukset rajahtelivatkin ympiaristassa ei taysosu_ maa omneksi sattunut ja tulituksen pimean Mullen lakattua meidat siirrettiin kauemmaksi rintamalinjasta.

Sairaalasta toiseen kuljeskeltuani sain vihdoin kolmen viikon toipumisloman ja matkalipun kotiin. Kotiintulopaivan aamuna oli nelivuotias poikani rummuttanut kalikalla kiulun pohjaa sanoen kutsuvansa isaa kotiin. Ilo olikin suuri koko perheelle, kun yllattaen astuin tuvan ovesta sisaan. Jonkun paivan levandettyani menin Kuusojalle ladkarin tarkastukseen. Sirpale oli yha selassani va•vateln toisinaan Mlles sietamattOmasti. Jouduin Tsarskoje Selon sairaalaan, jossa tehtiin leikkaus ja sirpale annettiin kotiin vietavaksi. Pitkaan sailyi kaapissa Lama raskaiden paivien muistosirpale. Sairaalassa ollessani tapahtui maassa vallankumous. Sen seurauksena minuin ei enda tarvinnut lahtea takaisin rintamalle. Sensijaan paasin tutavieni suosituksesta puutybverstaaseen Pietariin. Siihen loppui sotilaspalveluni, mutta sen aikana koetut monet rasitukset ja vahaiset ilonaiheet ovat jaaneet lahtemattamina mieleeni.

Matti Iho.

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaj a:
Matti Viromnaki.

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

PORVOON KIRJAPAINO OY

[redacted]

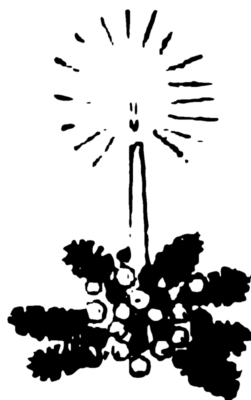
inkoriiiiiste Viesti

N:o 12 | Paatoimittaja MATTI VIRONMAKI | 1965

"JouluyO, juh/ayd!
Pddttynyt kaikk' on *tyii.*
Kaks' vain valveilla *puolisoa*
Lapsen herttaisen nukkuessa".

Kuningaslapsen edessa

Joulun ihmeellisista tapahtumista on sailynyt useita kertomuksia Raamatun ulkopuolella. Niita sanotaan legendolksi.

Eraassa legendassa kerrotaan paimenpojasta, joka oli juuri sen majan ulkopuolella, jossa Jeesuslapsi syntyi. Polka sai nanda, miten isot paimenet tulivat juosten ja menivat sisalle kumartamaan ja klittarnaan lasta. Myds polka naki, etta paikalle saapui ryh- loistavapukuisia, vierasta kielta puhuvia miehia, jotka nayttivat tulevan kaukaa.

— Keith nama vieraat mahtavat 01.-la, polka itsekseen ajatteli. Samassa joiku kertoi, etta vieraat olivat viimita miehia itaisilta mailta. Heilla oli kintavia rahoja ja aarteita, joihin pojan katse heti kiintyi. Han olisi halunnut saada aarteet itselleen, mutta miehet kuitenkin antoivat ymmartaa, etta he antavat 'kullan, mirhan, suitsukkeet ja muut lahjat vastasyntyneelle Kuningaslapselle. Oven raosta polka my6s omin silmin naki, etta ylhaiset miehet todella panivat lahjat askensyntyneen eteen ja kumarsivat hanta kauniisti.

Komeapu.kuisten miesten palattua ulos tallista paimenpoika seisoi oven vieressa mietteissaan, jopa murheissaan. HeAen perasta han tuskin saattoi pidattaa itkuaan. Silloin yksi kolmesta .miehesta meal ja viittoma- kyseli, miksi polka itki. Joku mast selittaa, etta polka itki vita, etta han oli ktiyha eika hanella ollut mithan annettavana lahjaksi Jeesukselle. Pojan isakin oli kuollut eika aidilla ollut mein leipapalaakaan pojalle annettavaksi.

Pojan siina murehtiessa kiiyhyytthan itamaan viisas kohotti katensa, kosketti poikaa olkapaalle ja sanoi ystavallisesti:

Rakas ystava, sing olet sittenkin paljon paremmassa asemassa kuin me. Mehan olemme vanhoja ja. elamamme loppuu plan. Mutta sing olet nuori ja sinulla on elama edessapain. Sind volt antaa nuoren elamasi kaikkineen lahjaksi Vapahtajalle. Tee niin tanadn!

Sitten legenda kertoo, etta paimenpolka alkol hymyilla .ja, hiipi hiljaa sisalle taliiin. Siena han meni JOOSe-fin ja Marian luo, kumartui maahan Jeesuslapsen eteen ja sanoi kirkkaalla pojan aanella:

— Tassa olen, Kuningaslapsi. ja tah-

don palvella sinua koko elamâni ajan.

Millaisia palveluksia Jeesukselle poikanen mahtoi suorittaa, siita legenda ei kerro. Mutta Raamattu sensijaan kertoo monista, miehista ja naisista, vanhoista ja nuorista, jotka olivat valmiit palvelemaan Jeesusta kaikin mandollisin keinoin. **"He jattivat kaikki ja seurasivat Jeesusta",** sanotaan muistakin 'kuin vain kandestatoista opetuslapsesta. Jeesusta palvellessaan he saivat myds kokea sen, minks Pietari ikerran ilmaisi sanoin: **"Herra, ker en luo me menisimme sills sinulla on iankaikkisen eldman sanat"** (Joh. 6: 68).

Hyvat lukijani! Meillakaan ei ole kultaa tai mirhaa annettavaiksi lahjaksi joulun Herralle. Mutta elaman lahjan olemme kukin saaneet. Antakaamme se Herramme palvelukseen! Han tarvitsae metta jokaista. Rakkaassa isainmaassamme on paijon sellaista, missa Vapahtaja tahtoisi suorittaa auttavaa tydtaan. Han ei kayta enkelien apua, vaan tarvitsee meats. Siksipa lahtek6On todella sydamesta. kun jouluna laulamme:

"Nyt saavuit, Vapahtajani,
on *seimen oljet vuoteesi ..*
Mii tandon *Henkes* avulla
sua ikuisesti palve//a". *(Vk. 22)*

Matti Vironmdki.

Herran sanan aRress5

lairsimysten tarkoitus kristityn

Toiselle joulupaiva•le merkitty epi•-tolateksti kertoo meille kristillisen kirkon ensimmaisesta marttyyrista Stefanuksesta. Apostolien Tekojen mukaan oli Stefanus viisas mies, taYnna. uskoa ja Pyhaa Henkea, armoa ja voimaa. Ammatiltaan han oli diakoni, almujenjakaja, jonka tehtava vaati erikoista viisautta, jottei avunanannailla tulisi edistaneeksi laiskuutta ja kerjaamista. Rohkean, tunnustuksensa takia han joutui juutalaisten vihoihin ja lopulta kivitettavaksi samaan aikaan, kun Pietari tovereineen yield kulki rauhassa hakemassa Kaifaan siunausta. Stefanus eli lahella Kristusta. Han naki syvalle ristin salaisuuteon, ehka syvemmalle kuin apostolit si•hen aikaan.

Mika tarkoitus hanen karsimiseilaan ja .kuolemallaan sitten oh? Epailematta Kristuksen kirkastaminen ymparist01leen. Raamattu kertoo, etta Stefanuksen kasvot olivat kuin eakelin kasvot. Niissa oli taivaallista loistetta, jonka lasnaolevat huomasivat. Ja \dela enemman. Haneila oil saaliva, anteeksiantava. mieli. Vaha.a ennan kuolemaansa juutalaisten hanta kivittaessa han laskeurtui polvilleen ja huusi kovalla aanella: "Herra, ala lue heille syyksi tata syntia!" Kaiken

taman naki ja k uul i ymparilla oleva kansa ja myOskin todistajien vaatteita vartiaiva nuorukainen, Saulus, jonka jalkojen alla man alkoi se.n jai:keen vavista ja perustus pettaa. Haven silmiensa edessa vaikkyivat Stefanuksen enkelimaiset kasvot ja 'hanen korvissaan kaikuivat nuo sydameerikayvat sanat: "Herra, ala lue heille syyksi tata !syntid!" Nakemastaan ja kuulemastaan Saulus ei paassyt irti, vaikka 'han, vainoamalla :kristitityjd, yritti vaimentaa omantuntonsa 'aanta. Han. 'el aavistanut, etta han pian oli kahtaava yldsnousseen Jeesuksen, joka oli nayttava hanelle, miten paljon tarna, Stefanukse'n kuolemaan mielistytnyt vainooja oh aikanaan 'Icarsiva Kristuksen nimen tahden. Se selveni Saulukselle vasta Damasko.n porttien edustalla.

Stefanus katsottiin 'arvolliseksi karsimisellaan ja kuolemallaan kirk'astamaan Kristusta. Han oli kuin kirkas taliti silloisen kirkon taivaalla, tahti, joka lainasi valonsa Herralta Jeesukselta.

Kristityn tie on aina ollut ja on edelleen karsimysten tie. Monen vaivan kautta kuljetaan Jumalan valtakuntaan. Perille paa'sseet ja vaatteensa karitsan veressa valkaisseet ovat hekin tulleet suuresta andistuksesta.

Arailla kristityn lkarsimyksilla, jotka 'ovat seka ulkonaista etta sisaista laatua, on oma tehtavansa uskovan ihmisen elamassa. Ne saattavat toisiman Gila syntien rangaistusta. Tuhlaajapojalle tuli nalka ja karsimys vieraalla maalla. Se pysandytti hanet synnin polulla, ja se aikoi andistaa hanta takaisin isan -kotiin. Min mekin saamme usein niittad, mita ()lemma kylvaneet. Ensin tunnon nuhteet tehdyista 'synneista, ja elleivat ne auta, tutee vitsojen ja haavojen aika. Missy glen esim. toisen elamad sarkemassa, slind oma 'elamani kerran sarjetaan, e1lei Jumalan armo pdase valiin. Jumalan anylly jauhaa hitaasti, mutta varmasti, "Kun sinun tuomiosi kohtaavat maata, oppivat maanpiirin a.sukkaat vanhurskautta" (Jos. 26:9').

Karsimyksien tarkoitus on my6s syventaa hengellista elamaa, Kun joudumme karsimysten ahjoon, niin me huomaamme entista selvemmin, kuinka heikkoja me todellisuudessa ()lemma ja kuinka vaikeata on taipua Jumalan tahtoon ja johtoon, Kirkkaana paivana me rohkeasti lauloimme: "Sun tahtosi tieta vain", mutta karsimysten helteessa kapinoimme Jumalaa vastaan, Nain. karsimykset, todelliset ystavamme, nay ttavat meille sieluntilamme ilman valheverhoja ja siten syventavat synnintuntoa, Taten tutee Jumalan arrnokin kalliiksi ja valttamattOmaksi, Karsimykset pitavät larnpun palamassa. "Kristitty man ristiaan ei pysyis valvehella. Suruttomuus se lepaamaan taas alkais nukutella." — "Kristitty ilman ristiaan ei rukoillakaan tieda. Jeesuksen luokse pyrkirnaan voi risti parhain vieda".

Karsimykset ovat myOskin omiaan ndyryyttamdan kristittya ja siten tekemaan hanesta aseen, jota Herra voi kayttad tyOssaan. Pietari oli ennen lankeemustaan omasta mielestaan vakeva ja suuri, toisia parempi. Mutta lankeemuksen aiheuttamassa karsimyksessa tuli Pietarista pieni ja Jeesus tuli hanessa suureksi. Ny t hanta voitiin kayttaa ihmisten kalastajana. lampaitten ruokkijana ja karitsojen kaitsijana. Vasta nyt han kykeni vahvistamaan veljia. — Paavalilla oh lihassa pistin, jottei han ylpeilisi. Se pistin, karsimys, oli hanelle valttan iaton, jotka Herra voi hanta aseenaan kayttaa.

Naim nytkin. Mani kristitty kantaa pistintd. Se on monasti tuskallista, mutta siihen liittyy siunaus. Ei tee mieli toisia tuomita, kun tietaa, millainen itse on. Ei kivita, kun nakee oman vianalaisuutensa. Haluaa vain kulkea matalalla alatiella, ainoana turvana Jumalan vapaa armo ja pukuna Herran Jeesuksen tdydellinen

vanhurskaus. Jo's Herra nakee hyvaksi hanta aseenaan kayttaa jonkun vasyneen matkamiehen .pelastamissksi ja Jumalan kirkastamis'eksi, on sekin sulaa armoa alusta loppuun ash.

Karsimys.ajat ovat raikaita aikoja. Me ihmiset olsmme heikkoja niita keptarnaan. Emme san vuoksi uskalla rukoilla Jumalalta karsimy'ksia puhdistuaksemme. Sitd vain pyytakaamme, etta Herra antaisi meille vastaavia voimia seuraamaan hanta, ei vain silloin, kun han leipaa murtaa, vaan mydskin silloin, kun han alkaa 'karsimysten maljaa tayttaa. Herran tie on aina paras tie. Hanelle kiitos ja kunnia!

E. Kilpelainen.

(Kirkkokansan Joulussa 1938).

"Enkeli taivaan lausuinain..."

Martti Lutherin kirjoittarna jouluvirsi, joka suamalais'ess,a virsikirjassa alkaa yllamainituin sanoin), on tutuimpia rakkairnpia virsiamme. Se on kaanneity monille kymmenille eri joten se jalleen naina aikoina kaikuu lukemattomissa kodeissa ja lkirkaissa eri puolilla maailmaa. Sita lauletaan siella, missa joulua vietetaan suuren loiston ja ulkonaisen hyvinvoinnin keskella. Sama virsi tuo lohtuaan myiis lukema:'tomitle joiden elan jouluna vaikeuksien alla, tuskan ja hadan hetkissa.

Jouluillasta, jolloin "Enkeli taivaan"-virsi syntyi ja kaikui ensi kerran, on sailynyt kertomus, jonka todenperaisyytta ei ale syyta

Siina kuvaillaan aluksi, miten Lutherin talon vaki oli ollut kirkossa, jossa isanta itse oli pitanyt joulurukou,ksen. Sitten perhevaki vieraineen kokoontui ruokasaliin jouluaterialle. Ruokasali pOytinen ja muine huonekaluineen on yha viela nahtavana Wittenbergin Luther-talossa, jossa on valtavan paljon muutakin uskonpuhdistajaa ja ,hanen tyatansa koskevaa aineistoa.

Talla kertaa oli vieraita kymmenkunta henkea, niiden joukossa Lutherin laheisin ty6toveri, hento ja hiljainen Filip 'Melanahrton. Mutta kun Lutherin omaan perhevakeen kuuluivat myOskin talossa asuvat sukulaislapset, lesket ja ylioppilaat, istuutui pOytaan, kun ruokarukous oli luettu, kaikkiaan nelisenkymmenta henkea.

Luther, jonka hanen laheisensa usein saivat nanda alakuloiseinakin ja tyOn uuvuttamana, oli talla kertaa mita parhaimmalla ja loistavimmalla tuulella. Han Laski kertoi kaskuja ja elamanmuistojaan. Tuli puhe askeisen joulurukou'ksen johdosta saarnoista yleensa ja eri saarnamiehista, joita vertailtiin toisiinsa. "Se on hupsu saarnarnies", sanoi Luther, "joka luulee, etta hdnen pitad sanoa kaikki, mita hanen mieleensa johtuu. Saarnajan tutee pysyd aineessaan ja suorittaa se tehtava, joka hanella on, niin etta hanta hyvin ymmarrettaisiin. Ne saarnaajat, jotka tallbovat sanoa kaik'ki, mita heidan mieleensa johtuu, muistuttavat minusta tyttdja, jotka menevat torille. Kun heidkt kohtaa toinen tyttO, niin he pysahtyvat rupattelemaan hanen kanssaan. Jos heidat sitten tans kohtaa toinen tyttO, niin he puhelevat hanenkin kanssaan. Niin he menettelevat koimannen ja neljannenkin kanssa ja tulevat niinmuodoin hitaasti perille."

"Mita to teette, rakas herra tohtori", kysyi Lutherin kirjanpaanaja, "voidaksenne saarnata niin sattuvasti ja voimakkaasti?" — "Oh", sanoi Luther' "kun saarnataan siita, mitenka

tullaan vanhurskaiksi Jumalanedessa, silloin ei rahvaan mies mielellaan kuunt4Ae. Siiloin kansa nukkuu ja *yskii,* mutta kun aletaan kertoa tapauksia ja kertomuksia, silloin se heristaa korviaan, on hiljaa ja kuuntelee tarkoin. Uskon, etta meilla on paljon sellaisia saarnamiehia, jotka saarnaavat minut penkin alle. Mutter mita minun saarnatapaani ;Wine, voisin sanoa ohjeet, joita noudatan usefflakin sanoilla. Kaikkein Iyhyirnmittain sanotituna on saantani tamer: kay rohkeasti tehtdvaasi, avaa suusi — ja lopeta pian."

"'Matta, 'hyvatt, ystaviit", jatkoi Luther, "kayttakaa ennerikaikkea hyvaksenne, mita talo saattaa tarjata. Huomaatteko to oikein, kuinka hyvaa ruckaa Katariina valmistaa?

— Mahan nyt, sanoi Katarina hamillaan.

— Huomaamme toki, hymyili Melanchton.

- Minka erinomaisen vaimon Jumala an minutia antanut, sanoi Luther. Han on milnulle rakkaampi kuin Ranskan kruunu ja Venetsian ancient

olisivat. Hyva vaimo on kodin kunnia ja kaunistus. Pyha kirja kiittaa ja ylistaa mania naisia. Kun Eeva vietiin luo, neuvoi pyha henki tata antamaan handle .kauneimman ja ku:nniakkaimman nimen, mita on olemassa: Eeva, joka merkitsee kaikkien elavien alti. Se on valituin kunnia ja ihanin kaunistus .naiselle, etta han on kaiken inhimillisen elarnan lande. Lyhyt sana, mutta ei Cicero eika Demonstenes olisi voinut ikeksia sellaista. Pyhd henki sen 'kantaisamme huulille, ja koska Aadam niin jalolla tavalla ymmarsi avioliiton merkityiksen, on oikein, etta me peitamme ja annamme anteeksi naisen heikkoudet.

Ilotnen puheensorina taytti ruakasalin. Luther ,katseli ymparilleen ja tunsi itsensa onnelliseksi, kun vieraat nayttivat viihtyvan. Erityisen lammin ja sydamellinen loiste syttyi 'hanen silmiinsa, kun ne osuivat lapsiin, joilla omassa ryhmassaan oli omat hauskuutensa.

—Isd ja aiti, sanoi Luther hiljaa lahinna isbuvible voivat lapsissansa ansaita taivaan valtakunnan Mita auttaisi, vaikka vanhemmat vaivaisivat itsensa kuoliaiksi paastoamisella, rukoilemisella ja kaikkien muiden tekojen tekemisella, jos kuitenkin jattaisivat lapsilleen tekematta sen, mica Jumala on kaskenyt heidan tehda. Jas tandomme kuolla autuaina ja ajallisestikin levibtad sukuamme laajalle ja kauas, pyrkikaamme todenteolla kasvat tamaan lapsiamme. He ovat ne kirkot ja alttarit, jotka jatamme jalkeemme, jotka myos loistavat mettle kuolemassa ja sie115, kuhunka tulemme.

Kun oli noustu pdydasta ja Luther kauniisti ja korubtomasti oli puhunut jouluilosta, oli hanella yllatys tarjottavana vierailleen. Han oli kirjoittanut uuden jouluvirren, jonka lapsensa esittivat kuvaelmana. Leena latiestyi enkellna muita lapsia. jctka

seisdivat kuusen daressa ja esittivat paimenta. Leena lauloi:

"Enketi taivaan *lausui*
IVIiks heimmeistyitte
lții a suuren lion ilmoitan
ntaan *kansoille* nyt tulevan.

Herramme Kristus teille nyt
on *tandein tdnne* syntynyt.
Ja tdd on *teille* merkiksi:
Seimessii lapsi makaapi."

Toiset lapset jatkoivat sinter:

"Jo riennd, *katso, sieluni,*
ken seimessti nyt makaapi:
Eitin on sun Herras, Kristukses,
Junuzlan polka, *Jeesukses."*

L•ikuttuineina kuuntelivat vieraat lasten jatkuvaa laulua. Se oli kuin savelin - esitetty taivaalliinen jouluevankeliumi. Ja kun lapset helein aanin veisasivat viimeisen sakeistem, orti kuin taivas ja maa olisivat yhtyneet kiitokseen Jumatalle hanen suurimmasita lahjastaan Jeesusksesta Kristuksesta:

"Nyt *Jumalalle* kunnia,
kun antoi ainoon *Poikansa,*
enkelitkin riernuiten
veisaavat hallo *kiitoksen."*

Oli kuic !katto olisi kahonnut ja Jumalan tandet paistaneet uskonpuhdistajan kotiin, jossa sina hetkend keskella ajan murheita ja taisteluita — elettiin lyhyt tuokio iankaikkisuuden iloa ja rauhaa.

Sitten kaytiin jakamaan joululahjoja. Laulun, soiton ja iloisen keskustelun vaihdellessa jatkui jouluaaton vietto uskonpuhdistajan kodissa myOhaiseen iltaan.

Paikallisosastojen toimintaa

ON KIITOKSEN AIKA!

Vuosi on taasen paattymassa. Nyt padttyvand vuotena on toimintamme mennyt suurin piirtein sen mukaan kuin vuosi sitten sen vuosikokouksessamme hahmottelimme. Mita uusi vuosi tuo tullessaan se on viola onneksi hamaran peitossa. Hartain toivomme olisi, etta jo ensi vuonna saisimme oman katon paamme paalle toteutuisi kaukainen haaveemme: Inkerikoti. Toimikaamme mil/5 alalla tahansa, missa riennoissa tahansa, on vaikearta toimia niin, etta jokainen olisi taysin tyytyvainen. Jokin asia voi tuntua, etta mina olisin tehnyt nain ja nain, mutta sellaista aikaa me tuskin saavutamrne, etta jokainen toiminta menee niin justilleen, etta kaikki ovat taysin tyytyvaisia.

Meidan inkerilaisten olisi kuitenkin Min sopeuduttava keskenamme—kun meita on enda kourallinen vain — etta me viis valitamme pienista erimielisyyksista ja hankaluuksista. Meidan kaikkien olisi puhallettava yhteen hiileen. Vain nain toimien me tulemme saavuttamaan ne padmaarat ja tavoibteet, mitka on taman rniespalven harteille asetettu: vanhantietouden keradminen. perinteitten vaaliminen. Inkerikodin rakentaminen ja jalkelaisternme henkisen edistymisen tukeminen. Jattakaamme turhat vihjailut ja haihattelut ja pysykaamme yhdessd!

Johtokunta tahtoo nain vuoden

pian vaihtuessa esittaa mita parhaimmat •kiitokset jasenilleen siita harrastuksesta ja Mista uurastuksista, mita olette paikallisosaston hyvaksi tehneet. Erikoiset kiitaksemme kohdistamme kuorolaisille, ompeluseuralaisille, jalkapalloilijoille, tanhuajille ja yhdessaolotilaisuuksiemme puhujille ja muille ohjelmansuorittajille. Jatkukoon yhteistoimintamme kitkattomana ja 'tuloksia tuottavana vuonna 1966. Rauhallista Joulua!

Johtokunta.

pANEPPAS MUISTIIN!

Suntain 19. 12. on Johanneksen Seurakunnan seurakuntakois klo 14 vart vaseti niihe jaulujuhla, kutka on tdyttaneet jo 60 vuotta. Nuoremmat alkaa tulko karkkymaa. Pittad olla vahintain 60 vuotta. No sinne pittaa otta virskirja keral. Siel on usseita PaPP1-loi puhumas ja myti lauletaa ja puahkuroijjaa keskenaa. Valil rYYPataa kahvit ja sit mid tiija, vaik se joulupUkki tuaskii kerkida meije luo ja mita hia mahtajaa tuuvva ni se nahhad vast siel. Tulkaa vua, olkaa hyva, kaik jotka uotto sit 60 vuotta paremmaal puoleel!

Kiitos, suur kiitos!

Helsingin paikallisosaston joulumYYjaiset onnistuivat taasen paremmM kuin luultiinkaan. Tavaroita oli paljon ja hyvin ne tekivat kauppansa.

Johtokunta esittaa mita sulimmat kiitoksensa kaikille niille, jotka my6tavaikuttivat naitten myyjaisten onnistumiseen. Yhteispelilla ja yhteistoimin kaikki sujuu hyvin. Nytkin oli myyjäisten tuotto vallan yli 840 mk. Midis sanotte? Eilo5 kannata uurastaa? Toimitsijat, lahjoittajat ja ompeluseuralaiset. Kaikille Teille suurkiitos — passipo!

Johtokunta.

Tampereen kuulumisia

Tampereella vietettiin 5. la tilaisuutta, lasso oli vaked n. 50 henkea. Pulaujana all tuomiarovasti 0. Paarma. Tila•suus oli viimeinen vuoden 1965 aikana.

Johtokunta ja tilintarkastalat kokoontuvat maanantaina, 10. 1. 1966 klo 19 Raholassa H. Karjalaisella, ja silloin kaikkien em. syyta olla lama. Tama kokous On samaEa valmistava kokous vuosikokoukselle.

Tampereen po:n vuosikokous on sunnuntaina 3,9. 1. 1956 klo 14 Kalevan srk-talon ylakerran kokoushuoneessa. Kokouksessa , 'kuluu alkupuoli °Neiman merkeissa. Kokauspuotella kasitellaan vuosikokoukseen kuuluvat asiat: mm. vuosikertomus, tiltht, toiminnan lopettami.¯zen tai jatkaminen, johtakunta ym. toimihenikilbt. jne. Toivataan runsasta osanottoa.

Turun paikallisosasto

Turun paikallisosasto jarjestaa joulujuhlan Karjalaisten talossa, Itapellantie 2, Tapaninpaivand klo 14. Toivotamme heimolaisemme ja heimomme ystava ldmpimasti tervetulleiksi viettamaan tata juhlaa menneiden muistojen merkeissa. Lausumme erikoisesti nuoremman polven edustajat tervetulleiksi tahan tilaisuuteen.

Johtokunta.

OIKAISUJA

Lehtemme viime nu.m•rossa olleen moist. Teppo Samoojan vadnajainpuheen otsakkeen tuli olla "Vainajiemme m.uistomerkilla" eika. "Veljiemrme muistomerkilla'", joksi painovirhe sen oli vaarttanyt. Puheen viimeista edellisen palan oli maard alkaa sanalla "Odottakaamme", mikes oli vaantynyt muodoksi "Ottaaksemme".

Ruotsin inkeriMisten kuulumisia

Orebrosta

Marraskuun 20 p:na 1965 taiteilija Juho Suni kavi Orebrossa nayttamassa pieaoismallin muistokivivaltuustoile ja ISK:11e. J. Sunin aihe ja suunnitelma hyvaksyttiin. TyOn •itaisi olla valmis ensi Juhannukseen mennessa. Taiteilija J. Suni mainitsi tyOn vaativan hanelta noin viisi kuukautta aikaa, jonka ham tulee tekemaan kasitydllaan. J. Suni 'kertoi keranneensa Inkerin kirkkojen valokuvia tyOtansa varten.

Puuttuvat Soikkolan ortodoksinen, Jarvisaaren, Kattilan, Kaprion. TyrOn seka Raapyvan kirkot. Mikan naiden mainittujen kirkkojen kuvia an jollakin tallella, nun pyydamme saada niitä lainaksi. Muistokiveen ikuistetaan Inkerin kirkkojen kuvat.

Rahaa on niukanpuoleisesti tarkoitusta varten.

Valokuvat ja rahalahjoitukset ottaa vastaaa ISK:n kassanhoitaja, A. Juvonen, KOrsbarsstigen 4, Orebro.

A. H.

Vuosien 1917-1918 tapahtumat kansan muistissa ja perinteessa

Vuosien 1917-1918 sota, jota on kutsuttu vapaussodaksi, kansalaissodaksi, punakapinaksi tai luokkasodaksi, on venhemman polven kokemuksissa ja muistissa varsioni katkeraa historian. Tieteellisia tutkimuksia varten halutaan nyt kaota kansan oma tieto noiden sotavuosien vadheilta: kokemukset, kasitykset, muistikuvat ja vielapa kuulopuheet. Suomalaisen Tiedeakatemian kerailytaimisto vetoaa kaikkiin kansalaispiirelhin — ikaan,sukupuoleen ja ammattiin katsomatta — ja kehottaa panemaan muistilin kaiken

— mita olette itse nahnyrt ja kokenut

— mita olette kuullut kerrottavan

— mita mielta itse olette tapahtumista vuosina 1917-1918?

Muistiinpanijoille ohjeeksi on seuraavassa lueteltu eraita asiaryhmia ja seikkoja, joihin muun ohessa toivotaan klinnitettavan huemiota.

TAPAHTUMAT JA OLOT ENNEN VUOTTA 1917.

Itsenaisyysajatus ja maailmansota. Jakariliike ja suojeluskunnat. Yhteiskunnalliset clot. Poliittisten asenteiden karjistyminen. Punakaartit. Varvays ja liittymisen syyt. Aseitten hankkiminen ja Punaisten ja valkaisten valisen vihamielisyyden ilmeneminen ja lietsomimen (kii-

hotuspuheet, huhukampanjat, herjaukset, ilkivaltaisuudet, ptlkka- ja taistelulaulut vastapuolelle osoitetut pilapuheet, kaskut, sanonnat, nimittelyt jne.). rikolliset, rosvojaukot ja niiden hillitsernin•n.

SODANAIKAISET TAPAHTUMAT

Ensimmaiset yhteenotot. Tape:Mumien haiku kotipaikikakunnallanne. Punaisen hallituksen toimet (va•lan lujittaminen, puhdistukset, tuomiot ja niiden syyt). Vaikoisten jarjestaytyminen. Taistelut ja rinta•aolot (kertomukset taistelupaikoilta, kuvaukset vaarallisista matkoista, vangitsemista, ihmeellista pelasturnisista, enteellisista tapauksista jne., vastapuolea teaista Ievinneet huhut ja kaUhukertomukset). Taisteluhenki ja kuri. Sodan paattyminen.

SODANJALKEINEN •KA.

Valkoisten paluu. Kostotoimenpiteet, tuomiot ja telottukset. Vankileirit ja niiden elama. Poliittiset puhdistukset. YhteiSkunnalliset olot. Klintarviketilanne. Kertokaa, mita olette kokenut, nalvyt tai kuullut vankten ikarsimyksista, teloituksista, kidutuksista, joukkohautaiuksista ja yksityisten ihmisten kohtaloi•ta. Mita puhuttiin taistelupaikoista ja joukkohaudoista (kummittelut aanet, nayt)? Mita erityista olette kuullut sedan karslmyksista pelastuneiden ja sodan aikana jullmuuksia tehneiden ihrniston■ mytihemmista vaiheista? Jos olitte itse mukana, mita ajattelitte, miten toimitte? Jos olette kuullut kerrattavan noista ajoista, miten kuulemanne on teihin vaikuttanut?

Vastauksenne kasitellaan luottamuksellisina ja -materiaali sailytetaan erkistossa vain tutkijoidea .kaytettavissa. Nain ollen kirjoittakaa tietonne paikkakuntaa, n•mia ja asioita salaarnatta. Vastauksen alkuun -merkitkaa oma ,seka mandoliisten tiedonantajienne nimi, am,matti, syir.itymavuosi ja -paikka. Kirjaittakaa vain paperin toiselle puolelle ja jartrtakasa vasempaan taitaan 3 cm tyhjad Puhtaakstkirjoituspaperia ja vapaakirjekuoria voi tilata 'kerailytohnistosta esim. postikortilla. Kiinnostuneitlle lahetetaan yksAyiskohtaisimmat kyselyohjeet. Lahettakad muistiinpanonne maksutta ally mail-hull. asoitteella ja merkitkaa kuoren vasempaan alanurkkaan: *Vapaakirje, tieteellisid tiedonantoja* seka oma *nimenne,* ammattinne *ja osoitteenne.* — Vastaajat saavat kirja- tai rahapalkintoja ja parhaille myannetaan arvokkaita erikoispalkintoja.

SUOMALAISEN TIEDE-
AXATE1VIIAN KERAILYTOIIVIISTO
Hallituskatu 1, Helsinki

Vuodet vierivit

Professori Pentti Kaiteran 18. 11. tayttaessa 60 vuotta oll onnittelijoiden joukko suuri. Se todisti sita suurta arvonantoa, jota hanta kohtaesn tunnetaan. Onnittelijoitten joukossa olivat mm. Iinkerilaisten Yhdistyksen puheenjohtaja Matti Vironmaki ja Inkerilaisten Sivistyssaatian hallituksen puheenjohtaja Vainii Kekki. Matti Vironmaki tulkitsi sen suuren kiitollisuuden, mita inkerilaiset tuntevat professoria kohtaan batten toiminnoistaan heimomme hyvaksi ja Wind Kekki esitti ilon siite., etta edelleenkin professori Xaitera on tiiv•isti mukana, kun tehddan tyata Inkerin heimon hyvaksi. Suostuessaan toimimaan kkerilaisten Sivistyssaatiön hallintoneuvoston jasenena han todieti pitavansa inkeritaisista. Oli liikuttavaa todeta paivasankarin maininta, eta han joutui aivan sattumalta inkerilaisten parlin, mutta etta han rakastaa inkerilaisia niin suuresti, ettei voi muuta kuin toimia heidan hyvakseen ja han hartaasti toivoo Jumalan suurta siunausta kovia kokeneelle Inkerin heimolle.

Synnyinmaalle.

Jai taakse lapsuus, koti.
Suku hdipyi kuin usva aamun *hdmdryyteen.*
Sdilyi *kuitenkin* nuoren hengen *voimakas* palo.
Ohi onto *se* maa, johon muutin.

Vaikka oli samaa juurta, samaa verta, *josta muinoin erkani sukuni* haara.
Ei tuntenut *maa omakseen minua, enkti* mind maata.
Yritin kaivaa juuriani *uuteen,* maahan. *Kaivoin* kauan *ja syvdtin.*
Kuitenkin kuin outoa kukkaa rinnassani kannoin kaipausta synnyinmaahani. Ei ollut *sektitin enact* kuin ennen.
Vieraat voirnat tukanduttivat kansani voimakkaita, lannistumattomia elinjuuria.

Se karsi paljon. *Kesti paljon..* Taipui mutta ei taittunut.
Ei *ole minutia* entid synnyinmaata *kansojen historiassa, silly* tuu/i on *kilynyt sen ylitse eikti sitd ensd ole. Eikd* asuinpaikkani *sielld minua entiti tunne.*

Mutta istiimme voimakas tahto. *Luja usko Korkeimpaan.*
Hengen palava tuli *kauneuteen ja jalouteen, ne ovat ikuisia.*
Ja kuitenkin se virtaa, *se* virtaa, *se joki lapsuuden.*
Sen joen yli kulki kymmeniii siltoja. Siltapalkkien *raoista* kuvastuivat *vedenpintaan hymyHevien lasten kasvot.*
Missy he nyt ovat? *Ei heitti enact ole. Ei ole samoja* siltojakaan.
On vain kuunvirran siilat, *joita* pitkin *soluu* kaipaavan *katse.*
Mikatin ei entid pa/aja.
Muistot — rytipytktiti ylitseni, hukuttakaa *minut* syvyyksiinne.
Kaipaan e/titi tuokion *menneisyyttd siind paikassa, mitd olen kerran sanonut: Kotini, kotimaani.*

Kaipaan kuunnella kotipihan puun *tuttua* huminaa,
kaipaan *istahtaa sen siimekseen ja antaaa ajatusten kulkea tuulen* tietti sinne, *missy* ovat *jumalten* lehdot ja keijujen tanssipaikat.
Kaipaan *ntihdti ne joskus titiretttimiltd vaikuttaneet maisemat ja todeta, kuinka* paljon aika *on loihtinut* niihin kuun *hopeaa ja auringon* kultaa.
Tuuli sins, joka silloin humisit pdsni psdlls, sanoisitko sing, missy on minun kotini, kotimaani. *Sano edes sins, etteivdt ne tuskat ja rnykset,* joita kansani on *sielld eltinyt*
ole *kokonaan poispyyliktiisty,* etta *niiden hiljainen siunaus kaartuu vielii* kaivatun lakeuden ylld.

Kerro, ettei sen sielun palava tuli yield sammunut.
Sano, ettti tuskista ja ktirsimyksistd on muodostunut kudos, joku ulottuu suoraan taivaisiin.
Silly sielld on *kansani* ainoa, *todellinen kotimaa.*

H. K.

Jeesuslapsen joululahjat,

He saapuvat kaikki seimen luo.
Kukin tullessansa lahjan tuo:

Kointiihti lempetin vtilkiihdyksen,
ja htirka lampimdn henkliyksen.

Pyhd Maaria hyvailyn *kadestansd,*
puulelun Joosef veistamansii.

Tuo paimen lampaan valkean
ja paimenen poika karitsan.

J a sauva, *ristin* muotoinen,
on lahja *nuoren Johanneksen.*

Plan viisaat *palvoen* lapsukaista
tuo mirhaa *kaukaisista maista.*

He saapuvat kaikki seimen luo.
Kukin tullessansa lahjan tuo.

Mitd toisin mind. *Ah, vahin* erin
olen mydnut ja pantannut, *mitd*
perin.

Siks, ttihden suuren keiyhyyteni
tuon aution *heinelle*

Jaakko Haavio

Runokokoelmassaan "Huomenkellot", 1944.

inkerilaisten SivistyssaatiO

odottaa lahjoituksia ja testamentteja!
Varat kdytetadn Inkeri-kodin :ostoo, muinaistietouden kerdamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen painattamiseen ja inker•ldisten jalkeldisten opintojen avustamiseen.
Sdatiiin osoiite on: Albertink. 15 A 7. Puh. 53 447.
Sad:tit') ottaa lahjoituksia vastaan seuraaviin paikkoihin:

Kansallis-Osake-Parikki, padkonttari Helsinki
Helsingin-Osake-Pankki padk onttori Helsinki
Pohjoismaiden Yhdyspankki Paakonttori Helsinki
SadstOpankkien Keskus-iOsake-Pankki Pddkonttori Helsinki
Osuuskassojen Keskus Oy. Pdakonttori Helsinki

Thekerildinen! Tunne velvollisuutesi! Kartuta SaatiOn varoja! Kerro kanss:aihmisille Sadtiiista ja sen tarkoitusperistd. Nain taimianalla tayt5t velvoilisuutesi heimoasi ja menneita sukupolvia kohtaan.

Noiduttu lihamies

Tuolla Rompavan linnan on montakin kesdhuvilapaikkaa eli tuatsukylad.

Yhdessa niistd paikkakunnista on kauppamies, jota lkansa kutsuu "pertildn pekoksi". Mists syysta — en varmaan Ueda. Han harjoittaa myds lihakauppaa, jota tavaraa kesdasukkaat hanelld paljon ostavat, ja han tekeekin sills hyvid. kauppoja. Joka viikko thytyi hdnen tehdd matka kaupunkiin ostaaksensa sieltd vasikan, silly muualta ei Mita saanut ja joka kerta illalla kotiin tullessaan toi han mukanaan ison juottovasikan rattaillaan ja pienen humalan padkuoressaan.

Mutta viime torstaina kun han ajoi kotiinsa, niin oli hanella rattailla pieni vasikka ja pdassa sensijaan iso mehildispesd, ja silloin sattui hdnelle semmoinen hassu juttu ettd ei sits oikein osaa sanoakaan.

Rompavan lin:mosso ndet sattui hanelle vanha tuttu, harvoin nahty, ja se saattoi "pertilan pekon" kovalle hummaustuulelle. He juoda liritteli-vat olutta niin vimmatusti. Taisi ella \TO:llan vakevampdakin joukossa, etta se jo alkoi jostain takaisin valua ja kun sitten yolla "pekko" oil jo aivan ldpikypsd, niin otti Solotoi Jaakon piharenki hanet kdsivarsilleen ja nosti rattaille niinkuin minkakin vasikan ja jollei "pekon" raudikko olisi ollut niin viisas Odin, ei hanestd itsestddn olisi ollut kotiinsa ajajaa. Raudikko tiesi ja tun.si kaikki ternput tarkalleen. Tyynesti kavella lunttasi se koko tien, mutta sitten pikkusta ennen kotiporttia puhalsi akkid kovaan juoksuun, niin etta "pekko" akselinsa ympdri josta oli seurauksena etta han puolittain herdsi tolkkuihinsa. HOMMO — ajatteli randikko itsekseen, muuten se tii116 nukkuu edelleen, enka mind pdase valjaista irti koko yOssd.

Kotipihalla kompuroi lihamies jotenkuten rattailtaan ja kovasti tuhisten sai heponsa aisoista pddstetyksi. Sitten muisti hdn, ett5 onhan se rattailla se vasikkakin pieni laiha kdakkd se oli tally kertaa — ja hdn raahasi sen sieltd syliinsd. No, mutta kun ulkona oli pimed, eikd "pekon" pdakopassakaan ollut sen valoisempaa, retuutti han vasikan tupaan ja laski sen sankyyn eukkonsa viereen ja peitti huolellisesti takin alle. Itse hoipuroitsi han lddvdan ja retkahti sinne olkien paalle. Aamulla tuossa kolmen aikaan herasi "pertildn pekon" muori ja alkoi kompuroida ulos pesdstdan. Oil yield jotenkin pimea ja han hapuroi vuoteelta miestadn, nyhj5si hanta kylkeen ja tiuskasi: "Yids siinta senkin unikeko hevosta katsomaan!" Mutta se vasikka yhteensidottuine sorkkineen ei liikahtanutkaan, panihan vain moo -o.

"Huuda mita. huuda siind Kyl1a mind tieddn ilmankin mikd sins olet, mokomakin vasikka", virkkoi muori. Mutta kun se lehman lapsi jatkoi sits mdrindansd, suuttui "pekon" muori, sieppasi peiton pois ja kirkasi: "Pdasetki5 siita yids sen-

PYYDAMME ARV. TILAAJLA,

UUDISTAMAAN LEHTEMME TILAUKSEN VUODELLE 1966

ensi tilassa. Lehden tilaushinta ensi vuonna on 6 mk vsk.

TILAUKSET ldhetetaan lehtemme koribtoriin osoibteella: Helsinki, Aurorankatu 7 A 1 .

Lehternme ilmestyy ensi vuonnakin kerran kuukaudessa. Ryhtykddmine naisissa ja miehissa tydhiin, eta kukin tdman vuoden tilaaja, voisi 15hettaa oman tilauksensa mukania vahintaan yhden uuden tilauksen!

kin vasikka!" Mutta kun han tarkemmin siind tdhysteli ja huomasi ettd vuoteella onkin todellinen vasikka, niin :hammastyi muori paharmaivdisesti, rupesi pelosta vapisemaan ja huutamaan: "Voi kaikki taivaan pyhat! Nyt olen noitunut mieheni." Sitten hd.n .sdnttasi ulos ovesta ja alkoi juosta laputtaa pappia hakemaan. Kaikessa hadassama pappilaan padstyd ei edes muistanut hyvdd huomentaan toivottaa, vaan huutaa hujelsi: "Herra, herra, minun mieheni on vasikka!" Pappi kylld tunsi "perthan pekon" ja sen vuoksi han nauroi vain ja tuumasi: "Kylldhan mind tiedan sen."

"Ei, ei herra, kirkkoherra", sanoi siihen "pekon" muori. "En mind sits niin tarkoittanut." Ja sitten han kertoi papille koko sen hirvedn, historian ja pyysi, ja rukoili moneen kertaan, etta pappi lahtisi manamaan sen Hettaan hengen "pekosta" ulos.

Sind vdlin oli "pertildn pekko" 15.5.vassdnsd herdnnyt than itsestadn. Arissyt ensin hiukan, mutta noussut kumminkin ylos ja mennyt suoraa padta makuuhuoneeseensa parahiksi, kun muori oli tullut papin kanssa sinne ja vetanyt peiton syrjadn ja, sanonut papille: "Katsoka.a nyt kirkkoherra tuossa se makaa minun miesparkani." "Pertildn pekko" jai oven suuhun seisomaan, eika. hdnen Namara pdanuppinsa kyennyt selvittamdan, oliko hdn nyt vasikka vai ei ollut. Mutta sitten selkeni hanelle yhtdkkid, eta hdn on ytilla ihan varmaan erehtynyt tuomaan vasikan omalle vuoteellensa ja itse mennyt ladvddn ja silloin han harmissaan huudahti: no kylldpd oon mindkin aika mullikka. Kun hanen muorinsa. sen kuuli, pytirahti han ympari ja. heittdytyi ilosta ja riemusta miehensd kaulaan ja nyyhkyttden lausui: "Ja mind kun jo luulin, ettd out vasikka!" Kirkkoherra ldhti siita ilosta takaisin kotiinsa ja naureskeli itsekseen; enpd olisi ikipdivind uskonut miten, pian toisinaan vasikasta voi tulla mullikka.

Sub Al/an mita

Sopiva joululahja

INKERILAISTEN VIESTI vuodelle 1965 on sopiva jouluIahja sukulaisillenne ja tuttavillenne. Ilmoittakaa Iahjansaajan nimi ja osoite Iehtemme konttoriin Helsinki 10, Aurorank. 7 A 1. Mytis oma nimenne ja osoitteenne. Me hoidamme puolestanne lahjakortin Idhettarnisen. Lahja koko vuodeksi vain 6 mk:11a.

Karjalan historiaa

Heikki Kirkinen: Karjala iddn kulttuuripiirissa„

Bysantin ja Vendjdn yhteyksistd keskiajan Karjalaan.

Harvoin moikaldinen tavallinen lukija saa kdsiinsa sellaisen teoksen kuin on ylldmerkitty dosentti Heikki Kirkisen •utkielma.

Tuo nimi koskee Karjalaa sekdetta t.s. sekd Karjalan itaista. suomalaisittain katsoen rajan takaista etta ns. Kannaksen Karjalaa. joka viime sotien seurauksena joutui mybskin rajan taakse ja site tietd yhd loitommes samaiseen Wan kulttuuripiiriin.

Kirkisen tutkimu•set overt ulottuneet monen moniin arkistoihin, jatka overt luovuttaneet tutkijan kayttObn historiallisten totuuksien moniselitteisen vyyhdin.

Ldhtien vuosisatojen takaa ennen kristinuskon Ievidmistd PohjoIan alueille, Kirkinen hahmottelee nakymid, joiden vaihtuvuus ilmenee uusina valtauksina, uusina ja verotuskohteina.

Meikdldiset vanhemman polven edustajat muistanevat yield kansakouluajoiltansa tarinan, jossa kerrottiin vendldisten matkasta varjaagilaisruhtinaiden luo, joille esittivdt perustellun kutsun: "Nasha zemliaa velikka i obiljna, no porjatki v nei net: pridite i vladite nami! (= Maamme on laaja sekd viljava, mutta siella ei ole jarjestysta. Tulkaa semaan mead).

Tapahtumarikas kuvanauha kulkee lukijan silmain editse. — Kaikkiaan n. 20-25 eH paikassa sivuaa teksti eri yhteyksissd. mytiskin Inkeria 15.-hinna luonnollisesti silloin, kun joku Inkerin alueista sattuu sijaitsemaan rajakkain Karjalaan kuuluvan alueen kanssa.

Tuollaisia rauhanomaisia aluevaltauksia suoritti kr. katolinen kirkko ldhetystytin rnerkeissa munkki- ja nunnajarjestbjensd. voimalla. Ndita seurasivat sitten veroherrat. Sotatapahtumat taas tahtasivat aina uusiin aluevaltauksiin, uusiin verotuskohteisiin ja Wan jattildinen senkun paisui ja avartui.

Lahetystaiminnan ja sotaisten valtausten ohella suoritti kolmas maailman mahti kauppa omia aluevaltauksians• vaihtaen, ostaen ja myyden. Sind kaikki, mita muualla maailmassa keksittiin ja valmistettiin, pyrki kaupallisia teitd mytiskin Pohjolan raukoille rajoille.

En saata olla kysymatta, missy on se tutkija, joka kykenee ottamaan tehtdvdksensd Inkerin historian aikaansaamisen? Tassd olisi hyva innoittaja sekd esikuva!

A. Iho.

f Rivit harvenevat t

Kuvassa vasemmalla kansanedustaja, opettaja *M. Valkonen, keskelia* Inkerin *avustuskomitean* puheenjohtaja, silloinen everstiluutnantti *E. Heinrichs ja* oikealla *kapteeni* Jukka *Tirranen.* — Kuva otettu *13. 1. 1921 Raudussa.*

"Saattaessamme tdnddn matkalla suomalaista, sotilasta, jonika tomu on keskelldmme siunattavana maan lepoon, tunnemme kokonaisen isanmaamm.e historian) aikakauden olevan menassa mailleen.

Sen aikakauden tuloa olivat tassa maassa olleet valmistamassa vuosisatojen aineellinen ja henkinen viljelys, vuosisatojen kieltaymykset ja taistelut, mutta merkin antajina aikojen

Mieheni mentya

Jo mie emo poloinen
menetin mieheni manalle,
lapset taaton turpeen alle.
Saapui suru *seurakseni,*
tuli tuoni tupaseeni,
itku istui ikkunalle,
ovelle kuolo koputti.
Neitsyt Maaria emonen,
pyhd aiti armo/linen,
tyynnytteli, lohdutteli:
"Kaikkivallan on kasissd
i/on niinkuin itkun *mddrat.*
A ld huoli vaimo parka
murehista murehtia.
Viihein vain on *tositarpeen*
tahi ehkd yksi vainen:
kulkea keralla Herran,
armoauringon varassa,
eessa leiviskii eldman-
/apset Luojan kammenel/a."
Tull jo aurinko tupahan,
poisti paiva murhemielen,
olivat *ystdvdt* ovella,
Herran siunaus sisalld.

Kerttu Karvanen.

murroksessa olivat inuaret sydamet, jotka oh vallannut unelma vapaasta itsendisesta isanmaasta ja jotka tajutessaan hetken tulleen, olivat olleet valmiit unelmansa toteuttamisen hintana panemaan alttiiksi koko elamainsa.

Na.in sanoi arkkipiispa Ilmari S alomies siunatessaan haudan lepoon 24. 11. 1985 Helsingin Vanhassakirkossa jalkavaenkenraalin, Mannerheiminristin ritarin A. E. Hein richsin. Jalkavaenkenraali E. Heinrichs oli .suuri Inkerio ystava. Jo tammikuussa 1921 han otti Inkerin avustuskomitean puheenjohtajan tehtdvat -vastaain ja oli talla paikalle kolme vuotta. Senkin jalkeen han tunsi suurta mieltymysta.
kohtaan. Han oli myos perustamassa Inkeriin Liittoa. Mydhemmin han byyin kiintedsti seurasi ja tuki inksrilaisten pyrintOja ja rientoja.

On suorastaan Jumalan etta heimoilamme on vuosisatojen varrella ollut suuria ystavia, jotka ovat .olleet taydella antaiumuksella heimoamme tukema.ssa. .ET5S heista oli kenraali E. Heinrichs. •unsas oli gaattajien jotikko. Heidaini joukossaan olivat Inkerildisten Yhdistyksen edustajatkin. Seppeleen laskivat J. Tirranen, A. Kekki ja V. Kekki
Sanokaanam.e kepeat mullat suurelle suomalaiselle!

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSINKI 12 Korkeavuorenk. 10. A. 18.
Pub. 631285.

Konttori:
Helsinki 10: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.

Toimitussihteeri:
VainO Taina.

Ilmoitushinnet: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50
1/4 " 30 "

Tilaushinnat v. 1966:
kotimaessa 1/1 vsk. 6 mk.
ulkom.—— " —— 6 ink.

PORVOON KIRJAPAINO OY